

มนุษย์ผู้สมบูรณ์

Perfect Man

โดย/By

ชะฮีด มุรตะฎอ มุฏาะฮารี

SHAHID MURTAZA MUTAHHARI

ผู้แปล/จากต้นฉบับภาษาอังกฤษ

Translated by

ลัยยิด อาบูอีมาน ชาห์ฮุซัยนี

HAJI SYED ABU-IMANSHA HUSEINI

ที่ปรึกษา/

Critic Adviser

ฮุจญะตุ้ลอิสลาม, อัศอะดุลลอฮ อีชาลัต

HUJJATUL ISLAM HAJI SHEIK ASSADULLAH ESSALAT

จัดพิมพ์และแก้ไขเพิ่มเติมโดยเว็บไซต์อัลอะชะชะนัยน์

Alhassanain.org/thai

คำนำของผู้แปล

ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาไม่รินทร์

การสรรเสริญทั้งหมดเป็นของอัลลอฮ์ผู้ทรงอภิบาลแห่งสากลจักรวาล ขอความสันติสุขจงมีแด่ท่านศาสดามุฮัมมัดและบรรดาทายาทผู้บริสุทธิ์อะหุ ลิลบัยตุของท่าน

บทความเรื่อง มนุษย์ผู้สมบูรณ์ ที่ถูกนำมาถอดความเป็นภาษาไทยซึ่งท่านถือ อยู่ในมือขณะนี้ ทั้งหมดเป็นคำปราศรัยของท่านอัชชะฮีดอยาตุลลอฮ์ มุรตะฎอ มุญาฮะฮารี ซึ่งท่านได้ปราศรัยแก่บรรดานักศึกษาและประชาชน ตามสถานที่ต่างกันในเดือนรอมฎอนปี 1974 จากถ้อยคำของท่านซึ่งได้ถูก นำมาบรรจุไว้ในหนังสือ “อินชานกามัล” (ชื่อภาษาฟาร์ซี) หรือ

“มนุษย์ผู้สมบูรณ์” และจากนั้นได้แปลความหมายจากภาษาฟาร์ซีมาเป็น ภาษาอังกฤษ โดยดร.อาลาดีน เจตนารมณ์ของท่านอยาตุลลอฮ์ อัชชะฮีด มุรตะฎอ มุญาฮะฮารี ที่เกี่ยวกับการให้ความกระจ่างในเรื่องความเป็นมนุษย์ ของมนุษย์ผู้สมบูรณ์โดยการอธิบายของท่านนั้น ก็เพื่อที่จะชี้ให้เห็น ถึงวิถีทางของมนุษย์ผู้สมบูรณ์ที่แท้จริงในอิสลาม โดยมีอัลกุรอานและ อัลฮาดิษเป็นบรรทัดฐานและบางครั้งท่านผู้อ่านจะพบกับถ้อยคำที่แสดงการ ไม่เห็นพ้องกับบรรดาผู้รู้อิสลามบางกลุ่ม ไม่ว่าจะเป็นทางสายของอิรฟาน (ผู้รู้ที่ใช้วิจารณ์ญาณ), กลุ่มตะเซาฟ (กลุ่มผู้เดินทางโดยจิตวิญญาณในการ แสวงหาพระผู้เป็นเจ้า, กลุ่มปัญญาชน (ผู้ใช้สติปัญญาหาเหตุผล)

ตลอดจน พวกซูฟีที่ปฏิบัติตนเสมือนนักพรตคาบศหรือฤาษี และบรรดากลุ่มชนผู้แสวงหาความเป็นมนุษย์ผู้สมบูรณ์อย่างเลอเลิศ หรือบรรดาผู้ซึ่งยื่นหัตถ์อยู่บนคุณค่าเดียวของความสมบูรณ์ในอิสลาม

ท่านได้เน้นให้เห็นถึงคุณค่าแห่งความสมบูรณ์หลายในทุกๆคุณค่าของมนุษย์ในอิสลามและพิจารณาว่ามนุษย์ผู้สมบูรณ์จะต้องมีแง่มุมต่างๆพร้อมกันทุกด้านในตัวของเขา มิใช่โน้มไปสู่อด้านใดด้านหนึ่งเพียงเท่านั้นและแบบอย่างของมนุษย์ผู้สมบูรณ์ที่แท้จริงนั้น ท่านได้ชี้นำไปยังท่านศาสดา (ซ.ล)และอิมามอาลี(อ.)ตลอดจนบรรดาอะอิมมะฮฺ(อิมาม)จากครอบครัวอะหฺลุลบัยตุฮฺของท่านศาสดา (ซ.ล) ที่เป็นมนุษย์ซึ่งมีทุกๆคุณค่ารวมอยู่ในตัวของพวกท่านเหล่านั้นทั้งหมดซึ่งท่านผู้อ่านสามารถที่จะแสวงหาคุณสมบัติของมนุษย์ผู้สมบูรณ์จากคำบรรยายของท่านที่องค์กรต่างๆได้นำมาเสนอเป็นลายลักษณ์อักษรภายในหนังสือมนุษย์ผู้สมบูรณ์เล่มนี้ตามความปรารถนา

ขอขอบคุณต่ออัลลอฮฺ (ซ.บ) พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงสูงส่งที่ทำให้ด้วยความรู้อย่างผู้แปล ได้มีโอกาสพบกับท่านสุญญะตุลอิสลาม อัศสะดุดดอลฮฺ อีสาอ์ด ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาตฟซีรพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานภาคภาษาอังกฤษในเมืองกุมและมีโอกาสได้รับคำแนะนำและเพิ่มเติมความหมายที่สำคัญทั้งหลายจากบทความ ตลอดจนความลึกซึ้งแห่งบทกวีจากต้นฉบับเดิมที่เป็นภาษาฟาเรซี จนกระทั่งได้ทำให้หนังสือมนุษย์ผู้สมบูรณ์เล่มนี้ไปสู่จุดแห่งความสมบูรณ์มากขึ้น

ขออัลลอฮฺ(ซ.บ)ผู้ทรงเกรียงไกรได้ทรงโปรดปกป้องคุ้มครองบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายและทรงโปรดประทานแนวทางนี้ให้แก่บรรดาผู้ศึกษาค้นคว้าแสวงหาแนวทางที่เที่ยงตรงเหล่านั้นโดยทั่วหน้ากัน

ภาคที่หนึ่ง มนุษย์ผู้สมบูรณ์

มนุษย์ที่บกพร่องกับมนุษย์ที่ปกติดี

การสรรเสริญทั้งหมดเป็นสิทธิแต่เอกองค์อัลลอฮ์
ขอความจำเริญและสันติพึงมีแต่ท่านศาสดามุฮัมมัด (ซ.ล) และ
อะฮ์ลุลบัยต์ ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลายของท่าน
อัลลอฮ์ทรงตรัสในพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานว่า

“และจงรำลึกถึง ขณะที่พระผู้อภิบาลของอิบรอฮีมได้ทดสอบเขา ด้วย
พระบัญชาบางประการ แล้วเขาก็ได้สนองตามพระบัญชานั้นโดยครบถ้วน
พระองค์ตรัสว่า แท้จริงข้าจะให้เจ้าเป็นผู้นำมนุษย์ชาติ เขากล่าวว่า และจาก
ลูกหลานของข้าพระองค์ด้วย พระองค์ตรัสว่า สัญญาของข้านั้นจะไม่ได้แก่
บรรดาผู้อุชรรวม”

ภายใต้การบรรยายในหัวข้อเรื่อง “มนุษย์ผู้สมบูรณ์” จากทัศนะของอิสลาม
มนุษย์ผู้สมบูรณ์ หมายถึง มนุษย์ผู้เป็นแบบอย่างซึ่งสูงส่งและเลิศเลอหรือ
การแสดงความหมายใดๆอื่นที่บุคคลสามารถจะกล่าวได้ว่ามนุษย์ก็
เหมือนกับสิ่งอื่นๆทุกสิ่งอาจจะสมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์ ปกติดีหรือบกพร่อง
ผู้ที่ปกติดีก็เช่นเดียวกันอาจจะปกติและสมบูรณ์ทั้งสองอย่างหรือปกติดีแต่
ไม่สมบูรณ์ก็ได้

การรู้จักมนุษย์ผู้สมบูรณ์หรือมนุษย์ผู้เป็นแบบอย่างจากแง่คิดแห่งอิสลามนั้น
เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเรามุสลิมทั้งหลาย

แนวทางในการรู้จักมนุษย์ผู้สมบูรณ์ในทัศนะอิสลาม

เพราะว่าเป็นประหนึ่งแบบอย่างและตัวอย่างอันล้ำเลิศ ความพยายามที่จะให้
เท่าเทียมกันซึ่งเราอาจทำได้ ถ้าเรามีความประสงค์ที่จะให้ความเป็นมนุษย์
ของเราบรรลุถึงความสมบูรณ์ภายใต้คำสอนทั้งหลายแห่งอิสลาม
เพราะฉะนั้น เราควรจะได้รู้วามมนุษย์ผู้สมบูรณ์คืออะไร โฉนเขาจึงถูก
มองประหนึ่งผู้สมณะและผู้เลิศล้ำในทางสติปัญญาและอะไรเป็นลักษณะ
พิเศษทั้งหลายของเขาเพื่อว่าเราอาจจะได้เตรียมตัวของเราเอง สังคมของ
เราและปัจเจกชนอื่นๆทั้งหลายของเราให้วางอยู่บนแบบอย่างที่ดีเลิศอันนั้น
ได้ แต่มาตราว่าเราได้รู้จักวามมนุษย์ผู้สมบูรณ์ในอิสลามเป็นเช่นไร
แน่นอนที่สุด เราก็มีสามารถที่จะกลายมาเป็นมุสลิมผู้สมบูรณ์ได้หรือแม้แต่
จะเทียบเคียงกันสักอย่างเดียวกับมนุษย์ผู้สมบูรณ์ก็ไม่ได้มาจากทัศนะของ
อิสลาม มีอยู่สองแนวทางที่จะรู้บุรุษผู้สมบูรณ์ วิธีหนึ่งก็คือทำการตรวจสอบ
จากอัลกุรอานว่าเป็นอย่างไร เป็นประการแรก และจากสุนนะฮ์(อัลฮาดิษ)
เป็นประการที่สองที่ได้กำหนดความชัดเจนของมนุษย์ผู้สมบูรณ์ไว้
แม้ว่ามันจะหมายถึง การเป็นผู้สมบูรณ์ด้านการศรัทธาและการเป็นมุสลิมที่ดี
เลิศกระนั้นก็ตาม มุสลิมผู้สมบูรณ์ คือ บุคคลผู้ซึ่งได้บรรลุถึงความสมบูรณ์
ในอิสลาม ผู้ศรัทธาที่สมบูรณ์ ก็คือ ผู้ซึ่งบรรลุแล้วซึ่งความสมบูรณ์พร้อมใน
การศรัทธาของเขา

ณ บัดนี้ เราจะต้องตรวจสอบกันว่าพระมหาคัมภีร์อัลกุรอานหรือสุนนะฮ์ได้
พูดถึงบุคคลดังกล่าวไว้อย่างไร และด้วยลักษณะพิเศษอันใด โดยบังเอิญเรามี
หลายสิ่งหลายอย่างที่จะอ้างอิงจากแหล่งที่มาของทั้งสองสิ่ง(อัลกุรอาน
และอัล-ฮาดิษ) แนวทางที่สอง ก็คือ การพิจารณาความเป็นอยู่อย่างแท้จริง
ของบรรดาปัจเจกบุคคลผู้ซึ่งสร้างสมแนวทางตามแบบอย่างอันล้ำเลิศแห่ง
คัมภีร์อัลกุรอานและอิสลามมิใช่ที่อุปโลกน์ขึ้นมาเองหรือตามความนึกฝัน
แต่เป็นความจริงแท้และบุคคลิกภาพตามความเป็นจริงซึ่งดำรงอยู่
อย่างหลากหลายในขั้นตอนต่างๆของความสมบูรณ์ที่ระดับอันสูงส่งของมัน
หรือแม้แต่ว่า ขั้นตอนอันแสนต่ำต้อยบอบบางก็ตาม ที่ท่านศาสดามุฮัมมัด
(ช.ล) ผู้ทรงเกียรติ คือแบบอย่างแห่งมนุษย์ผู้สมบูรณ์ในอิสลาม
และอิมามอาลี (อ) ก็คือ อีกแบบอย่างหนึ่งการรู้จักมนุษย์ผู้สมบูรณ์
หมายความว่า การรู้จักท่านอย่างละเอียดถี่ถ้วนมิใช่รู้จักเพียงแต่ชื่อการสืบ
ตระกูลหรือหลักฐานการแสดงตัว (บัตรประชาชน) ของท่านเพียงเท่านั้น
บางทีเราอาจจะรู้จักท่านดังนี้ เช่น อาลี คือ บุตรของอับดุลมุฏอลิบและเป็น
หลานชายของอับดุลมุฏอลิบและมารดาของท่านคือ ฟาติมะฮ์สุตรีของ
อะซัด และภรรยาของท่านคือ ฟาติมะฮ์ ซะฮุรอ(อ)และเขาเป็นบิดาของ
อะฮันและฮุเซน กับวันเดือนปีที่ท่านเกิดและเสียชีวิตและสนามรบใดๆที่
ท่านได้ทำการต่อสู้และอื่นๆ ฯลฯ

แต่ว่าการรู้จักเช่นนี้เป็นการรู้จักเพียงบัตรประชาชนของท่านเพียงเท่านั้น
และหาได้เกี่ยวกับท่านในฐานะที่เป็นมนุษย์ผู้สมบูรณ์ ไม่การยอมรับอาลี (อ)
หมายถึง การรู้จักบุคลิกลักษณะของท่านมากกว่าการรู้จักตัวตนของท่าน
ถึงขั้นที่เราได้ทำความคุ้นเคยกับบุคลิกภาพทั้งหมดของท่านในฐานะมนุษย์ผู้
สมบูรณ์แห่งอิสลามและจนกระทั่งถึงขั้นที่เราได้เอาท่านมาเป็นแบบอย่างที่ดี
และยอมรับท่านอย่างแท้จริงมิใช่ตามตัวอักษร

ความแตกต่างของคำว่า “สำเร็จ” กับ “สมบูรณ์

แต่ในฐานะผู้นำและอิมามของเรา เมื่อเราปฏิบัติตามและเอาเยี่ยงอย่างท่านและเราก็จะเป็นซ็อะฮฺ ผู้ปฏิบัติตามมนุษย์นั้น ซ็อะฮฺ หมายถึง บุคคลผู้ซึ่งร่วมแนวทางของอาลี (อ) มิใช่ด้วยเพียงถ้อยคำหรือความรู้สึกทางจิตใจเท่านั้นแต่ด้วยการกระทำโดยเจริญรอยตามท่าน ตลอดจนการปฏิบัติตามในทางปรัชญาและข้อกำหนดในทางการศึกษาวิชาการทั้งหลายอย่างล้าลึกแนวทางทั้งสองในการรู้จักมนุษย์ผู้สมบูรณ์นี้มิใช่จะเป็นเพียงแต่ประโยชน์ในทางทฤษฎีเท่านั้น แต่เราจะต้องให้ความรู้ดังกล่าวนี้เพื่อที่จะปฏิบัติตามแนวทางทั้งหลายที่เปิดเผยโดยอิสลามในอันที่จะได้มาเป็นมุสลิมที่แท้จริงและทำให้เป็นสังคมอิสลามอย่างเที่ยงแท้ด้วยแนวทางเช่นนี้ได้ถูกแสดงออกมาอย่างเปิดเผยและผลลัพท์ก็ได้ถูกอธิบายมาแล้ว แต่คำถามก็ได้เกิดขึ้นเกี่ยวกับความหมายของความสำเร็จบางสิ่งบางอย่างอาจจะดูประหนึ่งว่าแจ่มชัดแต่สิ่งทั้งหลายที่แสดงออกโดยชัดเจน บางครั้งก็ยากที่จะอธิบายยิ่งไปกว่าเรื่องราวทั้งหลายที่ลำบากสับสนเสียอีก

ในภาษาอาหรับคำสองคำที่มีความหมายว่า “สมบูรณ์” และคำว่า “สำเร็จ” เป็นคำที่มีความหมายใกล้เคียงซึ่งกันและกันแต่ก็ได้ถูกต้องคล้ายคลึงแน่นอนเสียทีเดียวในความหมายและคำทั้งสองมีความตรงกันข้ามในความหมายของข้อบกพร่อง

ความแตกต่างในระหว่างคำทั้งสองมีดังนี้ คำว่า “สำเร็จ” บ่งบอกถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งได้มีการจัดเตรียมไว้ตามแผนงาน เช่น บ้านหลังหนึ่งหรือมัศยิด ถ้าหากว่าส่วนหนึ่งของมันไม่เสร็จสิ้นมันเป็นความไม่สมบูรณ์หรือขาดตกบกพร่อง

แต่บางอย่างอาจจะสำเร็จและจนบัดนี้ในข้อนั้นอาจจะคงอยู่ว่า
ความสมบูรณ์ ความสำเร็จ คือ ความเจริญก้าวหน้าตามแนวราบไปยัง
จุดสูงสุดของการพัฒนา
ส่วนความสมบูรณ์ คือ แนวตั้งฉากที่ได้ขึ้นไปสู่ระดับขั้นสูงสุดอย่างเป็นไป
ได้ เมื่อเราพูดถึงความสมบูรณ์วิทย์ปัญญาหรือความรู้ก็จะอ้างอิงไปถึงระดับ
ขั้นอันสูงส่งของความรู้และวิทย์ปัญญาที่มีอยู่ก่อนแล้ว มนุษย์คนหนึ่งอาจจะ
สำเร็จในความรู้ตามแนวราบโดยปราศจากการเป็นผู้สมบูรณ์ไปตาม
แนวตั้งฉากซึ่งมีผู้คนเป็นผู้สำเร็จเพียงครั้งเดียวหรือเมื่อน้อยนิด ยิ่งไปกว่านั้น
แต่เมื่อบรรลุถึงการทำให้สมบูรณ์แล้วยังคงมีระดับสูงส่งหลายระดับของ
ความสมบูรณ์ กระทั่งถึงสภาพสมบูรณ์ที่ตีเลิศที่สุด

การใช้ศัพท์ของคำว่า “มนุษย์ผู้สมบูรณ์”

คำว่า สมบูรณ์นี้ มิได้มีอยู่ในอักษรศาสตร์อิสลามจนกระทั่งถึงศตวรรษที่เจ็ด
ของฮิเรอะฮ์ศักราช ปัจจุบันที่ใช้กันมากในแถบประเทศยุโรป แต่ได้มีการ
ใช้เป็นครั้งแรกในโลกอิสลามโดย อะริฟผู้มีชื่อเสียง คือ ท่านมุฮยิดดิน
อารอบี อันดาลูซิยะ ผู้ซึ่งเป็นบิดาแห่งวิชาอิรฟานอิสลามและบรรดาอะริฟ
อิสลามอีกหลายท่าน รวมทั้งบรรดาผู้รู้ชาวอิหร่านที่พูดภาษาฟาร์ซี
แม้กระทั่ง เมลาวิ ผู้ซึ่งเคยเป็นสานุศิษย์ของท่านมาแล้ว ความยิ่งใหญ่
ปราดเปรื่องของเมลาวิจะด้อยลงทันที ถ้าจะนำมาเปรียบเทียบกับมุฮยิดดิน
ในทางวิชาอิรฟาน เขาเป็นคนสัญชาติอาหรับและเป็นผู้สืบสกุลของ
ฮาตัมตาลีแห่งอันดาลูซิยะ(ซึ่งก็คือประเทศสเปนในปัจจุบัน)

เขาได้เดินทางไปตามประเทศอิสลามหลายประเทศและเสียชีวิตที่ดามัสกัส ซึ่งเป็นสถานที่ฝังศพของเขา

เขามีลูกศิษย์อยู่คนหนึ่งชื่อว่า “ศ็อดรุดดีน ญะนะวี” เป็นผู้ที่มีความสามารถ ร่องลงมาจากอาจารย์ของเขาในฐานะผู้รู้ทางวิชาอิรฟาน อิรฟานในอิสลาม (ซึ่งเป็นวิชาการที่ลึกซึ้งซับซ้อนอย่างมากนั้น) ได้ถูกจัดให้เป็นรูปแบบของ วิชาการอย่างสมบูรณ์โดยมุฮยิดดีนและสานุศิษย์ของเขา(ศ็อดรุดดีน)ซึ่งรับเอาความคิดทั้งหลายของมุฮยิดดีน โดยผ่านมาทางศ็อดรุดดีน บุคคลผู้นี้ใช้ คำศัพท์ว่า “มนุษย์ผู้สมบูรณ์” จากแนวคิดเฉพาะของอิรฟาน แต่ที่เรามุ่งหมายที่จะสนทนากันจากทัศนะของอัลกุรอาน มีมนุษย์อยู่มากมาย ซึ่งเป็นผู้มีร่างกายปกติหรือพิการ

แต่ท่านจงอย่าได้พิจารณาในความเป็นผู้มีนัยน์ตาบอดหูหนวกอ่อนเปลี้ยเสียขาหรือความต่ำเตี้ย(ของร่างกาย)มาเป็นประหนึ่งข้อบกพร่องของคุณงามความดีแห่งบุคลิกภาพหรือของความเป็นมนุษย์

ดังตัวอย่าง เช่น โสเครตีส ปรัชญาเมธีชาวกรีก ผู้มีชื่อเสียง ซึ่งบางครั้งถือกันว่าเหมือนดั่งศาสดาท่านหนึ่ง เขาเป็นบุคคลที่ขี้เหร่ที่สุดแต่ความไม่สวยงามเช่นนี้ก็มิได้ถือว่าเป็นข้อบกพร่องอย่างหนึ่ง(ของเขา)

อบลูอะลา มูอรรอ และฏอฮา สุเซน แห่งยุคสมัยของเรา ก็เป็นผู้ที่มีนัยน์ตาพิการความเป็นคนตามีดบอดเช่นนี้ เป็นข้อผิดพลาดอย่างหนึ่งของบุคลิกภาพกระนั้นหรือ? ดังนั้น นี่ก็หมายความว่า บุคคลมีบุคลิกภาพในทางร่างกายและวิญญาณเหมือนกันด้วยการคำนวณที่แตกต่างกันทั้งสองอย่างมันคือ ข้อผิดพลาดที่จะทักท้วงเอาว่า วิญญาณนั้นเป็นสิ่งที่ขึ้นอยู่กับร่างกาย วิญญาณสามารถที่จะเจ็บป่วยได้ ในขณะที่ร่างกายยังปกติคืออยู่หรือไม่?

ความผิดปกติทางร่างกายและจิตวิญญาณ

นี่คือคำถามในตัวของมันเอง บรรดาผู้ซึ่งได้ปฏิเสธความแท้จริงของ วิญญาณและมีความเชื่อต่อลักษณะพิเศษทางวิญญาณว่า เป็นอิทธิพล โดยตรงของระบบประสาทสำหรับความคิดของพวกเขา นั้น ทุกสิ่งทุกอย่าง จึงอยู่กับร่างกายตามความเชื่อของพวกเขา ก็คือว่า ถ้าหากว่าวิญญาณเกิด เจ็บป่วยมันเป็นเพราะว่าร่างกายป่วยและการเจ็บป่วยทางใจอันที่จริงก็ เปรียบเสมือนการเจ็บป่วยทางร่างกายด้วยเช่นกัน

นับว่าเป็นโชคที่ได้มีการพิสูจน์กันในปัจจุบันนี้ว่า ร่างกายจะสามารถ ปกติสมบูรณ์ได้นั้นเกี่ยวกับเลือดอันเป็นส่วนประกอบระบบประสาทธาตุที่เป็นอาหารจำเป็นสำหรับร่างกาย(วิตามิน)และอื่นๆ ฯลฯ และนอกจากนี้ บุคคลอาจจะเป็นโรคป่วยทางใจ ดังเช่น ได้รับความทุกข์ทรมานจากสิ่งที่ พวกเขาทั้งหลายเรียกกันว่า “โรคแทรกซ้อน” ชนิดหนึ่ง ด้วยประการฉะนี้ นั้นหนทางในการรักษาโรคประสาทอาจจะมิต้องบำบัดโรคโดยยาแต่อย่างใด เลยก็ได้ เราสามารถที่จะพยายามสักชนิดหนึ่งเพื่อรักษาใครสักคนซึ่งได้รับทุกข์ทรมานจากโรคของความหึงหึง โสซึ่งเป็นโรคชนิดหนึ่งทางใจที่ยุงเหยิงกระนั้นหรือ? เราสามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความหึงทรนงของบุคคลหนึ่งไปสู่ความนอบน้อมถ่อมตนหรือว่าจากความเป็นผู้มีใจคอโหดร้ายของเขามาสู่ความเป็นผู้มีเมตตา ด้วยวิธีให้ยาสักหนึ่งเม็ดหรือด้วยการฉีดยาเพื่อเป็นการขจัดออกไปซึ่งผลของโรคดังกล่าวซึ่งบางครั้งเป็นเหตุให้บางคนดังตัวอย่างเช่น เขาไม่ยอมหยุดนิ่งจนกว่าจะได้กระทำการแก้แค้นกระนั้นหรือ? อะไร คือ ความรู้สึกของการผูกพยาบาทนี้?

อะไร คือ ความริษยาซึ่งได้ปลุกเร้าให้บุคคลหนึ่งไม่พึงพอใจในการได้รับเนี้ยมัตถของผู้อื่นจนมีความต้องการที่จะขจัดมันออกไปเสีย?

คนอย่างนั้นมิได้คิดอยากที่จะได้รับเนื้อมัดดังกล่าวแก่ตัวเขาเองดอกความ
ริษยาของคนที่เป็นปกตินั้นมักจะเอาจุดหมายของตัวเองขึ้นหน้าอยู่เสมอและ
นี่ก็มิใช่ความผิดแต่ความปรารถนาที่จะให้เกิดอันตรายและความเสียหาย
ทั้งหลายแก่ผู้อื่นนั้นนับเป็นความป่วยใซ้อย่างหนึ่ง ท่านจะพบผู้คนเช่นนั้น
ที่ได้เตรียมการเพื่อจะทำอันตรายต่อตัวเขาเองทั้งหมด ถึงแม้ว่าจะเป็น
อันตรายต่อผู้ถูกริษยาเพียงบางส่วนก็ตามเรื่องราวหนึ่งในประวัติศาสตร์ได้
กล่าวไว้ในเรื่องนี้ในสมัยของคอลลีเฟอัสผู้หนึ่ง เศรษฐีได้ซื้อทาสมาหนึ่งคนซึ่ง
เขาได้ปฏิบัติต่อทาส นับตั้งแต่เริ่มต้นเสมือนผู้มีบรรดาศักดิ์จัดหาอาหารและ
เสื้อผ้าอย่างดีที่สุดแก่ทาส ตลอดจนเงินทองเหมือนดังเป็นบุตรของเขาเอง
ทีเดียวหรือแม้แต่ห่มเทไปมากกว่านั้น แต่ว่าทาสได้สังเกตเห็นว่านายของเขา
มีความรู้สึกไม่สบายในอยู่เสมอ ในที่สุดเศรษฐีได้ตกลงใจที่จะปลดปล่อยให้
ทาสเป็นอิสระพร้อมกับจัดหาทุนทรัพย์บางส่วนให้แก่ทาสด้วยสินหนึ่ง
ขณะที่เขาทั้งสองอยู่ด้วยกันนายทาสได้กล่าวขึ้นว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าทำไม
ข้าจึงได้ปฏิบัติต่อเจ้าอย่างดีที่สุด” ทาสจึงได้ถามถึงเหตุผลนายทาสกล่าว
ว่า “ข้ามีสิ่งหนึ่งที่จะขอร้องให้เจ้ากระทำซึ่งถ้าเจ้าปฏิบัติตามเจ้าจะได้รับ
ผลประโยชน์ทั้งหมดที่ข้ามีและจะมอบให้แก่เจ้า แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธข้าจะไม่
พอใจเจ้าเลย” ทาสกล่าวว่า “ฉันจะปฏิบัติตามทุกอย่างที่ท่านขอร้อง
ท่านเป็นผู้อุปการะของฉันซึ่งได้ให้ชีวิตแก่ฉัน” นายทาสจึงได้กล่าวว่า
“เจ้าจะต้องให้คำมั่นสัญญาแก่ข้าว่า เจ้าจะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์และดีที่สุด
สำหรับข้าฉันขู่ว่าเจ้าจะปฏิเสธมัน” ทาสกล่าวว่า “ฉันสัญญาว่าจะ
กระทำในสิ่งที่ท่านต้องการ” นายทาสกล่าวว่า “คำขอร้องของข้าก็คือเจ้า
จะต้องตัดศีรษะของข้าตามสถานที่และเวลาที่ถูกกำหนด”

ทาสร้องอุทานขึ้น “อะไรกันนี่!ฉันจะทำเช่นนั้นได้อย่างไร? นายทาสกล่าวว่า “นั่นคือสิ่งที่ข้าปรารถนา ทาสกล่าวว่า “มันเป็นไปไม่ได้เช่นนั้น” นายทาสกล่าวว่า “ข้าได้รับคำมั่นสัญญาจากเจ้าแล้ว เจ้าก็ต้องกระทำมัน” ดิถสงคของคินหนึ่ง เขาได้ปลุกทาสให้ตื่นขึ้นและมอบมิดที่ทอมกริบให้แก่ ทาสเล่มหนึ่งและถุงใส่เงินที่เปี่ยมล้น จากนั้นก็ปีนขึ้นไปบนหลังคาของ เพื่อนบ้านคนหนึ่งและได้บอกแก่ทาสได้ตัดศีรษะเขาที่นั่นและจากนั้นก็ให้ หลบหนีไปยังที่ใดก็ตามที่ทาสต้องการ ทาสได้ขอร้องถึงเหตุผลสำหรับการ กระทำเช่นนั้น เขาก็ตอบว่า “ข้าเกลียดชายผู้นี้และขอเลือกเอาความตายดีกว่า ที่จะเห็นหน้าเขา เราเป็นคู่แข่งกัน (ในทางการค้า)

แต่เขาได้ลี้หน้าข้าไปและเก่งกาจสามารถกว่าข้าในทุกๆด้าน ข้าร้อนรุ่มไป ด้วยความเกลียดชังเขา ข้าปรารถนาที่จะให้เขาถูกจำคุกด้วยการเป็นฆาตกรที่ ถูกอุปโลกน์ขึ้นและด้วยความคิดเช่นนี้(เท่านั้น)

เป็นสิ่งหนึ่งที่จะบรรเทาความทุกข์ระทมแก่ข้า ให้ทุกคนรู้ว่าเขาคือคู่แข่ง ของข้าและดังนั้นเขาก็จะถูกตัดสินประหารชีวิตสำหรับการกระทำดังกล่าว ทาสได้พูดขึ้น “ท่านอุประหนึ่งผู้บาปบุญญาและสมควรแล้วต่อความตาย เช่นนี้” ดังนั้น เขาจึงตัดศีรษะนายของเขาและหลบหนีไปคู่แข่งของเขาได้ถูก จับกุมจากผลที่เกิดขึ้นและถูกคุมขังแต่ไม่มีผู้ใดเชื่อว่าเขาจะเป็นผู้สังหาร คู่แข่งของเขาบนหลังคาบ้านของเขาเอง ซึ่งมันเป็นเรื่องเหลือเชื่อ ในที่สุด ทาสมีความรู้สึกอยากที่จะเป็นเหยื่อความจริงในฐานะสำนึกต่อความผิดบาป เขาได้พบกับเจ้าหน้าที่และสารภาพความจริงเมื่อเจ้าหน้าที่ทั้งหลายได้เข้าใจ เรื่องราวพวกเขาก็ปล่อยคนทั้งสองคือทาสและเพื่อนบ้านผู้นั้นเป็นอิสระไป นี่คือความจริงอย่างหนึ่งที่ว่าความอิจฉาริษยานั้นคือโรคชนิดหนึ่ง

คัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้ใน ซูเราะฮ์อัมมัมม์ อายะฮ์ที่ 9-

ความว่า

**“ผู้ซึ่งทำให้(ตนเอง)บริสุทธิ์ แท้จริงเขานั้นเป็นผู้ประสบความสำเร็จอย่าง
ใหญ่หลวงและแท้จริงผู้ซึ่งโสมมเขาจะสูญเปล่า”**

ด้วยเหตุนี้ ข้อเสนออันดับแรกของอัลกุรอาน ก็คือการขัดเกลาตนเองให้
สะอาดบริสุทธิ์ปราศจากการป่วยด้วยโรคแทรกซ้อน ความโง่เขลา
การหันเหและการเปลี่ยนแปลง ท่านทั้งหลายอาจจะเคยได้ฟังเรื่องราวใน
อดีตที่มีรายงานว่า มีผู้คนซึ่งเนื่องมาจากพวกเขาพากันละเมิดต่อบาปได้ถูก
สาปแช่งโดยบรรดาศาสดาในยุคสมัยของพวกเขาและด้วยเหตุนี้ พวกเขาจึง
ถูกเปลี่ยนแปลงรูปร่างหน้าตาจากมนุษย์ กลายเป็นเดรัจฉาน บ้างก็เหมือนลิง
สุนัขป่า หมีและสัตว์อื่นๆมากมายและผู้ที่มีได้ถูกเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย
บางทีจิตใจหรือวิญญาณอาจจะกลับกลับไปสู่ความเป็นเดรัจฉานซึ่งมีความ
ชั่วร้ายเลวทรามอย่างที่มีอาจพบพานได้เลียบบนโลกนี้

คัมภีร์อัลกุรอาน ได้กล่าวถึงบรรดาคนเหล่านั้นว่า

**“ผู้ซึ่งอยู่ในความต่ำช้าหลงผิดและเป็นผู้ซึ่งต่ำต้อยยิ่งกว่าบรรดาสัตว์สี่
เท้าทั้งหลาย” (ซูเราะฮ์อัลอะร็อฟ อายะฮ์ที่ 179)**

สิ่งดังกล่าวนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร? ในเมื่อคุณคลิกภาพของมนุษย์ขึ้นอยู่กับ
หลักกรรมจริยาและคุณลักษณะต่างๆทางจิตวิญญาณของพวกเขาและถ้า
ปราศจากซึ่งสิ่งดังกล่าวแล้วเขาก็จะกลายเป็นสัตว์ร้าย (ในร่างของมนุษย์)
ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ผู้มีความบกพร่องทั้งหลายบางทีก็ตกต่ำถึงระดับของการ
เปลี่ยนแปลงความเป็นอยู่ ซึ่งบางคนอาจจะคิดว่า นั่นคือความฝันแต่ทั้งหมด
มันคือความจริงแท้

และแน่นอนยิ่ง ชายผู้หนึ่งกล่าวว่า ครั้งหนึ่งพวกเราได้ไปประกอบพิธี
ฮัจญ์พร้อมกับท่านอิมามซัจญาด (อ.) ในขณะที่เรามองไปยังเบื้องล่างซึ่งเป็น
ทะเลทรายทุ่งอะรอโอะฮ์ซึ่งที่นั่นเมืองแน่นไปด้วยผู้แสวงบุญที่เดินทางมา
ประกอบพิธีฮัจญ์อย่างมากมายในปีนี้

ท่านอิมามซัจญาด(อ.)ได้กล่าวขึ้นว่า “มันคือความอึกทึกครึกโครมแต่น้อย
ไปด้วยผู้แสวงบุญ”

ชายผู้นั้นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าคุณอิมาม (อ.) ได้ให้สายตาพิเศษอัน
ใดแก่ข้าพเจ้าเพราะว่า เมื่อท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้ามองไปยังเบื้องล่างอีกครั้งหนึ่ง
คราวนี้ สิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นก็คือในทะเลทรายที่เต็มไปด้วยผู้แสวงบุญ

เมื่อครั้งแรกนั้น บัดนี้มันเต็มไปด้วยฝูงสัตว์ที่เดินกันขวกไขว่ไปมาและ
มองเห็นผู้ที่เป็นมนุษย์จำนวนน้อยนิดเท่านั้นและจากนั้นท่านอิมามซัจญาด
(อ.) จึงได้บอกแก่ข้าว่า ภาพที่เห็นนั่นคือ ความเกี่ยวพันกับความคิดที่ก่อขึ้น
ภายในจิตใจของผู้คนเหล่านั้น(ฮาตุแท้)นี่คือความแท้จริงที่เดียว แต่ถ้าพวก
เราที่เรียกกันว่าหัวสมัยใหม่ไม่ยอมรับมันแล้ว เราก็เป็นผู้ผิดพลาดในยุคสมัย
ของเราเอง ยังคงมีอยู่และเป็นบุคคลผู้ซึ่งสามารถเห็นอุปนิสัยอันแท้จริงของ
บุคคลอื่นๆ ได้ว่าเหมือนกับเครื่องฉายทั้งหลายไม่รับรู้สิ่งใดเลยเว้นแต่การ
บริโภคหลับนอนและการสนทนากับพวกเขาได้สูญเสียคุณลักษณะทั้งหลายแห่ง
ความเป็นมนุษย์ของเขาและหวนกลับคืนสู่ความเป็นสัตว์ร้ายต่างๆ
เราได้อ่านในคัมภีร์อัลกุรอาน ซูเราะฮ์อันนะบะอ์ อายะฮ์ที่ 18-19

“วันซึ่งที่เปา(สังข์จะถูกเป่า) ดังนั้นจะถูกนำมารวมกันเป็นกลุ่มๆและ
ท้องฟ้าก็จะถูกเปิดออกแล้วมีประตูทั้งหลายอยู่ในมัน”

บรรดาผู้นำศาสนาหลายท่านได้กล่าวซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า จะมีผู้คนเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นจากในหมู่ของผู้ที่ตายไปแล้วที่จะฟื้นขึ้นมาในรูปร่างของมนุษย์ ส่วนผู้คนอื่นๆนั้นจะปรากฏขึ้นเหมือนสรรพสัตว์ จำพวกเสือก ลิง แมลงป่อง งูและจำพวกมด

พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำสิ่งดังกล่าวนี้โดยปราศจากเหตุผลหรือ? เปล่าเลย เหตุผลทั้งหลายย่อมมีอยู่ เมื่อมนุษย์หนึ่งมิได้กระทำในสิ่งใดๆเลยในโลกนี้ แต่ว่าได้คัดต่อย(เหมือนแมลงมีพิษ)และสำหรับผู้ที่มีการกระทำต่างๆคล้ายลิงในโลกนี้ก็จะเป็เหมือนลิงในโลกหน้าและบุคคลที่ชอบข่มขู่คำรามผู้คนเมื่ออยู่บนโลกนี้ เขาก็จะปรากฏเป็นสุนัขในโลกหน้า ด้วยเหตุนี้ มนุษย์จะพากันฟื้นขึ้นจากความตาย ความมุ่งมาดปรารถนาและนิสัยสันดานอันแท้จริงของเขา ความปรารถนาของท่านบนโลกนี้ อยากรเป็นมนุษย์ที่ดีหรือ ลิง สาราสัตว์หรือ นก

ท่านก็จะได้รับรูปแบบตามต้องการในวันแห่งการฟื้นคืนชีพและนั่นก็คือว่าทำไมเราจึงถูกห้ามมิให้เคารพภักดีสิ่งอื่นในเว้นแต่อัลลอฮฺ(ช.บ.) พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเที่ยงแท้ยิ่งกว่าสิ่งใดก็ตาม เพราะถ้าเราเคารพภักดีสิ่งใดสิ่งนั้นก็จะอยู่กับเราในโลกหน้า ถ้าเราบูชาเงินตรามันก็จะกลายเป็นพระเจ้าของเราในโลกหน้า ดังที่ อัลกุรอานกล่าวไว้ใน ซูเราะฮ์อัตเตาบะฮ์ (บารออัต) อายะฮ์ที่ 34 และ 35 ดังนี้

“และ(สำหรับ)บรรดาผู้ที่สะสมทองคำและเงินเพิ่มขึ้นและมีได้ใช้มันไป ในหนทางของอัลลอฮฺ(ช.บ) จงประกาศแก่เขาเถิดถึงการลงโทษอย่างเจ็บปวดในวันที่(ทรัพย์สมบัติที่ถูกสะสม)มันจะถูกเผาจนร้อนในไฟนรก ครั้นแล้วหน้าผากของพวกเขาและสีข้างของพวกเขาและหลังของพวกเขาจะถูกตีตราด้วยมัน(และ)นี่คือสิ่งที่มันได้สะสมขึ้นมาสำหรับตัวเอง”

(เกี่ยวกับโลหะที่ร้อนและละลายที่จะอยู่กับเราในวันแห่งการฟื้นคืนและ
อย่าได้กล่าวหาว่า ธนบัตรที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันถูกนำมาแทนเหรียญโลหะหรือ
เหรียญเงินและทองแล้ว (บางคนอาจจะปลอดภัยจากการถูกตีตรา)
เพราะในโลกหน้า ธนบัตรที่ธนาคารนำออกจำหน่ายเหล่านั้นแหละที่มันจะ
กลับคืนลงสู่ไฟซึ่งสามารถที่จะลุกโชนในช่วงทวมนั้นนรกได้ดีกว่าเหรียญเงิน
และเหรียญทองทั้งหลายเสียอีก ดังนั้น มนุษย์ซึ่งมีโรคแทรกซ้อนจึงเป็น
ความบกพร่องและบุคคลผู้ซึ่งบูชาวัตถุจึงเป็นคนไม่สมบูรณ์และที่จะ
เปลี่ยนไปได้ความสมบูรณ์ในทุกๆชนิดของทุกสิ่งถูกสร้างมีความแตกต่างกัน
กัน มนุษย์ผู้สมบูรณ์แตกต่างไปจากมะลาอิกะฮ์ผู้สมบูรณ์และต่างก็มีการ
แยกแยะลำดับขั้นของความสมบูรณ์ของตนเอง

ผู้ที่บอกเล่าแก่เรา ความมีอยู่ของมะลาอิกะฮ์ได้บอกว่าพวกเขาทั้งหลายถูก
สร้างมาจากสติปัญญาและความคิดอันบริสุทธิ์และความคิดโลกีย์ตัณหา
โมหะและความโกรธอื่นใดไม่มีอยู่ในพวกเขา สัตว์ทั้งหลายนั้นเต็มไปด้วย
โลกีย์และไม่มีสิ่งที่อัลกุรอานเรียกว่าวิญญาณของพระเจ้า(ที่ถูกเป่าเข้าไป
ในตัวมนุษย์) แต่มนุษย์คือส่วนผสมของสิ่งสองอย่างทั้งทางด้าน
โลกีย์วิสัยและทางด้านของความบริสุทธิ์ทั้งความสูงส่งและความต่ำต้อย
นี่คือสิ่งที่ถูกพรรณนาไว้ในคำอธิบายในหนังสือ

“อูซูลกาฟี” และกวีเมอลาวิได้ตัดแปลงไปเป็นโคลงบทหนึ่งซึ่งแปล
ความหมายได้ดังนี้...คำบรรยายกล่าวไว้ว่า “พระเจ้าเป็นเจ้าผู้ควรแก่การ
สรรเสริญยกย่องได้สร้างสิ่งถูกสร้างขึ้นมาสยามจำพวกที่มีความแตกต่างกัน
จากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างทั้งหลาย จำพวกแรกเป็นกลุ่มของบรรดามะ
ลาอิกะฮ์ซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์มีไหวพริบมีความรู้และไม่ขัดต่อพระประสงค์
(ของพระเจ้า)และรู้เพียงการกราบกราน(ภักดีพระองค์)เท่านั้น

พวกเขาไม่มีส้นดานของความละโมภและกิเลสตัณหาแต่เป็นแสงอันบริสุทธิ์ และดำรงชีวิตอยู่ด้วยความรักจากพระผู้เป็นเจ้า อีกจำพวกหนึ่งไม่มีความรู้เลยและขุนอ้วนท้วมเหมือนคังสัตว์ที่อยู่กลางทุ่งหญ้ามิได้เห็นอันใดเลยแม้แต่คอกและกองฟางไม่รู้ทั้งความเลวร้ายและความมีเกียรติยศ จำพวกที่สามเป็นพวกมนุษย์ซึ่งครึ่งหนึ่งเป็นมะลาอิกะฮ์ อีกครึ่งหนึ่งเป็นลา ส่วนที่เป็นลานั้น โน้มเอียงไปสู่ความต่ำช้าและอีกส่วนหนึ่ง โน้มไปสู่แนวทางที่ทำให้บริสุทธิ์

บุคคลจะต้องตรวจสอบดูว่าส่วนใดจะได้รับชัยชนะและส่วนใดที่จะพินิจอีกส่วนหนึ่ง”

อัลกุรอานได้กล่าวไว้ใน ซูเราะฮ์อัลอินชาน (หรืออัลอะหฺร) อายะฮ์ที่ (2-3) (ความว่า)

“แน่นอนเราได้สร้างมนุษย์จากเชื้อเล็กๆของชีวิตที่รวมกัน(ในตัวมันเอง) เรามุ่งหมายที่จะทดลองเขา ดังนั้นเราได้ทำให้เขาได้ยินได้เห็นแน่นอนเราได้เปิดเผยแนวทางแก่เขาเขาอาจจะขอบคุณหรือเนรคุณก็ตาม”

อย่างนี้หมายความว่า เขาได้รับอนุญาตให้ได้ใช้ความสามารถทั้งหลาย และถูกปล่อยให้เป็นอิสระเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าเขาสมควรจะได้รับรางวัลหรือควรจะถูกลงโทษจากการกระทำทั้งหลายของเขา ด้วยเหตุที่สิ่งถูกสร้างอื่นๆ ไม่มีคุณสมบัติดังกล่าวนั้นเขาจึงต้องเลือกสรรหนทางของเขาเอง และบรรลุถึงความสมบูรณ์โดยอาศัยความพอประมาณและความสมดุล และด้วยการใช้ความสามารถพิเศษทั้งหลายของเขา เด็กคนหนึ่งเติบโตขึ้นมาและมีความเป็นปกติดีในทุกส่วนของอวัยวะและแขนขาทั้งหมดเหล่านี้เป็นการประสานกลมกลืน

แต่ถ้าหากว่าเติบโตขึ้นมาเหมือนตัวการ์ตูนซึ่งการเจริญเติบโตของอวัยวะ
บางส่วนมากจนเกินไปและส่วนอื่นๆมิได้เติบโตหรือเติบโตเพียงเล็กน้อย,
เขาก็ไม่สามารถบรรลุถึงความสมบูรณ์ตามปกติได้ แต่การประสานกลมกลืน
อย่างหนึ่งและการพัฒนาทั่วไปหมด (ทั่วทั้งร่างกาย) ก็มีผลในการเป็นผู้
สมบูรณ์ตามปกติ

คัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัล-บะกอเราะฮ์, อายะฮ์ที่ ๑๕
(ความว่า)

“และเมื่อพระเจ้าเป็นเจ้าของเขาได้ทดลองอิบรอฮีมด้วยคำพูดบางอย่าง,
เขาได้ปฏิบัติมันอย่างครบครัน พระองค์ได้ตรัสว่า, แน่หนอนฉันจะแต่งตั้งเจ้า
ให้เป็นอิมาม (ผู้นำ) แห่งมนุษยชาติ, เขา (อิบรอฮีม) กล่าวว่าและจาก
ลูกหลานของข้าพระองค์ (ด้วยกระนั้นหรือ) อัลลอฮ์ตรัสว่าข้อสัญญาของฉัน
มิได้รวมไปถึงพวกที่อธรรม”

อิบรอฮีมได้ถูกทดสอบในหลายวิธี, รวมทั้งการพร้อมที่จะเสียสละ
บุตรชายของตนเองเป็นการพลีแด่พระเจ้าเป็นเจ้า, เมื่อเสียงเรียกร้องจากพระเจ้า
ผู้เป็นเจ้าได้กล่าวว่า (อัลกุรอาน ซูเราะฮ์อัลซุฮรอฟฟาต, อายะฮ์ที่ ๑๐๔-105)
และเราได้ร้องเรียกแก่เขาว่า โออิบรอฮีม, แน่แท้เจ้าได้กระทำสมจริงตาม
ความฝันแล้ว เมื่ออิบรอฮีมได้รับความสำเร็จในการทดสอบผ่านขั้นตอน
ต่างๆทั้งหลายแล้ว

อัลกุรอานได้กล่าว เกี่ยวกับท่านในซูเราะฮ์อันนะฮ์ล
อายะฮ์ที่ 120 ว่า

“แน่หนอนอิบรอฮีมเป็นแบบอย่างที่ดี, ผู้ปฏิบัติตามอัลลอฮ์, เป็นผู้ซื่อตรง,
และเขาหาได้อยู่ในจำพวกที่สร้างภาคีทั้งหลายไม่”

ท่านได้ยื่นหยดอย่างโดดเด่นในการต่อสู้ต้านทานกับบรรดาผู้ปฏิเสธทั้งหมด, และเมื่อเป็นเช่นนั้น พระผู้เป็นเจ้าจึงเรียกท่านว่าอิมาม, ผู้นำและผู้เป็นแบบอย่างสำหรับผู้อื่นทั้งหลายที่จะปฏิบัติตาม, อิมามอะลี(อ)เป็นมนุษย์ผู้สมบูรณ์ผู้หนึ่งนับตั้งแต่คุณค่าทั้งหมดของมนุษย์ได้เพิ่มขึ้นถึงจุดสูงสุดของมันในตัวของท่านและด้วยแบบฉบับของการประสานกลมกลืน

คุณอาจได้เคยเฝ้ามองน้ำขึ้นและน้ำลดในทะเลซึ่งเป็นเหตุมาจากแรงดึงดูดของดวงจันทร์ วิชาญานของมนุษย์ก็เหมือนกันเช่นเดียวกันกับเรื่องของสังคมที่แสดงให้เห็นเหมือนกับการขึ้นลงของน้ำ มนุษย์ทั้งหลายก็ประสบกับภาวะน้ำลดหรือน้ำท่วมนองอยู่เช่นนั้นและแรงดึงดูดนี้บางครั้งก็ไปสู่ทิศทางเดียว, เช่นไปยังขอบเขตหนึ่งที่คุณค่าอื่นๆทั้งหมดที่ได้ถูกกลืนเลื่อนในหนทางนี้พวกเขาทั้งหลายเป็นเหมือนกับผู้คงไว้ซึ่งความบกพร่องซึ่งได้แสดงให้เห็นถึงการแพร่หลายขึ้นมาในการพัฒนาตัวของมันเอง นี่คือความจริงที่ว่ามันมิใช่เป็นความเบี่ยงเบนไปเสียทั้งหมด แต่มันเป็นความไขว้เขวที่มักจะมียู้อย่างมากมายเสมอในวิถีทางเดียว บุคคลผู้ซึ่งมีการกระทำที่เลวเถิดบางทีก็นำสังคมไปสู่ยังแนวทางที่ไม่ปลอดภัยหรือไปสู่แนวทางอื่นๆได้ สิ่งหนึ่งจากคุณค่าทั้งหลายของมนุษย์ที่ได้รับการยืนยันโดยอิสลามก็คือการอิบาดัต(ภักดี)ซึ่งเป็นการติดต่อ(ใกล้ชิด)กับพระผู้เป็นเจ้าแน่ที่เดียวในอิสลามทุกๆการกระทำการปฏิบัติ, เพื่อพระผู้เป็นเจ้าคือการอิบาดัต, การมีงานทำการค้าขายเพื่อที่จะช่วยเหลือตนเองและครอบครัวของตนและการรับใช้สังคมก็เป็นการอิบาดัตแต่การอิบาดัตในความหมายเฉพาะของมันนั้น, นอกจากนั้น ก็คือ การตื่นขึ้นในยามค่ำคืนเพื่อการปฏิบัติภารกิจทั้งหลายอันสำคัญ (คือการนมาซในยามดึก ตลอดจนการติดต่อใกล้ชิดพระองค์ที่สุดของชีวิตและอื่นๆซึ่งในฐานะที่ทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของศาสนา

และจะกระทำการยกเลิกมิได้บางครั้งท่านพบบรรดาปัจเจกชนหรือชนหมู่มากชี้นำไปสู่ด้านเดียวของการอิมมูตัต, และแสดงคำแนะนำข้อปฏิบัติต่างๆของการนมาซ, การเอาน้ำวูฎู, และอื่นๆทั้งหมดของสิ่งที่ได้กระทำกันจนเลยเถิดนั้น, จะเป็นสิ่งที่ทำลายสังคม) บางโอกาสแนวทางในการอิมมูตัตเช่นนี้ได้กลายมาเป็นสิ่งที่กำลังนิยมกันในสังคมอิสลาม, และถ้าบุคคลได้รับความเคยชินต่อมันสักครั้งหนึ่งแล้ว มันจึงเป็นการยากลำบากที่จะรักษาความสมดุลเอาไว้, เช่นเดียวกันบุคคลหนึ่งไม่สามารถที่จะกล่าวแก้ตัวของเขาเองได้ว่า พระผู้เป็นเจ้าของเขาได้ทรงสร้างเขาให้เป็นมนุษย์ผู้หนึ่งมิใช่มะลาอิกะฮ์และในฐานะที่เป็นมนุษย์ผู้หนึ่งเขาควรจะพัฒนาตัวของเขาเองในทุกๆด้านอย่างประสานกลมกลืน

ครั้งหนึ่งเคยมีรายงานถึงท่านศาสดา(ศ็อลฯ)(ขอความสันติจงมีแด่ท่านและบรรดาลูกหลาน)ว่า สาวกของท่านจำนวนหนึ่งได้จุ่มดิ่งอยู่กับการอิมมูตัต (การนมาซเพียงอย่างเดียว) ท่านศาสดามีความรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ, จึงได้มายังมัสญิดและร้องบอกด้วยเสียงอันดังว่า “ผู้คนที่ทั้งหลายเอ๋ย มีอะไรปรากฏขึ้นแก่คนบางกลุ่มซึ่งได้อยู่ในหมู่ประชาชาติของฉันเล่า แม้แต่ฉันในฐานะที่เป็นศาสดาของพวกเขา ก็ยังมิได้ประกอบการอิมมูตัตในวิธีเช่นนี้ด้วยการไม่หลับนอนกันเลยทีเดียว ส่วนหนึ่งของกลางคืนฉันพักผ่อนและอยู่กับครอบครัวของฉัน ฉันมิได้ทำการศ็อลอด ทุกวันพวกเหล่านั้นผู้ซึ่งเป็นผู้ปฏิบัติตามแนวทางใหม่ของพวกเขาได้หันเห (บิดอะฮ์) ไปจากสิ่งที่ฉันได้ปฏิบัติมา (สุนนะฮ์ของฉัน)”

ด้วยเหตุนี้ ท่านศาสดาจึงได้ประกาศว่า “ค่านิยมอิสลามที่แท้จริงกำลังจะถูกขจัดออกไปซึ่งค่านิยมอื่นๆที่ผิดพลาดในอิสลาม”และท่านได้ต่อต้านอย่างหนักหน่วงและเข้มงวดต่อแนวความคิดเลยเถิดเช่นนี้

อัมร์บินอัส มีบุตรชายอยู่สองคนชื่อว่า อับดุลลอฮ์กับมุฮัมมัด คนแรกเป็นผู้ที่มีคุณธรรมสูงส่งและได้แนะนำบิดาของเขาในอันที่จะปฏิบัติตามแนวทางของท่านอะลี(อ)ในขณะที่คนหลังซึ่งอยากให้บิดาของเขารักในโลกนี้และยศถาบรรดาศักดิ์, อ่อนวอนพ่อของเขาให้ปฏิบัติตามมูอาวิยะฮ์ อับดุลลอฮ์เป็นผู้ที่โน้มไปสู่การอิวาตต์เสียส่วนมาก ในยุคสมัยของท่านศาสดา (ศ็อลฯ) วันหนึ่งท่านศาสดา (ศ็อลฯ) พบกับเขาในระหว่างทางและได้กล่าวแก่เขาว่า “ฉันได้อินมาว่า เธอใช้เวลาทั้งคืนในการปฏิบัติตนมาซและตลอดทั้งวันในการถือศีลอด” เขาให้คำตอบด้วยการยอมรับ ท่านศาสดากล่าวว่า, “แต่ฉันมิได้ปฏิบัติเช่นนั้น และฉันไม่เห็นด้วยกับวิธีของเธอ”

บางครั้ง บางคราว สังคมหนึ่งก็ชี้นำไปสู่การสละในทางโลกเป็นการสละในทางโลกซึ่งเป็นความจริงอย่างหนึ่งที่ปฏิเสธไม่ได้, และเป็นคุณค่าหนึ่งซึ่งจักต้องมีอยู่ในความเจริญรุ่งเรืองของสังคม แต่ว่าเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างในสังคมหนึ่งได้วางรากฐานอยู่บนการละทิ้งโลกและไม่มีสิ่งอื่นใดเลย, จึงมีความผิดพลาดบางอย่างอยู่ในนั้นค่านิยมอื่นๆอีกก็เพื่อที่จะรับใช้ผู้คน, และเป็นสิ่งที่ได้รับการสนับสนุนอย่างเต็มที่โดยอิสลามและท่านศาสดา

, อัลกุรอาน ซูเราะฮ์อัล-บะกอเราะฮ์, อายะฮ์ที่๑๗....กล่าวไว้ว่า

“มันหาใช่ความเที่ยงธรรมไม่ ในการที่เจ้าหันหน้าของเจ้าไปทางทิศตะวันออกและตะวันตก, แต่ความถูกต้องเที่ยงธรรมนั้นคือบุคคลจะต้องศรัทธาในอัลลอฮ์”

และ โองการจบลงด้วยการเน้นหนักถึงคุณค่าแห่งการรับใช้ผู้คน (สิ่งถูกสร้าง) ของพระผู้เป็นเจ้าแต่บางครั้งผู้คนที่มุ่งไปสู่ความเกินต้องการ และดังที่กวีชะอดี, ได้กล่าวไว้ว่า

“ การอภิปาตมิใช่อื่นใดเว้นแต่เป็นการรับใช้ผู้คน ”

ถ้าเช่นนั้นแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือการทำลายคุณค่าของการอภิปาต, ดังเช่น การขัดเกลาดนเอง, การแสวงหาความรู้หรือการกุศล, ซึ่งทั้งหมดแม้ว่าเป็น สิ่งที่มีคุณค่าสูงสุดมากมายสำหรับมนุษย์ในอิสลามก็ตาม ทุกวันนี้บรรดา ปัญญาชนทั้งหลายได้จินตนาการขึ้นมาว่าพวกเขาทั้งหลายได้ค้นพบ หลักธรรมอันสูงส่งแท้จริงอย่างหนึ่งเรียกว่า “ มนุษยชาติกับความมี มนุษยธรรม ” การรับใช้ผู้คนเป็นสิ่งที่ดีงามและเราควรจะต้องรับใช้พวกเขาแต่ถ้าหากว่าเราจัดหาอาหารและเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มให้กับพวกเขาเพียง อย่างเดียว, เราก็จะเป็นผู้ปฏิบัติต่อพวกเขาเยี่ยงสัตว์ทั้งหลาย, โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าสมมุติว่าเราไม่มีคุณค่าอันสูงส่งในชีวิตความเป็นอยู่ให้แก่พวกเขาและ ถ้าหากว่าการรับใช้ผู้คนอยู่ในขอบเขตจำกัดเช่นนั้น, อะไรจะเป็นความ แตกต่างระหว่าง (อนุชัรซึ่งเป็นผู้เสียสละต่อผู้และยื่นหัตถ์รับใช้สังคม อย่างสมถะอดทนพร้อมกับมอบหมายคุณค่าอันสูงส่งในชีวิตการเป็นอยู่ ให้แก่มวลชนในขณะที่มุอาวียะฮ์นำไปสู่ชีวิตที่ฟุ่มเฟือยไร้คุณค่าและฉลาด แกมโกง)นี่คืออีกตัวอย่างหนึ่งของการล้าหน้าไปสู่ความเกินต้องการ, คล้าย กับการมุ่งไปยังคุณค่าที่สูงจนเกินไปของอิสราภาพ

อิสราภาพอยู่ในระหว่างความสูงส่งแห่งคุณค่าทั้งหลายทางวัตถุท่านจะเห็นว่า บรรดาผู้ซึ่งมีความเป็นมนุษย์เป็นผู้พร้อมที่จะอดทนต่อความอดอยากหิว โหยและสภาพอันเปลือยเปล่าของร่างกายและพร้อมที่จะมีชีวิตอยู่ภายใต้ เงื่อนไขทั้งหลายอันแสนยากเย็นถ้ามีข้อแม้ว่าพวกเขาทั้งหลายมิได้ถูกจองจำ โดยมนุษย์อื่นใดและสามารถจะมีชีวิตอยู่อย่างอิสระเสรี

เรื่องราวหนึ่งที่ได้บอกเล่าในหนังสือ “ กระจกของบรรดาผู้รู้ทั้งหลาย ” เป็นเรื่องเกี่ยวกับเวชานา(บุ-อลีชินา)ซึ่งครั้งหนึ่งได้รับตำแหน่งเป็นรัฐมนตรี, วันหนึ่งเขาผ่านไปตามถนนสายหนึ่งด้วยการเผยให้เห็นท่าทีของผู้มีอำนาจเมื่อเขาได้สังเกตเห็นคนจนขยะผู้หนึ่งกำลังขนย้ายขยะที่นำเหม็นเต็มแน่นออกจากบ่อและอเวชานาได้ยื่นเขาบนพื้มาถึงตัวเองเป็นค่ากลอนที่มีความหมายถึงการยกย่องให้เกียรติตัวเองในฐานะที่ได้ประสบชีวิตการเป็นอยู่ที่แสนง่ายบนโลกนี้อเวชานาหัวเราะที่ได้ยินชายผู้ซึ่งกำลังทำอยู่กับการอันสกปรกแต่มีความสำราญเช่นนั้น

เขาดึงบังเหียนม้าของเขา, แล้วเรียกชายผู้นั้นให้เข้ามาหาและกล่าวขึ้นว่า “ด้วยวิธีการใดเล่าที่ท่านได้เลือกเอาการสรรเสริญตนเอง” ชายผู้นั้นด้วยความรู้จักอเวชานาจากการปรากฏตัวอยู่เสมอของเขาตอบว่า “ข้าพเจ้าได้เลือกทำงานเช่นนี้เพื่อว่าข้าพเจ้าจะได้ไม่ต้องตกเป็นทาสของผู้ใดเช่นในหนทางที่ท่านกำลังเป็นอยู่, เป็นการได้รับอิสรภาพเมื่อเป็นคนจนขยะและเป็นความห่างไกลดีว่ายศตำแหน่งของท่านที่มากมายไปด้วยทรัพย์สินและการขึ้นอยู่กับมัน ” มันเป็นคำพูดที่ทำให้อเวชานาหน้าแดงกำด้วยความอับอายและมีได้ให้คำตอบอันใดเลยจะมีความจำเป็นอันใดสำหรับบรรดาผู้ซึ่งดำเนินชีวิตฝักใฝ่ไปในทางโลกต่อการที่จะละทิ้งจะอาหารที่ดีจากการมีทาสไว้คอยรับใช้และละทิ้งจากความหรุหราไอ้อวดทั้งหมดจากนั้นก็กลายมาเป็นคนจนขยะแล้วก็พูดถึงเสรีภาพเสรีภาพเป็นสิ่งที่จับต้องได้หรือ? เปล่าเลย แต่สำหรับสติสัมปชัญญะแห่งความรอบคอบแล้วมันเป็นสิ่งควรค่าแก่การสรรเสริญอย่างแท้จริงที่ว่าชายผู้หนึ่งเลือกที่จะเป็นคนเก็บขยะแทนที่จะเป็นทาสคุณค่าเช่นนี้

บางครั้งได้ถูกลืมเลือนในบางสังคม, แต่พอมันถูกปลุกเร้าในหมู่พวกเขา พวกเขาทั้งหลายพากันอ้างว่าเสรีภาพเท่านั้นเป็นสิ่งที่มีความค่าและสิ่งอื่นที่เกี่ยวกับคุณค่าอื่นทั้งหลายอย่างเช่นความชอบธรรม, วิทยปัญญาและอื่นๆ ส่วนผู้อื่นอีกก็อาจจะเห็นว่าความรักเท่านั้นที่เป็นประหนึ่งคุณค่าและลึ้มในทางสติปัญญา, ดังที่บรรดาอาร์ฟได้กระทำกัน, ขณะที่บางคนไปถึงจุดสูงสุดอื่น ๆ ก็คิดว่าความรักเป็นความคิดฟุ้งซ่านอย่างหนึ่ง, และในทางสติปัญญาเท่านั้นเป็นสิ่งที่คู่ควรแก่คุณค่าความรัก, สติปัญญา, ความเที่ยงธรรม, อิสรภาพ, การรับใช้และการอิมัคัดทั้งหมดเป็นคุณค่าอันหลากหลายแล้วใครคือมนุษย์ผู้สมบูรณ์? บุคคลผู้ซึ่งกระทำการอิมัคัดอย่างแท้จริงเพียงอย่างเดียวหรือผู้ที่สละแล้วซึ่งกิเลสทั้งหลายหรือผู้ที่เกิดมาเป็นไท (อิสรภาพ) หรือในความรัก, หรือผู้มีไหวพริบไม่มีใครสักคนเดียวจากพวกเหล่านี้คือมนุษย์ผู้สมบูรณ์ แต่ถ้าหากว่าคุณค่าทั้งหมดเหล่านี้ได้รับการพัฒนาในตัวของเขาด้วยวิถีทางที่ประสานกลมกลืนแล้ว, เขาก็อาจจะได้รับการพิจารณาว่าสมบูรณ์อิมามอะลี (อ) คือ มนุษย์เช่นว่านั้นในหนังสือ “นะห์ลุละบะลาเกาะฮ์” ส่วนมากคุณจะพบกับถ้อยคำคำพูดที่โน้มน้าวจิตใจอย่างลึกซึ้งที่สุดของท่าน, และในการอ่านหนังสือเล่มนี้, คุณจะให้เห็นภาพที่แตกต่างกันทั้งหลายของท่านบางครั้งในการอ่านคำสอนดังกล่าว คุณนึกว่า อวซิบากำลังแสดงปาฐกถายู่ณสถานที่แห่งนั้น เมื่อคุณอ่านอีกแห่งหนึ่ง คุณจะรู้ลึกเหมือนกับว่ามุลาธุมีหรือมุฮิยิดดีนอารอบีกำลังพูดอยู่กับตัวคุณเอง, จากนั้นเมื่อคุณอ่านต่อไปอีกประหนึ่งว่า คุณสัมผัสกับเรื่องราวแห่งความกล้าหาญของเฟร โดซี, หรือเรื่องราวของชายผู้ถือความเป็นอิสรภาพ, หรือผู้ที่นั่งบริกรรมคาถา, หรือผู้ที่ละทิ้งสังคมแล้วมากระทำการอิมัคัดในสภาพของผู้นำให้การเทศนาทั้งหมดจากบรรดาแง่มุมต่างๆของมนุษย์ได้แสดงตัวของเขาเองให้เห็นในถ้อยคำทั้งหลายของอิมามอะลี(อ)

และจากนั้นคุณก็จะเห็นว่าท่านยิ่งใหญ่อย่างไรและเรากระซอรร้อยอย่างไร
ในอดีตที่ผ่านมาเป็นเวลากว่าห้าสิบปีมาแล้ว, สังคมของเราได้โน้มเอียงไป
ในทางเรื่องราวทั้งหลายของศาสนา, มุ่งสู่หนทางแห่งการสันโดษบรรดา
ผู้เผยแพร่สั่งสอนมักจะจำกัดขอบเขตต่อบรรดาคำสอนทั้งหลายจาก

“นะห์ญุลบะลาเกาะฮ์” ซึ่งได้เน้นเกี่ยวกับเรื่องราวของการสละโลก
เพียงเท่านั้น, เรียกโลกนี้ว่าเป็นสถานที่อยู่อาศัยชั่วคราวและโลกหน้าคือ
ความเป็นนิรันดร์, และแนะนำประชาชนเพื่อการเตรียมสำหรับชีวิตใน

โลกหน้า ส่วนที่เหลือจากคำสอนทั้งหลายของ “นะห์ญุลบะลาเกาะฮ์”
ประหนึ่งว่าไม่มีความเหมาะสมและอ้างว่าเพราะสังคมไม่สามารถที่จะรับ
มันไว้ได้มันจึงได้หวนกลับไปสู่ลำดับหนึ่งจากคุณค่าทั้งหลายเพียงเท่านั้น
เป็นระยะเวลานับพันปี, ที่ไม่มีผู้ใดอ่านคำสั่งของท่านอิมามอะลี (อ) ถึงมา
ลิกอ์ซคาร, ซึ่งเต็มไปด้วยคำสั่งที่เกี่ยวกับการเมืองและสังคม, ในนั้น,

อะลี (อ) พูดจากถ้อยคำของท่านศาสดาว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถจะบรรลุถึง
ระดับของสิทธิและเสรีภาพจากการถูกทอดทิ้งได้จนกว่าพวกเขาทั้งหลายจะ
ได้ไปถึงสภาพหนึ่งซึ่งเมื่อความอ่อนแอได้ยื่นหยัดต่อต้านความแข็งแกร่ง
และอ้างถึงสิทธิของพวกเขาโดยปราศจากคำพูดที่ตะกุกตะกัก(เกรงกลัว)”
ห้าสิบปีมาแล้วที่สังคมมิสามารถเข้าใจสิ่งนี้, เพราะว่ามันเป็นสังคมที่มีคุณค่า
เดียวขณะที่คำพูดทั้งหลายของอะลี (อ) ถูกยับยั้งคุณค่าทั้งหมดของมนุษย์ก็
เท่ากับว่าปรากฏให้เห็นอยู่ในชีวิตประวัติและบุคลิกภาพของเขาเพียงเท่านั้น

ข้าพเจ้ามิได้มีความมุ่งหมายที่จะยกย่องสังคมของเราในปัจจุบันแต่
เคราะห์ดีที่ค่านิยมบางอย่างอันค้ำค่าได้ปรากฏขึ้นในนั้นอย่างไรก็ตาม

ข้าพเจ้าเกรงว่าคุณค่าต่างๆทั้งหลายจะกลายมาเป็นมิติที่โดดเด่นอีกครั้งหนึ่งและทำลายคุณค่าอื่นๆถ้าหากว่าเราใคร่อยากที่จะมีอะลี(อ)ในฐานะที่เป็นแบบอย่างและเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์อย่างสมดุลของเราแล้วสิ่งนี้จึงไม่น่าที่จะเกิดขึ้นท่านคือมนุษย์ผู้หนึ่งซึ่งในบรรดาคุณค่าทั้งหมดของมนุษย์ได้รับการพัฒนาอย่างประสานกลมกลืนในยามคำคืนและในช่วงเวลาที่ใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้าไม่มีอริฟคนใดที่จะสามารถเท่าเทียมท่านได้เลยในความปลื้มปิติที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้าของท่านและในการ(ส่งจิต)ล่องลอยไปสู่พระองค์ท่านเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญอย่างมากในการอธิษฐานขอของท่านซึ่งจะไม่มีสิ่งใดสามารถที่จะทำลายสมาธิในการภาวนาของท่านได้เลยและความรักต่อพระผู้เป็นเจ้าเช่นนี้คล้ายกับว่าได้นำทางไปสู่อีกโลกหนึ่งนี่คือวิถีที่ท่านอยู่ในสถานที่แห่งการภาวนาในยามราตรีกาล ในช่วงเวลากลางวัน ท่านเป็นผู้ที่แตกต่างกัน ไม่เหมือนกับบรรดานักพรตทั้งหลายท่านเป็นผู้ที่ร่าเริงเมื่อนั่งสนทนาร่วมกับบรรดาสหายของท่านและแม้แต่การกล่าวคำพูดที่สนุกสนาน อัมร์บินอัสส์ได้กล่าววิจารณ์ท่านว่า(อัมร์บินอัส คือแม่ทัพของมูอาวิยะฮ์)เป็นผู้ที่ไม่เหมาะสมสำหรับตำแหน่งคอลีฟะฮ์โดยเหตุที่ท่านเป็นผู้ที่สนุกสนานร่าเริงประหนึ่งว่า ถ้าเป็นคอลีฟะฮ์แล้วจะต้องมีในหน้าที่บึงตึงอยู่เสมอเพื่อที่จะชูตะคอกประชาชนในสนามรบก็เช่นเดียวกัน

ท่านก็เป็นผู้ที่ร่าเริงและยิ้มแย้มแจ่มใสแต่ณสถานที่กระทำการภาวนาต่อพระผู้เป็นเจ้านั้นท่านร่าใให้น้ำตานอง

อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์(อัลมุชซัมมิล)อายะฮ์ที่6-7(ความว่า)...

“แน่นอนการตื่นขึ้นตอนกลางคืน แนวทางที่มั่นคงสู่การยึดเหนี่ยวและแนวแน่ในคำพูด (การตื่นขึ้นหลังเที่ยงคืนเพื่อการภาวนาและติดต่อกลัซิมกับอัลลอฮ์ (ซ.บ.) แน่หนอนในตอนกลางวันเจ้ามีกิจการที่ยาวนาน”

กลางคืนเพื่อการกราบกรานภักดี ส่วนกลางวันสำหรับการดำรงชีพและการอยู่ร่วมกับสังคม

บทกวีของของฮาฟิซ บางครั้งก็ถูกนำมาเอ่ยเพื่อที่จะนำพาคนหนุ่มสาวไปในทางที่หลงผิดพวกที่ไม่ปรารถนาดีเหล่านั้นพากันกล่าวว่า นักกวีผู้ยิ่งใหญ่ท่านนี้เป็นคนคิดเล้าอ้อนส่วนตามความเป็นจริงแล้วบทกวีทั้งหลายของเขาเป็นเรื่องราวของจิตวิญญาณทั้งสิ้น เขาเป็นอูละมาผู้ซึ่งได้แปลความหมายของคัมภีร์อัลกุรอานและหลังจากนั้นก็ได้กลายเป็นผู้มีชื่อเสียงในฐานะนักกวีผู้หนึ่งเขาได้ให้ความหมายของอายะฮ์อัลกุรอานข้างต้นมาเป็นบทกวีซึ่งกล่าวว่า “ตะวันพรุ่งรุ่งทิวาเป็นเวลาของกิจการและความมานะและยามราตรีเมื่อมีมาเป็นเวลาของ iva แห่งการภักดี” อาลี (อ) ก็คือมนุษย์เช่นว่านั้นและเป็นที่ยึดมั่นในแนวทางนี้นับเป็นเวลาร่วมพันกว่าปีมาแล้ว ผู้เรียบเรียงหนังสือ “นะห์ญลอะลาอะฮ์” ซัยยิดรอฎีได้กล่าวว่าสิ่งที่น่าแปลกในที่สุดเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้ก็คือว่าท่านจะพบอาลี (อ) ในหลายๆ โลกที่แตกต่างกันเมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ นั่นคือในโลกแห่งการอิบาดัต, ในโลกแห่งปรัชญา, ในโลกของอิรฟาน, ในข่ายงานของกองทัพ, ในโลกแห่งความเที่ยงธรรมของการพิพากษา, ในโลกแห่งพะเกิส, และอื่นๆอีกมากมายและท่านอิมามอาลี (อ) มีเคยที่จะหนีห่างไปจากโลกใดโลกหนึ่งของมนุษย์เลย

สะฟิยัดดินฮิลลี, นักกวีของศตวรรษที่หกของอิหร่านซึ่งสรรเสริญพระเจ้ากล่าวเกี่ยวกับ อิมามอาลี(อ)ว่า ท่านคือศูนย์รวมของสิ่งตรงกันข้ามทั้งหมดท่านเป็นทั้ง ผู้ปกครองและนักปราชญ์เป็นผู้อ่อนน้อมถ่อมตนและผู้กล้าหาญ ผู้ยากไร้ และผู้เพื่อแผ่สุภาพและเฉียบขาด, เป็นผู้ประกอบภารกิจที่ดีที่ค้ำค้ำ ลึกและเป็นบุรุษผู้มีภารกิจการกระทำอันจริงจั่งท่านเป็นวีรบุรุษในขอบเขต ความรู้ทั้งหมดของมนุษย์บางสิ่งบางอย่างที่เราไม่สามารถเป็น ได้แต่อย่าง น้อยเราก็สามารถที่จะรักษาไว้ซึ่งความแน่นอนของขั้นตอนแห่งความสมดุล ในจำนวนคุณค่าทั้งหมดเพื่อที่จะได้ถูกเรียกว่าเป็นมุสลิมที่แท้จริงสักคนหนึ่ง ในฐานันดรที่แตกต่างกันนั้น

ธรรมชาติของมนุษย์เราทราบดีว่ามีความแตกต่างกันในทัศนะทั้งหลาย เกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์สองทัศนะที่ยืนยันถึงความตรงกันข้ามซึ่งกัน และกันซึ่งก็คือแนวคิดในทางจิตนิยมและวัตถุนิยม

ตามทัศนะของพวกจิตนิยมมนุษย์ คือ ส่วนประกอบของร่างกายและจิต วิญญาณอย่างแท้จริงวิญญาณมีความเป็นนิรันดรและไม่มีการบอบสลายไป พร้อมกับความตายและเราก็ทราบว่าศาสนาและตำราทั้งหลายในอิสลามก็ ได้ยืนยันต่อความคิดนี้

ส่วนตามทัศนะของพวกวัตถุนิยมนั้นมนุษย์ประกอบด้วยเครื่องจักรกลไก ของร่างกายเพียงแค่นี้เท่านั้นซึ่งก็จะถูกทำลายไปพร้อมกับความตายและการ แยกชิ้นส่วนของมันก็หมายถึงการล้มละลายแห่งตัวตนของเขาถึงแม้ว่าจาก ความแตกต่างกันอย่างมากมายของความคิดดังกล่าวนี้ยังมีบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งเป็นเรื่องที่ทั้งสองกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกันและนั่นก็คือการอยู่ของ สิ่งที่เชื่อได้ว่ามิได้เป็นวัตถุมานแต่เดิมซึ่งบางทีเรียกกันว่าสติปัญญาและเป็น สิ่งที่มีมอบให้แก่มนุษย์ซึ่งคุณค่าและบุคลิกภาพของเขา

และถ้าหากว่า มนุษย์ขาดมันเขาก็จะตกต่ำถึงขั้นของสรรพสัตว์ทั้งหลาย
กวีชะอูดีได้พรรณนาคำคิดนี้ออกมาเป็นบทกวี

“ร่างกายของมนุษย์จะสูงส่งก็โดยวิญญาณของเขาส่วนความหรรษา
ของเสื้อผ้าและตาหรือเพียงแค่จมูกปากแล้วไซ้

แล้วสิ่งใดเล่าจะเป็นความแตกต่างในระหว่างภาพที่อยู่บนฝาผนังกับ
มนุษย์ชาติ”

มีสุภาษิตหนึ่งกล่าวว่า “มันช่างเป็นการง่ายเสียนี้กระไรต่อการ
ที่จะกลายมาเป็นผู้รู้สักคนหนึ่งและมันช่างยากยิ่งอย่างเหลือหลายในการที่จะ
เป็นมนุษย์ที่แท้จริงสักคนหนึ่ง”

มันมีข้อกำหนดอันหลากหลายในบรรดาคุณลักษณะซึ่งขึ้นอยู่กับบุคลิกภาพ
และคุณงามความดีของบุคคล

ความเบี่ยงเบนซึ่งเกิดขึ้นในปัจจุบันหรือในชนหมู่มากมีอยู่ด้วยกันสอง
ประเภท

1) บรรดาผู้เป็นปฏิปักษ์ต่อคุณค่าทั้งหลายของมนุษย์ซึ่งได้พากันยื่นหยัด
ต่อต้านคุณค่า ดังเช่น ผู้ปกครองที่กดขี่ข่มเหงต่อต้านคัดค้านความเที่ยงธรรม
ยับยั้งขัดขวางอิสระเสรีภาพ, ไม่เชื่อในพระผู้เป็นเจ้าและขาดระเบียบวินัย
ขัดขวางการอธิษัดและการเคารพภักดี (ยังพระผู้เป็นเจ้า) ตลอดจนโง่เขลา
เบาปัญญาต่อต้านความเฉลียวฉลาดและไหวพริบความคิดเช่นนี้จะตั้งอยู่ได้
ไม่นาน เพราะว่ามันไม่ช้าการต่อต้านคุณค่าดังกล่าวนี้ก็จะถูกลบล้างไปใน
ที่สุด

2) ความเป็ยเบนของอีกกลุ่มหนึ่งที่ได้รับรูปแบบมาจากโรคมะเร็งร้ายซึ่งเติบโตแพร่หลายขึ้นจากคุณค่าหนึ่งและลบล้างคุณค่าอื่นๆทั้งหมด ดังตัวอย่างเช่น การทะเลาะวิวาทที่เป็นคุณค่าหนึ่งและเป็นบรรทัดฐานของมนุษยชาติแต่ว่า บุคคลหนึ่งหรือสังคมหนึ่งอาจจะหันไปสู่มันถึงขนาดที่ไม่เอาในใส่ต่อทุกๆคุณค่าอื่นๆค่าทั้งหลายของมนุษย์ บางทีกล่าวกันว่า บังเกิดขึ้นภายใต้หัวข้อเดียวกันดังที่ได้แสดงความคิดเห็นโดยบรรดาอารีฟของเราและนักการศาสนาทั้งหลายผู้เป็นแบบอย่างของเราและนั่นคือ ความรู้สึกอย่างหนึ่งของความเจ็บปวดซึ่งบางสิ่งบางอย่างที่ไม่มีในสัตว์ทั้งหลายความเจ็บปวดคือบ่อเกิดของความไม่สุขสบาย ในเวลาเดียวกัน มันก็เป็นสิ่งบอกเตือนให้ระมัดระวังไว้เพื่อที่จะหาสาเหตุในวิถีทางนี้ มันคือความเมตตาอย่างหนึ่งถึงแม้ว่าบางสาเหตุจะหาไม่พบก็ตามเมลาวิ, ได้แสดงความคิดเห็นดังกล่าวนี้เป็นโคลงบทหนึ่ง “ถอนหายใจและครวญคราง คืออาการเจ็บไข้เตรียมตื่นตัวไว้ตามเวลานั้น

เมื่อใดที่ท่านป่วยไข้ท่านสำนึกขึ้นมาได้ในความผิดพลาด สำหรับท่านบาปนั้นจึงเป็นที่น่ารังเกียจ, ผู้ซึ่งมีความระแวงระวังมากกว่าใครๆก็จะเจ็บปวดมากกว่าทุกคนเขาผู้ซึ่งมีความสังวรมากกว่าก็จะเป็นผู้ที่ซบพอมมากกว่าใครๆ” ดังนั้น มันคือ ความแน่นอนที่ว่าอาการเจ็บปวดป่วยไข้มีประโยชน์เช่นนี้ คือว่ามันทำให้ท่านมีความระมัดระวังและห่วงใย (หมายถึง ผู้ที่มีความรับผิดชอบและรับรู้มากกว่าจึงต้องซบซิดมากกว่าและเจ็บปวดมากกว่า) ความไม่รู้สึกเจ็บปวดก็เหมือนกับ ไม่มีความรู้สึกและ ไม่มีความเข้าใจอันใดเลยเสมือนหนึ่งผู้เบาปัญญาสิ่งไหนจะดีกว่ากันระหว่างการเป็นผู้โง่เขลาและ ไม่มีความรู้สึกเจ็บปวดหรือว่าเป็นผู้ที่ระมัดระวังตื่นตัวอยู่เสมอ และมีความรู้สึกเจ็บปวด

บางครั้งกล่าวกันว่า เป็นปราชญ์ผู้ผสมโซอย่าง โสเครตีสยังดีกว่าคนโง่ที่อ้วน
พี ดั่งสุกรเป็นผู้คงแก่เรียนและดำรงไว้ซึ่งความเฉลียวฉลาดแต่ขาดความสุข
สบายทั้งหลายดีกว่าผู้ขาดสติที่สามารถสรรหาบรรดาความบรมสุขทั้งหมด
นักอักษรศาสตร์ของเราเต็มไปด้วยข้อกล่าวหามากมาย

ในฐานะที่พวกเขาเป็นผู้มีไหวพริบที่ชาญฉลาด สำหรับพวกเขาไม่เคย
ได้รับความสุขกายสบายใจแก่ตนเองเลย

กวีบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ไหวพริบและวิทย์ปัญญาของข้าเป็นศัตรูแก่ข้า
ข้าปรารถนาที่จะให้หูตาของข้าจงอย่าได้เปิดออกมาเพื่อรับรู้

กวีอีกบทหนึ่งกล่าวว่า “จงอย่างเป็นคนฉลาดเพื่อจะเศร้าเสียใจให้แก่คน
บ้า แต่จงเป็นคนบ้าเพื่อที่จะได้รับความโศกเศร้าใจจากคนฉลาด”

แต่ว่า ทศนะเช่นนั้นเป็นความผิดพลาดเขาผู้ซึ่งได้บรรลุถึงขั้นแห่งความ
เป็นมนุษยชาติและมีความเข้าใจอย่างมาก แต่ความรู้สึกที่อ่อนไหวตลอดจน
ความเจ็บปวดรวดร้าวมาแล้วจะไม่กล่าวเช่นนั้นเลยว่า ไหวพริบและ
วิทย์ปัญญาของเขาเป็นศัตรูแก่เขาถ้าจะกล่าวให้ถูกต้องแล้วเขาควรที่จะต้อง
กลับมาสู่คำกล่าวของท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ็อล)ที่กล่าวว่า “เพื่อนแท้ของ
บุคคลนั้น ก็คือ ปัญญาปฏิภาณของเขาและศัตรูที่แท้จริงของเขาก็คือความ โง่
เขลาของเขานั้นเอง” เขาผู้ซึ่งถือว่า ไหวพริบปฏิภาณของเขาคือ

ศัตรูนั้นมิเคยมีความรู้สึกไม่สบายใจหรือมิเคยประสบกับความโศกร้ายอัน
เนื่องมาจากความ โง่เขลาของเขาเลย, มิเช่นนั้นแล้ว เขาก็จะไม่ตั้งข้อสังเกต
ขึ้นมาอย่างนั้นการป่วยไข้ทางร่างกายก็เช่นเดียวกัน, ในข้อนั้นจะต้องมีความ
เจ็บปวด, ไม่เช่นนั้นการเจ็บป่วยก็ไม่สามารถที่จะรับการวินิจฉัยที่มาของ
โรคและผลแห่งการรักษาได้ความเจ็บป่วยที่เกิดขึ้นมาอย่างทันทีทันใดและ
ปราศจากการเจ็บปวดนั้นเป็นอันตรายยิ่งนัก

อะไรคือ ความเจ็บปวดของมนุษย์? มันมิได้หมายถึง ความเจ็บปวดทั้งหลาย
ในทางร่างกายเพียงเท่านั้น แต่มันคือความเจ็บปวดอย่างหนึ่ง(ในทางจิต
วิญญาณ)ซึ่งถือได้ว่าเป็นความเร้นลับ โดยบรรดาผู้ไขความลึกลับมหัศจรรย์ผู้รู้
ของเราและเป็นลักษณะเฉพาะแก่มนุษย์ทั้งหลาย และด้วยเหตุผลเช่นนี้
มนุษย์จึงได้ฝ่าฝืนไปในทางของมะลาอิกะฮ์ เพราะว่ามีมะลาอิกะฮ์นั้น
เป็นอิสระจากความเจ็บปวด การเจ็บปวดของมนุษย์ดังกล่าวนี้เป็นความ
เจ็บปวดเพื่อการแสวงหาพระเจ้า เป็นความจริงอย่างหนึ่งที่ว่ามนุษย์ถูก
ให้กำเนิดมาโดยการเป่าวิญญาณของพระเจ้าเป็นเจ้าในโลกอื่น, และมันมิได้
ประกอบขึ้นด้วยสิ่งที่เหมือนกันกับสิ่งต่างๆของโลกนี้ทั้งหมด
เรามีความรู้สึกอย่างหนึ่งที่ต่างกันออกไปและเห็นห่างกับบรรดาสิ่งถูกสร้าง
ทั้งหมดในโลกนี้, ด้วยเหตุที่พวกมันทั้งหลายมีการเปลี่ยนแปลงได้และหมด
สภาพลงได้ทั้งหมดมันจึงมิใช่คุณค่าแห่งความผูกพัน, อย่างไรก็ตาม มนุษย์ก็
มีความกังวลอยู่ตลอดเวลา, และนี่คือสิ่งที่ดึงดูดเขาไปสู่การวิบัติและ
การเคารพภักดีต่อพระเจ้า, ติดต่อกับพระองค์, ใกล้ชิดพระองค์, ใน
ฐานะเป็นรากฐานเดิมของเขา มีเรื่องราวที่เป็นคติมากมายในหมู่ผู้รู้ศาสตร์ลึ
ลับของเราเกี่ยวกับการกลับคืนสู่รากฐานเดิมของตนเอง
บทกวีได้พูดถึงนกแก้วตัวหนึ่งที่ถูกจับใส่กรงมาจากประเทศอินเดีย
ตลอดเวลา นกปรารถนาที่จะทำลายกรงขังเพื่อจะบินหนีกลับรัง
เมลาวิ, ได้บอกเล่าเรื่องราวของไม้้อซึ่งถูกตัดออกจากต้นกอของมัน, และ
จากนั้น เราจึงได้ยินเสียงขลุ่ย (ซึ่งทำจากไม้้อ) คร่ำครวญอย่างโศกเศร้า
อาลัยหา นี่คือการแยกกันอยู่ด้วยความปรารถนาที่จะกลับรวมกันใหม่
บางครั้ง พวกเขาได้เปรียบเทียบกับบุคคลกับช้าง มันจะต้องถูกเคาะหัวอยู่เสมอ
เพื่อว่ามันจะได้ไม่มีโอกาสคิดถึงบ้านเกิดเมืองนอนของมัน

ส่วนมากของเรื่องราวที่เป็นคติเปรียบเทียบทั้งหลายเหล่านี้กล่าวได้ว่า, มนุษย์มีความกระวนกระวายใจเพื่อจะกลับคืนสู่โลกหน้า, พวกเขามีความรู้สึกเจ็บปวดที่ได้แยกกันและคร่ำครวญหาเพื่อการกลับคืนยังพระองค์

อิมามอาลี(อ)ในการสนทนากันครั้งหนึ่งกับ โกเมล อิบนิ ซิยาต, ได้เปิดเผยว่า ไม่มีผู้ใดเลยที่เขาได้ไขความลึกลับจากหัวใจของเขา แต่ท่านกล่าวว่า มีปัจเจกชนบางคนบน โลกนี้ผู้ซึ่งได้บรรลุถึงจุดแห่งความสมบูรณ์อย่างเที่ยงแท้ในความรอบรู้และมีความรู้สึกว่าไม่มีช่องว่างอันใดที่จะแยกพวกเขาออกไปจากวิญญานแห่งความแน่นอนได้, ซึ่งสิ่งนี้เป็นความยากลำบากสำหรับผู้คนที่มิมีชีวิตอยู่อย่างสุขสำราญและพวกวัตถุนิยมที่จะบรรลุถึงความสำเร็จในจุดนี้ได้แต่เป็นความสะดวกสบายและง่ายดายสำหรับพวกเขา(ผู้ศรัทธา)ทั้งหลาย, และอะไรคือความหวาดหวั่นของพวกผู้ไม่ศรัทธา, กล่าวคือ, การอยู่อย่างสันโดษกับพระผู้เป็นเจ้า คือวิถีทางแห่งความเป็นมิตรภาพสำหรับพวกผู้ศรัทธาซึ่งพวกเขาร่วมทางไปพร้อมกับประชาชนแต่วิญญานของพวกเขายกขึ้นสู่ความสูงส่ง, และขณะที่พวกเขาทั้งหลายพำนักอยู่บนโลกนี้พวกเขาจะอยู่พร้อมกันในโลกหน้าด้วยวิธีดำเนินการผ่านความลึกลับและการอิบาคัตที่ดื่มน้ำความเจ็บปวดทั้งหลายตลอดจน การติดต่ออย่างใกล้ชิดกับพระองค์ที่อาลี(อ)มีอยู่

ความรักที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้าอย่างนี้ได้ทำให้การอิบาคัตทั้งหมดปราศจากความรู้สึกใดๆต่อสิ่งที่ดำเนินไปอยู่รอบๆตัวท่านและท่านมิได้มีความเจ็บปวดเลยแม้ว่าลูกธนูจะถูกดึงออกจากร่างกายของท่าน(ขณะประกอบอิบาคัต) ความเจ็บปวดที่ถูกแยกออกไปจากกันเช่นนี้

เนื่องจากความรักที่มีต่ออัลลอส(ซบ) (พระผู้เป็นเจ้า) และความปรารถนาเพื่อ
การใกล้ชิดพระองค์จะไม่มีวันสิ้นจนกว่าเขาจะได้บรรลุถึงเป้าหมายแห่งการ
เชื่อมสัมพันธ์กับพระองค์

.อัลกุรอาน ซูเราะฮ์อิรเราะฮุด อายะฮ์ที่ 28

กล่าวว่า “บรรดาเหล่านั้นผู้ซึ่งศรัทธาและซึ่งหัวใจของพวกเขาสงบลงโดย
การซิกรุลลอฮ ณ บัดนี้ แน่นอนยิ่งโดยการซิกรุลลอฮจึงทำให้หัวใจสงบลง”

เมลาวิดได้อ้างถึงเรื่องที่ให้คิดของชายผู้หนึ่งซึ่งเป็นผู้ที่มีเคยหยุดยั้งจากการ
ติดต่อกับใกล้ชิดกับพระเป็นเจ้าและคงอยู่ด้วยการกล่าวย้าพระนามของพระองค์
อยู่เช่นนั้น

ครั้งหนึ่ง ซาตานได้มาหาเขาและล่อลวงเขาด้วยการแสดงอากัปกิริยา
เช่นเดียวกันนั้น จนกระทั่งเขาได้หยุดชะงักจากการซิกรุลลอฮนับแต่นั้นมา
อีกวันหนึ่งซาตานได้มาหาชายผู้นี้และกล่าวว่า

“ด้วยการกล่าวนามของพระผู้เป็นเจ้าอย่างซ้ำซากตลอดจนการตื่น
ขึ้นมาในตอนรุ่งอรุณของท่านเพื่อการเคารพภักดีพระองค์และรวมทั้งการ
คร่ำครวญหาของท่านนั้น ท่านเคยได้ยินคำกล่าวจากพระองค์สักครั้งหนึ่ง
ไหมว่า ‘ข้าอยู่ที่นี้’ ”

ถ้าหากว่าท่านท่องเที่ยวไปยังทิศทางใดทิศทางหนึ่งและคร่ำครวญ
อย่างมากมายเช่นนี้ท่านก็จะได้รับคำตอบอย่างน้อยก็หนึ่งครั้ง คำพูดนี้
ปรากฏเป็นเหตุผลแก่ชายผู้นั้น ดังนั้น เขายังคงนั่งเฉยอยู่ในความฝันอีกครั้ง
หนึ่งเสียงที่เอื่อยขึ้น โดยไม่เห็นผู้ใดได้ถามเขาเกี่ยวกับการที่ได้หยุดยั้งจากมี
สัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้าเขาตอบว่าไม่ว่าจะเป็นการคร่ำครวญหา
ทั้งหมดของเขาและความเจ็บปวดครวคร่ำของเขาอันเนื่องมาจากความรักที่มี
ต่อพระองค์ก็ตามเขามิเคยได้รับคำตอบจากพระองค์เลยเสียงนั้นกล่าวว่า
“ข้าถูกส่งมาจากพระผู้เป็นเจ้าเพื่อให้คำตอบแก่ท่านความเจ็บปวดครวคร่ำ
จากความรักที่พระองค์ได้ทรงใส่ไว้ในหัวใจของท่านนั้นแหละคือการตอบ
รับจากพระองค์”

อิมามอาลี(อ)ในคู่อากูเมลของท่านกล่าวว่า “ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า
โปรดคอยในบาปนั้นซึ่งเป็นเหตุให้การวิงวอนของข้าพระองค์อยู่ในวงจำกัด
และความเจ็บปวดของมันที่จะถูกปลดปล่อยออกไป”

อย่าได้ถูกจำกัดคำวิงวอนและอย่าได้ปลดปล่อยความเจ็บปวดออกไป)
ด้วยเหตุนี้ คำวิงวอนคือเป้าหมายหนึ่งในตัวของมันเองและมีได้หมายความว่า
คำตอบที่ได้รับนั้นเป็นความพึงพอใจเสมอไป
อีกกลุ่มหนึ่งกล่าวว่า บรรทัดฐานของมนุษยชาตินั้นก็คือการที่ได้มีความเห็น
ใจในความเจ็บปวดของสิ่งถูกสร้างทั้งหลายของพระองค์และดังที่จินตกวี
ชะอฺุดดีได้กล่าวไว้ “มันหาใช่ความขัดสนไม่ที่ทำให้ฉันซัดเซียว ฉันซุบซิดลง
ก็เนื่องมาจากฉันมีความ โสกเศร้าแทนผู้ขัดสนยากไร้”

ถ้าหากว่าความหิวโหยและความเจ็บปวดของผู้อื่นทั้งหลายเป็นความยากลำบากที่พวกเขาจะแบกรับภาระมากกว่าความหิวโหยและเจ็บปวดของตนเองและทำให้บุคคลได้เข้าทำการเสียดสละแบกรับภาระอันนั้น มันคือคุณค่าหนึ่งซึ่งเป็นพื้นฐานแห่งบุคลิกภาพและเป็นที่มาของคุณค่าอื่นทั้งหลายของมนุษย์มันเป็นความเกี่ยวพันกับความรู้สึกลักษณะหนึ่งของความรับผิดชอบที่มุ่งไปยังความต้องการและความทุกข์ทรมานทั้งหลายของมนุษย์ผู้อื่น แต่การเอาใจใส่ต่อความทุกข์ทรมานของเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเพียงอย่างเดียวและละเลยต่อหน้าที่อื่นๆ ทั้งหลายนั้นเป็นการล่วงล้ำบนคุณค่าอื่นๆ ด้วยเหมือนกันเราพบแบบอย่างแห่งความสมบูรณ์ในตัวของอิมามอาลี(อ) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การถือศีลอดเดือนรอมฎอนครั้งสุดท้ายในชีวิตของท่าน สำหรับท่านมันเป็นความพึงใจครั้งใหม่และสำหรับครอบครัวของท่านนั้นเต็มไปด้วยความห่วงใย เพราะการปฏิบัติของท่านในเดือนนั้นเป็นความแตกต่างอย่างชัดเจนจากเดือนแห่งการถือศีลอดของปีก่อนๆ มา”

ท่านอาลี (อ) พุดจากอัลกุรอาน ซูเราะฮ์ อัลอังกะบูต อายะฮ์ที่ 2, 3
ดังต่อไปนี้

“มนุษย์คิดว่าเขาถูกทอดทิ้งให้อยู่อย่างเดียวตายด้วยการกล่าวหาว่า เราศรัทธาและพวกเขาก็จะไม่ถูกทดลอง? และแน่นอนที่เราได้ทดลองพวกเขาเหล่านั้นก่อนหน้าพวกเขาแล้ว ดังนั้น อัลลอฮจะทรงรู้อย่างมีผลาคต่อบรรดาผู้ซึ่งซื่อสัตย์และจะทรงรู้อย่างแน่นอนต่อบรรดาผู้มูสา”

ท่านกล่าวว่า “ทันทีที่อายะฮ์นี้ลงมาฉันได้รับรู้ถึงการຍຸງอย่างกว้างขวางและความพยายามในการก่อกบฏที่ได้ถูกเตรียมไว้สำหรับผู้คนเหล่านั้นและฉันได้ถามท่านศาสดา(ศ)ว่าโองการนั้นหมายถึงสิ่งใด?

ท่านศาสดาได้ตอบว่า “หลังจากฉัน ผู้คนของฉันได้รับการทดสอบและทดลองใจ” (จากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า) ฉันกล่าวว่า “บรรดาบุคคลผู้ซึ่งเป็นชะฮีด (เสียชีวิตในหนทางของอัลลอฮ์ ซ.บ) ในสนามรบรบอสูรจำนวนมากเจ็ดสิบคนนำโดยท่านฮัมซะฮ์บุตรชายของอับดุลมูฏออลิบ ขณะที่ฉันมีความไม่สบายใจที่ไม่ได้รับความโปรดปรานจากการเป็นชะฮีดทำไมฉันจึงไม่ได้รับเกียรติอันนี้?” ท่านศาสดาได้กล่าวว่า “ถึงแม้ว่าเจ้าจะไม่ได้รับชะฮีดณสถานที่แห่งนี้ (อูซูด) เจ้าก็จะได้รับชะฮีดในหนทางแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้า”

ในสนามรบอูซูด อาลี(อ)มีอายุเพียง 25 ปีเท่านั้นและเพิ่งผ่านการสมรสกับท่านหญิงฟาติมะฮ์มาใหม่ๆและมีท่านสะฮันในฐานะเป็นบุตรคนแรกของครอบครัว คนหนุ่มสาวซึ่งตามปกติธรรมดาแล้วหวังที่จะคอยๆแสวงหาความก้าวหน้าในชีวิตความเป็นอยู่ ในขณะที่ความประสงค์อันยิ่งใหญ่ของอาลี(อ)เพียงเท่านั้นที่จะให้ได้รับชะฮีดในหนทางของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

ท่านศาสดาจึงได้ถามอาลี(อ)ขึ้นว่า “เจ้ามีความอดทนเพียงใดต่อการแสดงออกในการที่จะได้รับชะฮีด?” อาลี (อ) ตอบว่า “ขอได้โปรดอย่าพูดถึงความอดทนเลยถามฉันว่ามันเป็นความสุขใจเพียงใจที่ฉันจะได้รับดีกว่า”

ในผลที่ติดตามมาจากคำพูดทั้งหลายของท่านศาสดา(ศ)และจากสัญญามากมายซึ่งอาลี(อ)ยังจำได้และได้ชี้แจงแก่ครอบครัวของท่านและบรรดาผู้ติดตาม(สหาย)ต่างก็มีความหวังไขในเดือนสุดท้ายแห่งการศีลอดปีนั้น ท่านได้ท่องเที่ยวไปตามสถานที่ต่างๆในฐานะแขกรับเชิญผู้หนึ่งเพื่อการละศีลอดของท่าน

แต่ทุกครั้งเป็นการรับประทานอันน้อยนิดเล็กๆของท่านถามท่านอย่างสงสาร และเห็นใจว่าเหตุใดท่านจึงได้ละเว้นจากการรับประทานอาหารให้เพียงพอ ท่านตอบว่าท่านปรารถนาที่จะพบกับพระผู้อภิบาลของท่านในสภาพของ ท้องที่ว่างเปล่าจากนั้นพวกเขาทั้งหลายจึงได้ตระหนักว่าอาลี(อ)ได้รอคอย บางสิ่งบางอย่างที่กำลังจะมาถึง บางครั้งท่านแหงนขึ้นมองท้องฟ้าและกล่าวว่า “สิ่งที่ท่านศาสดาผู้เป็นที่รักยิ่งของฉันได้กล่าวแก่ฉันไว้นั้น มันคือ สัจธรรมและมันใกล้เข้ามาอย่างแน่แท้แล้ว”

ในเวลาค่ำคืนก่อนวันที่ 19 ของเดือนรอมฎอน เด็กๆ (ลูกหลาน) อยู่ด้วยกัน กับท่านชั่วครู่หนึ่ง จากนั้น อิมามสะซัน (อ) ก็กลับไปยังบ้านของท่านเอง อาลี(อ)มีสถานที่ส่วนตัวสำหรับปฏิบัติดินมาซที่ซึ่งท่านอยู่อย่างสันโดษ เพื่อความใกล้ชิดกับพระผู้เป็นเจ้าของท่าน หลังจากอยู่กับความโดดเดี่ยวของท่านแล้วก็เป็นเรื่องราวเพื่อประชาชน ดวงตะวันยังมีทันได้ทอแสงขึ้นมา ขณะที่อิมามสะซัน(อ)ได้ไปยังสถานที่แห่งนั้นเพื่อที่จะพบกับบิดาของท่าน อาลี(อ)มีความรักเป็นพิเศษต่อลูกๆของฟาติมะฮ์ (อ) ท่านได้กล่าวแก่ บุตรชายของท่านว่า “ขณะที่ฉันนั่งอยู่ที่นั่นเมื่อคืนนี้ฉันมีความรู้สึกกังวลจน กลับไปและฉันได้ฝันถึงท่านศาสดา” ซึ่งฉันได้กล่าวว่า “ฉันได้รับความ ทุกข์ทรมานอย่างมากมาโดยผู้คนของท่าน”ท่านศาสดากล่าวว่า “จงสาปแช่งพวกเขา”ฉันจึงได้สาปแช่งพวกเขาและวิงวอนต่อพระผู้เป็นเจ้า เพื่อที่จะนำฉันให้ออกห่างไปจากพวกเขาและส่งบุคคลผู้ไร้ความสามารถยัง พวกเขา”เพื่อปกครองพวกเขา)

นับว่าเป็นความแปลกประหลาดทีเดียวที่ได้พบเห็นผู้คนที่มิได้แสดงออกถึงความเห็นพ้องต้องกันกับอาลี(อ)ในการปฏิบัติตามแนวทางของท่านและเป็นสาเหตุให้ท่านต้องทุกข์ทรมานอย่างมากมาย ดังเช่น หมุ่มชนของท่านหญิงอาอิชะฮ์ซึ่งได้ทำลายการให้สัตยาบันของพวกเขาและมะอวีเยฮ์กับไหวพริบและความฉลาดแกมโกงของเขาซึ่งรู้ดีว่าจะสร้างความเจ็บปวดให้แก่อาลี (อ) ได้มากที่สุดอย่างไรและพวกที่เป็นกบฏภายนอก(คอวาริจญ์)ซึ่งมีความเต็มใจอย่างสวามิภักดิ์ต่อการที่ได้ร่วมกันคว่ำบาตรอาลี(อ)

เมื่อบางคนได้รับรู้เหตุการณ์ทั้งหลายเกี่ยวกับความน่าสลดใจดังกล่าวนี้ เขามีความประหลาดใจอย่างมากต่อการมีชั้นดิธรรมของอาลี(อ)และตระหนักในเรื่องราวจากความฝันของท่านเหตุใดท่านจึงได้พูดถึงความทุกข์ทรมานทั้งหลายของท่านกับศาสดา(ศ)

เสียงร้องของฝูงเป็ดดังได้ยินจากภายนอกบ้านและอาลี(อ)ได้คาดการณ์ล่วงหน้าว่าในไม่ช้าเสียงร่ำไห้อย่างโศกเศร้าแสนอาลัยจะดังขึ้นกลบเสียงร้องของเป็ดพวกนั้น บุคคลในครอบครัวของท่านล่วงหน้ามาเพื่อหยุดยั้งท่านจากการที่จะไปยังมัสญิดในวันนั้นและเสนอผู้อื่นเพื่อส่งไปเป็นผู้นำนมาซแทนท่านในตอนแรก ท่านเอ่ยชื่อของญาติตบิณสุบัยรอ หลานชายของท่าน ในฐานะผู้ทำหน้าที่แทน แต่ท่านก็เปลี่ยนใจและกล่าวว่าตัวท่านเองจะเป็นผู้ไปนมาซ พวกเขาได้ถามถึงการที่จะมีใครสักคนหนึ่งในฐานะเป็นเพื่อนร่วมทาง แต่ท่านก็ปฏิเสธอีก หลังจากวันนั้น ขณะที่ท่านนอนป่วยอยู่ด้วยพิษบาดแผลอันสาหัสสนั้น ท่านกล่าวว่า “ฉันขอสาบานด้วยนามแห่งพระผู้เป็นเจ้าว่าดาบที่ฟันลงบนหน้าผากของฉันนั้นเสมือนว่าผู้ที่อยู่ในความรักได้ดำรงอยู่ร่วมกับผู้เป็นที่รักของเขาหรือประหนึ่งว่าบุคคลผู้เพ่งมองไปในความมืดแห่งรัตติกาลเพื่อ(แสวงหา)สถานที่อันสุขสบายที่เขาจะตั้งมั่นปักเค้นท์ของเขาได้และเขาปิตินดีเป็นล้นพ้นที่ได้พบมัน

ถึงอย่างไรก็ตาม ขณะที่เริ่มต้นเพื่อจะไปยังมีสติคุณท่านมีความตื่นตัวเป็น
อย่างมากและพยายามที่จะค้นหาเหตุผลท่านมีความรู้ดีกว่าเหตุการณ์อัน
ยิ่งใหญ่ใกล้ที่จะเกิดขึ้นแล้ว ภายหลังจากที่ท่านได้ทำการอะซานเรียกครองผู้
ศรัทธาไปสู่การนมาซ ท่านกล่าวคำอำลาตอนเช้าตรู่นั้นและกล่าวว่า

“โอ้รุ่งอรุณเอ๋ย เจ้าเคยเห็นอาลีหลับไหลไหม เมื่อเจ้าปรากฏขึ้นมาทุกครั้ง
แต่กาลก่อนนับแต่ขึ้นไปดวงตาของเขาจะปิดสนิทตลอดไปและตลอดกาล”

เหมือนดังท่านได้ลงมาจากแท่นหินที่แกะรูปสลักตัวของท่านเองท่าน
กล่าวว่า “จงเปิดหนทางให้แก่กษัตริย์ผู้ศรัทธา” เรามองท่านในฐานะมนุษย์ผู้
สมบูรณ์ผู้หนึ่งซึ่งทั้งหมดได้ก่อให้เกิดขึ้นในเรื่องราวของความกล้าหาญการ
ต่อสู้ดิ้นรนทั้งหลายของท่านการรำลึกถึงพระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอและมีได้
หวาดหวั่นต่อสิ่งใดในหนทางของพระองค์ ดังที่ผู้คงแก่เรียนทั้งหลายได้
กล่าวได้ว่า มนุษย์คือประตูของตัวเองซึ่งเป็นทางที่เขาผ่านเข้าไปสู่โลก
แห่งจิตวิญญาณ เพราะฉะนั้นมีรากฐานเดิมในปัจจุบันสำคัญของมนุษย์ซึ่งมิได้
ประสานกลมกลืนกันกับเรื่องราวความเป็นไปของโลกสิ่งนี้มิใช่เป็นเพียง
สิ่งที่นักจิตวิทยารุ่นก่อนๆ เชื่อกันเท่านั้นแต่บรรดาบุคคลผู้ที่ทันสมัยก็มีความ
เชื่อเช่นนั้นด้วยและยอมรับมัน โดยคุณฎี “เขาผู้ซึ่งรู้จักตัวของเขาเองแน่นอน
ที่สุดเขาก็จะรู้จักพระผู้เป็นเจ้า”

และอัลกุรอาน ได้เปิดเผยแก่นมนุษย์ชาติมิใช่เปิดเผยเพื่อสิ่งถูกสร้างอื่นใด
ทั้งหมด

อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ฮามีม อายะฮ์ที่ 53ว่า

“เราจะแสดงสัญญาณอันหลากหลายของเราต่อพวกเขา ในไม่ช้านี้
ขอบเขตอันไพศาลและในตัวของพวกเขาเอง จนกว่าเป็นที่ชัดเจนต่อพวกเขา
ว่า มันคือศัทธิธรรมมันยังไม่เพียงพออีกหรือเกี่ยวกับพระผู้อภิบาลของเจ้าที่
พระองค์ทรงเป็นพยานเหนือทุกสรรพสิ่ง” หรือท่านอาจจะถามว่าอะไรคือ
รากฐานเดิมทั้งหลายเหล่านั้นในตัวมนุษย์ซึ่งมิสามารถที่จะอธิบายให้เหตุ
ผลได้ด้วยวัตถุสิ่งของทั้งหลาย? ข้อกำหนดนี้เป็นการถกเถียงกันอันแสน
ยาวนานและเป็นความสัมพันธ์ต่อคุณค่าทั้งหลายของมนุษย์
และความเป็นมนุษย์(ที่แท้จริง)ของมนุษยชาติในกรณีของสัตว์ทั้งหลายไม่ม
ีการแบ่งแยกกันในระหว่างพวกมันกับอากัปกริยาทั้งหลายของพวกมัน
พวกมันจำนนต่อสภาพดังกล่าวมาก่อนหน้าคุณลักษณะของพวกมันเสียอีก
เพราะฉะนั้น มันจะเป็นการผิดธรรมดาไปเสียต่อการที่จะแยกออก
จากกัน ดังเช่น สุนัขในความจงรักภักดีของมัน และในสภาพอันยอมจำนน
ของมันและสุนัขป่าในทำให้อันดุร้ายของมันและมันคือสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะ
พบเห็นบุคคลผู้ลดฐานะแห่งความเป็นมนุษย์ของเขา

นั่นคือ บรรดาคุณลักษณะทั้งหลายซึ่งเป็นพื้นฐานของบุคลิกภาพและ
ถึงแม้ว่าพวกมันเป็นส่วนหนึ่งของโลกนี้ แต่พวกมันไม่มีตัวตนและค่อนข้าง
จะเป็นจิตวิญญาณมากกว่าเป็นวัตถุธาตุ

อีกประการหนึ่ง สิ่งที่เป็นกฎเกณฑ์แห่งความเป็นมนุษย์ของมนุษยชาติ
และก่อให้เกิดบุคลิกภาพแก่เขามีใช้โครงสร้างโดยธรรมชาติหรือผู้ใดอื่นแต่
โดยตัวของมนุษย์เอง

ท่านอิมามอาลี บิน มุซาริฎอ อิมามที่แปด(จากครอบครัวอะหฺลิลบัยต์ของท่านศาสดาค.) ได้กล่าวไว้ว่า

“จะรู้ได้ว่าอะไรอยู่ที่นั่นก็โดยผ่านสิ่งที่อยู่ที่นี่ (สิ่งที่อยู่ในโลกแห่งจิตวิญญาณอันลึกลับจะรู้อย่างกระจ่างได้ก็ด้วยการรับรู้สิ่งที่อยู่ในตัวของมนุษย์เองเสียก่อน) ดังได้กล่าวมาก่อนหน้านี้แล้วว่าบรรดาคคุณค่าของมนุษย์จะไม่สรุปไปสู่เพียงคุณค่าเดียวและนั่นก็คือการมีความรู้สึกอย่างหนึ่งของความเจ็บปวด (ความรับผิดชอบ) เหนือความเจ็บปวดนานาประการของมนุษย์หรือความเจ็บปวดของทุกสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นมันคือความเจ็บปวดของการเป็นคนแปลกหน้าผู้หนึ่งที่มายังโลกนี้และเป็นการแยกออกจากต้นกำเนิดเดิมของเขาในโลกอื่นเขาปรารถนาที่จะกลับคืนสู่บ้านเดิมของเขาเอง นั่นคือ กลับคืนสู่พระองค์จากพื้นพิภพแห่งโลกมุ่งสู่สรวงสวรรค์จากสถานที่ซึ่งเขาถูกผลักไสมาอย่างไรก็ดีการเข้ามาสู่โลกนี้ของเขามีได้เป็นความผิดพลาดหรือปราศจากเหตุผลแต่เข้ามาเพื่อความมุ่งหมายหนึ่งจะอย่างไรก็ตามสิ่งที่ประเสริฐสุดและสมบูรณ์ที่มนุษย์ได้บรรลุถึงนั้นมนุษย์ยังคงมีความรู้สึกว่าเขายังไม่ถึงที่สุดเขาปรารถนาบางสิ่งบางอย่างและเมื่อเขาได้มันมาเขาก็มีความรู้สึกว่าเขาไม่มีความผูกพันต่อมันบางคนกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เคยไปเดินเที่ยวเล่นอยู่แถวพิพิธภัณฑ์สถานต่างประเทศ

ขณะนั้นได้เห็นรูปปั้นของสตรีที่แสนสวยงามหนึ่งนอนอยู่บนเตียงและชายหนุ่มผู้สง่างามคนหนึ่งยืนอยู่ที่เตียงนั้นพร้อมกับเท้าข้างหนึ่งอยู่บนพื้นและเมื่อนำของเขาไปจากสตรีงามผู้นั้นราวกับว่าชายหนุ่มกำลังจะผลະหนีไปให้พ้น เขาไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ว่าปฏิมากรได้ให้ความหมายไว้อย่างไรเกี่ยวกับภาพนี้ เขาถามใครบางคนว่ามันหมายถึงอะไรและได้รับการบอกเล่าว่า “ภาพนี้แสดงให้เห็นถึงความคิดของเพลโตซึ่งชายผู้หนึ่งหันหลังให้กับความรักอันยิ่งใหญ่และมุ่งมั่นไปยังสิ่งหนึ่งสิ่งใดประหนึ่งว่าความรักนั้นได้ตายไปเสียแล้วและได้ถูกฝังไว้ที่นั่นมันคือการเริ่มต้นของความเบื่อหน่ายเกลียดชังและหลีกเลี่ยง”

ผู้นั้นทั้งหลายซึ่งนึกคิดใคร่ตรงได้ออย่างลึกลึกกว่าบนปัญหานี้กล่าวว่าชายผู้นั้นเป็นสิ่งที่ถูกสร้างอย่างหนึ่งซึ่งไม่สามารถที่จะอยู่ในความรักกับสิ่งที่ถูกจำกัดขอบเขตและสิ่งที่มีการสิ้นสลายได้ เขาปรารถนาสำหรับความสมบูรณ์อย่างแท้จริงและไม่มีความรักต่อสิ่งใดเลยนั่น หมายถึง ความรักที่มีต่อพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว แม้ว่าบรรดาผู้ซึ่งปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้าหรือแม้แต่ผู้ซึ่งก้าวร้าวต่อพระองค์อย่างไม่รู้ตัวซึ่งในความล้าลึกแห่งธรรมชาติของพวกเขา นั้นพวกเขาทั้งหลายรักพระผู้เป็นเจ้า แต่พวกเขาหลงไปจากแนวทางและหลงไปจากผู้เป็นที่รักยิ่งของเขา

มุหฺฮิยุดดิน อารอบี กล่าวไว้ว่า มนุษย์จะไม่มอบความรักให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใดเว้นแต่พระผู้เป็นเจ้าของเขาเอง ศาสดาทั้งหลายมิได้มาสั่งสอนบรรดาลึงถูกสร้าง(มนุษย์)เกี่ยวกับชื่อของพระผู้เป็นเจ้าและการเคารพภักดีของเขา

เพราะสิ่งนี้ได้ฝังแน่นอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์ แต่ท่านศาสดาทั้งหลาย ได้มาชี้แนะให้เห็นถึงความแตกต่างในระหว่างแนวทางที่เที่ยงตรงและแนวทางที่ผิดพลาดและบอกกล่าวแก่ผู้คนที่

พวกเขาทั้งหลายแท้จริงเป็นผู้ที่อยู่ในความรักพร้อมกับความสมบูรณ์อย่างครบถ้วน ถ้าหากพวกท่านคิดว่าทรัพย์สินเงินทองหรือยศตำแหน่งในการดำเนินชีวิตคือความสมบูรณ์ ท่านก็เป็นผู้ผิดพลาด ศาสดาทั้งหลายได้มาปลดเปลื้องความไม่ถูกต้องที่ครอบคลุมอยู่อย่างมากมายและทำให้มนุษย์สามารถที่จะแสวงหาผู้เป็นที่รักยิ่งของพวกเขาโดยผ่านความรักความภักดี (การอิบาคัตทั้งหลาย)ซึ่งเราได้พบในตัวของอาลี(อ)

อัลกรูอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์อิร-เราะฮุด อายะฮ์ที่ 28...

(ว่า) “บรรดาผู้ซึ่งศรัทธาและหัวใจของพวกเขาสงบนิ่งด้วยการรำลึกถึงอัลลอฮ์ ณบัดนี้ แน่นอน โดยการรำลึกถึงอัลลอฮ์นี้หัวใจจึงจะสงบนิ่ง”

คัมภีร์อัลกรูอานมิได้บอกประชาชนว่าไม่ต้องไปแสวงหาความมั่งคั่ง ร่ำรวย ยศฐา บรรดาศักดิ์หรือความสุขสบาย แต่อัลกรูอานกล่าวว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้หาได้ให้ความสันติสุขและความสงบร่มเย็นไม่ เพราะว่ามันทั้งหลายเหล่านั้นมิได้เป็นเป้าหมายสุดท้ายของพวกเขา

บรรดาสถาบันแนวคิดอื่น ๆ เน้นหลักความเจ็บปวดของมนุษย์ที่มีเพื่อสิ่ง
ถูกสร้างทั้งหลายของพระเจ้าและมีไว้เพื่อพระองค์
บรรดาอริฟทั้งหลาย ขณะที่อ้างถึงความก้าวหน้าของมนุษย์ที่มุ่งไปสู่ความ
สมบูรณ์ กล่าวว่า เขาลงมือกระทำในสี่หนทาง

- 1) หนทางของมนุษย์มุ่งสู่พระเจ้า
- 2) หนทางของเขากับพระเจ้าในพระองค์ หมายถึงการรู้จักพระองค์
- 3) หนทางของเขากับพระเจ้าไปยังสิ่งถูกสร้างของพระองค์
- 4) หนทางของเขากับพระเจ้าในระหว่างสิ่งถูกสร้างเพื่อเป็นทางรอด
ของพวกเขา

ไม่มีสิ่งใดที่จะสามารถกล่าวได้ดีไปกว่าที่กล่าวมาแล้วข้างต้น นานที่สุด
ตราบเท่าที่มนุษย์ได้แยกออกจากพระเจ้าทุกสิ่งทุกอย่างจริง

ความหมายแต่หลังจากที่ทำการติดต่อ (สนทนา) กับพระองค์และทำความ
รู้จักและเข้าใจใกล้ชิดพระองค์และสัมผัสพระองค์ด้วยตัวเอง

แล้วเขากลับคืนไปสู่ความเป็นสิ่งถูกสร้างของพระองค์ในความเป็นมิตรกับ
พระองค์เพื่อที่จะช่วยเหลือและเอามนุษย์เหล่านั้นกลับมาและนำพวกเขา
ทั้งหลายไปสู่การใกล้ชิดพระองค์ ถ้าเรากล่าวว่าชายผู้หนึ่งหนทางจาก
ประชาชน ไปสู่พระเจ้าองค์เดียวเขามีได้บรรลุถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลยและ
มิได้เอาใจใส่ต่อมนุษยชาติและถ้าเรากล่าวอีกว่าเขาเคลื่อนไหวไปสู่พระเจ้า
เป็นเจ้าแล้วไซ้ เขาก็จะเป็นเช่นมนุษย์ผู้นิยมวัตถุของสถานศึกษาต่างๆ ใน
ปัจจุบันนี้มิสามารถที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ เพราะว่ามันเป็นความ
ล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง

เว้นแต่ว่าบรรดาผู้ซึ่งปลดปล่อยตัวเองมาก่อนแล้วจึงจะสามารถปลดปล่อยผู้อื่นทั้งหลายจากการเป็นทาสโดยธรรมชาติและโดยมนุษย์ผู้อื่นทั้งหลายได้ มันหมายถึงอิสระจากกิเลสตัณหาของบุคคลในประการแรกและอิสระจากการครอบงำของธรรมชาติภายนอกและสิ่งอื่นๆทั้งหลายในประการที่สอง จากแนวคิดของอิสลามมีผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งมีความรู้สึกเห็นใจต่อความเจ็บปวดของผู้อื่นทั้งหลายหรือมีความรู้สึกเห็นใจเพื่อพระผู้เป็นเจ้าและจากนั้นก็รู้สึกเห็นใจในความเจ็บปวดของสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นบ้างไหม?

คัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัล-กาห์ฟีย์ อายะฮ์ที่ 6

(ความว่า) ” คัจนั้นเจ้าอาจจะทำลายตัวของเจ้าเองด้วยความทุกขระทม

หลังจากการกระทำของพวกเขา มาตราว่าพวกเขาทั้งหลายมิได้ศรัทธาในวะหีย์ (อัลกุอาน) นี้

โองการนี้ได้แสดงให้เห็นว่า ท่านศาสดา(ศ)มีความกระตือรือร้นอย่างแท้จริงที่จะนำทางและปลดปล่อยผู้คนให้รอดพ้นจากความลุ่มหลงและจากความยุ่งยากทั้งปวงของโลกนี้ซึ่งถึงกับทำให้ท่านพบกับความหม่นหมองเนื่องด้วยความทุกขระทมจากนั้นอีกสองอายะฮ์ที่เกี่ยวข้องถึงเรื่องที่กำลังคล้ายคลึงกันนี้

(คือ)ซูเราะฮ์-ฎอฮา อายะฮ์ที่ 1

“เรามีได้ส่งอัลกุรอานลงมาแก่เจ้าเพื่อที่จะทำให้เจ้าเศร้าโศกใจ”

และในซูเราะฮ์บะรออัต (อัดเตาบะฮ์) อายะฮ์ที่ 128

กล่าวว่า

“แน่นอนศาสนทูต(ผู้ทรงเกียรติ)คนหนึ่งได้มายังพวกเจ้าจากหมู่พวกพ้องของเจ้าทั้งหลาย(หมายถึงท่านศาสดามุฮัมมัด(ศ.)เป็นความทุกข์โศกแก่เขาคือการตกอยู่ในความเศร้าหมองของพวกเจ้า, (เขา) เป็นห่วงอย่างเหลือหลายในเรื่องทางรอดของพวกเจ้าต่อผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้น (เขาเป็นผู้ส่งสารเอ็นดูเสมอ)”

ด้วยประการฉะนี้ ท่านศาสดา(ศ.)มีความรู้สึกเห็นในต่อมนุษย์ผู้อื่นทั้งหลายและได้กระทำอย่างสุดกำลังของท่านเพื่อพวกเขา

มุสลิมจะต้องมีความรู้สึกทั้งสองอย่างคือ ต่อพระผู้เป็นเจ้าและต่อสิ่งถูกสร้างทั้งหลายของพระองค์ บางครั้งบางครั้งท่านเคยได้เห็นบิดาคนหนึ่งได้รับความยุ่งยากอย่างมากมายและใช้จ่ายเงินทองอย่างเหลือหลายเพื่อการศึกษาของลูกๆของเขาซึ่งเขาถูกเรียกว่าเป็นผู้ที่มีความกระตือรือร้นเกี่ยวกับการฝึกอบรมพวกเขา

ท่านศาสดา(ศ)ก็เช่นเดียวกัน ได้แสดงให้เห็นอย่างมากมายถึงความกระตือรือร้นในลักษณะเดียวกันต่อประชาชนชาติของท่าน

อิมามอาลี(อ)ก็เป็นเช่นนั้น ได้แสดงความรู้สึกอันเดียวกันนี้ดัง ได้กล่าวไว้ใน “นะห์ญุลบาลาเกาะฮ์”ว่า

ท่านได้รับรายงานว่าอุษมานบินฮานีฟ(ตัวแทนของท่านในฐานะที่เป็นผู้สำเร็จราชการประจำเมืองบัสเราะฮ์)ได้เข้าร่วมในการจัดการฉลองอย่างเอิกเริกแม้ว่าที่นั่นไม่มีการดื่มสุราไม่มีการพนันและความเสื่อมเสียใดๆก็ตามแต่อิมามอาลี(อ)ก็ได้ดำเนินผู้ว่าราชการผู้นั้นในฐานะมีส่วนร่วมเฉลิมฉลองกับชนชั้นสูงทั้งหมดซึ่งไม่มีผู้ยากไร้คนใดได้เข้าร่วมอยู่ที่นั่นเลย

ดังนั้น อาลี(อ)จึงได้เริ่มพรรณนาถึงความเจ็บปวดครวคร่าวประการทั้งหลาย
ของท่านเองโดยกล่าวว่า

ท่านเองสามารถที่จะรับเอาความสุขสบายและความสำราญได้ในทุกประการ
ถ้าท่านปรารถนา แต่ท่านจะไม่ละทิ้งบังเหียนแห่งชีวิตของท่านเพื่อสนอง
ความต้องการของกิเลสตัณหาอย่างเด็ดขาด

ท่านคิดถึงบรรดาพวกเขาเหล่านั้นในท้องที่ต่างๆซึ่งเป็นผู้ยากไร้และมีความ
ต้องความช่วยเหลืออย่างมาก นี่คือนี่ซึ่งเป็นความหมายโดยความรู้เห็นใจใน
ความเจ็บปวดของผู้อื่นทั้งหลายท่านกล่าวว่า

“ฉันควรจะพึงพอใจอยู่กับความสูงศักดิ์ของความเป็นคอลลีเฟอัสและ
หัวหน้าของบรรดาผู้ศรัทธาโดยปราศจากการร่วมรับรู้ความยากลำบากของ
บรรดาผู้ศรัทธากระนั้นหรือ”

อเวจินาได้เปรียบเทียบ

ความเจ็บปวดนี้กับความคันซึ่งเป็นความปวดแสบแต่ก็น่าพอใจ

เมื่อบางคนได้เกาตัวเองเพราะมันก็มีได้เป็นความรู้สึกที่สาหัสหนักในพิธีไว้
อาลัยให้แก่อิมาฮฺเซน(อ)น้ำตามากมายได้หลั่งนองออกมาเป็นเพราะบุคคล
รู้สึกเจ็บปวดแต่ก็ยังยังมีบุคคลรักชอบที่จะกระทำดังนั้นและเข้าร่วมใน
พิธีกรรมดังกล่าวในชื่อนั้นบุคคลมีความรู้สึกที่วิญญูณมิได้อยู่อย่างโดด
เดี่ยวแต่ว่ามันคือวิญญูณของร่างกายทั้งหมดดังเช่นวิญญูณได้กระตุ้น
บุคคลเพื่อที่จะสวมใส่รองเท้าที่ประหลาดแม้ว่าทรัพย์สมบัติ
ทั้งหมดสามารถหามาได้ทั้งนี้เพื่อที่จะร่วมกันกับวิญญูณความรู้สึกเหมือน
อย่างของอาลี(อ)

จินตกวี ชายอาหรับ ผู้หนึ่งกล่าวไว้ว่า “ความทุกข์จะอยู่เหนือเรือนร่างกาย
ทันทีเมื่อวิญญาณของเขาสู่ความประเสริฐเลิศเลอ” เพราะว่าในความสูงส่ง
ของวิญญาณนั้น มันเป็นความรู้ที่เห็นใจต่อความเจ็บปวดของทุกคนและ
ภาวะของมันกลายเป็นสิ่งที่ล่อแหลมอาลี(อ)ในขณะที่ท่านดำรงตำแหน่ง
คอลีฟะฮ์มองเห็นสตรีผู้หนึ่งกำลังแบกถุงหนังบรรจุน้ำและท่านคิดว่านาง
จะต้องอยู่พังคนเดียวย่าง

แน่นอนสภาพการณ์จึงได้บีบบังคับให้นางต้องปฏิบัติภาระอันนั้นท่าน
เข้าไปใกล้นางและและเสนอตัวอย่างสุภาพอย่างอ่อนโยนในการที่จะ
ช่วยเหลือนาง, นางตอบรับข้อเสนอแนะนั้นและเมื่อไปถึงบ้าน
ของนาง ท่านถามนางว่าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดให้การช่วยเหลือนางบ้างเลยหรือ
นางกล่าวว่าสามีของนางเสียชีวิตในสงครามศาสนาด้วยการที่ได้รับใช้อาลี
บินอาบีฏอลิบนางจึงไม่มีผู้ใดที่มากดูแล เมื่อได้ยิน ดังนั้น ทั้งร่างกายของอาลี
(อ)ร้อนรุ่มดังไฟด้วยความสงสารและเมื่อกลับมาซึ่งที่พักท่านมิได้หลับนอน
เลยตลอดทั้งคืนจนถึงรุ่งเช้าของวันต่อมาท่านและบรรดาผู้ติดตามได้ขน
เสบียงอาหารบางอย่างไปยังบ้านของนางและณเวลานั้น ท่านปรุงอาหารด้วย
เนื้อป้อนให้แก่บรรดาลูกกำพร้าของนางและปลอบโยนพวกเขาท่านกล่าวว่า
“อภัยให้แก่อาลีด้วยเหตุต่อการที่ได้ละเลยพวกท่านแล้วท่านก็ได้จุดไฟเตา
เพื่อผิงขนมปังให้แก่เด็กน้อยและขยับเข้าไปใกล้เพื่อที่จะสัมผัสกับความร้อน
ของมัน” ฉะนั้นเจ้าจงอย่าได้ลืมเลือนความร้อนแห่งไฟนรกในฐานะที่ละเลย
พวกเด็กกำพร้า, ผู้ยากไร้และผู้อื่นทั้งหลาย
นี่คือแบบอย่างของมนุษย์ผู้สมบูรณ์ในอิสลามดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไปแล้ว
ก่อนหน้านี้ว่า เมื่อบางรากฐานของคุณค่าปรากฏออกมาเพียงด้านเดียวสิ่ง
เหล่านี้ ในที่สุดก็กำจัดคุณค่าที่อื่นๆทั้งหลายดังเช่น

การโน้มไปสู่การเคารพภักดีถึงขนาดที่หลงลืมภาระหน้าที่อื่นๆจนหมดสิ้น บัดนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่ารากฐานอื่นๆที่สั่นคลอนเป็นเรื่องที่จะต้องได้รับการพัฒนาและนั่นก็คือการเอนเอียงไปสู่ปัญหาสังคมของอิสลามและละลายต่อหน้าที่ต่างๆที่ถูกระบุกำหนด ถ้าหากว่าเราเบี่ยงเบนไปจากแนวทางแห่งความพอประมาณในอิสลามแล้วจะเป็นความแตกต่างอันใดในระหว่างการลี้ภัยสังคมด้วยการหันกลับไปสู่การเคารพภักดีเพียงด้านเดียวหรือละทิ้งการเคารพภักดีและกลับไปสู่ในทางสังคมเพียงด้านเดียว

คัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัลฟิธฮ์ อายะฮ์ที่ 29

“มุฮัมมัดเป็นศาสนทูตแห่งอัลลอฮ์และพวกที่อยู่ด้วยกับเขามั่นคงแข็งแรงราวกับพวกปฏิเสธอ่อนนุ่มในหมู่พวกเขาเองเจ้าจะเห็นพวกเขาโค้งลง,(และ)หมอบกราบ(ในการภักดีต่อพระเจ้าเจ้า)แสวงหาความกรุณาจากอัลลอฮ์และความพึงใจจากพระองค์ เครื่องหมายของพวกเขาคือน้ำซัดอยู่บนใบหน้าของพวกเขาคือเพราะผลของการหมอบกราบ นั่นคือ ลักษณะของพวกเขาที่ปรากฏใน(คัมภีร์)เตารอดและใน(คัมภีร์)อินญิล เหมือนดังเมล็ดพันธุ์ที่แตกหน่อของมันออกมาแล้วมันก็แข็งแรงแล้วมันก็เจริญขึ้นและยึดมันอยู่บนลำต้นของมันเป็นความปีติยินดีแก่ผู้หว่านเพื่อพระองค์อาจจะทรงกริ้วต่อบรรดาผู้ปฏิเสธด้วยเหตุว่าพวกเขา(คือดัจ)และอัลลอฮ์ทรงสัญญา(แก่)บรรดาเหล่านั้นผู้ซึ่งศรัทธาและปฏิบัติความดีงามในระหว่างพวกเขาด้วยการให้อภัยและรางวัลอันยิ่งใหญ่”

ในอายะฮ์ที่ 4 ของซูเราะฮ์อัศศอฟ, อัลกุรอานกล่าวว่า “แน่นอน อัลลอฮ์ทรงรักต่อบรรดาผู้ซึ่งต่อสู้ในวิถีทางของพระองค์ในทิวแถวทั้งหลายเหมือนดังพวกเขาเป็นปราการอันแน่นหนา”

ในโองการนี้ได้กล่าวถึงบรรดาผู้ติดตาม(ศอฮาบะฮ์)ของท่านศาสดา(ศ)และบรรดาผู้ที่ได้รับการอบรมสั่งสอนจากท่านว่าเมื่อพวกเขาอยู่ต่อหน้าของพวกที่ถูกเรียกว่า “ศัตรูแห่งสังคม” พวกเขาก็แข็งแกร่งและองอาจขึ้นหยัดอย่างมั่นคงต่อต้านพวกศัตรูเหล่านั้นและเมื่อพวกเขาอยู่ในหมู่ประชาชนผู้ศรัทธาพวกเขาทั้งหลายเป็นผู้สมบุรณ์อ่อนน้อมและร่วมกันกับพวกเขา

นี่คือสิ่งที่ถือปฏิบัติกันอยู่เสมอในการอยู่ร่วมกันของสังคมอิสลามซึ่งได้ละเลยกันมานับเป็นเวลาหลายศตวรรษ

อัลกุรอานยังได้กล่าวต่อไปในซูเราะฮ์ที่ตัดห้พาดพิงถึงโองการข้างต้นว่าผู้คนเหล่านี้ซึ่งมีความเป็นอยู่ทางสังคมที่สูงส่งร้องขอจากพระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอเพื่อให้ได้เพิ่มพูนมากยิ่งขึ้นอีกสำหรับความสูงส่งในหมู่มนุษย์ที่อยู่ร่วมกันและปรารถนาความพึงพอใจในของพระองค์และนี่คือระดับขั้นอันสูงส่งแห่งการอุปาคัดของพวกเขาในซูเราะฮ์อัตเตาบะฮ์(บารออัต)อายะฮ์ที่ 112

อัลกุรอานกล่าวว่า “พวกเขาผู้ซึ่งขอกภัย(ต่ออัลลอฮ์)ผู้ซึ่งเคาระพกราบราน(พระองค์)ผู้ซึ่งสรรเสริญ(พระองค์)ผู้ถือศีลอดผู้ซึ่ง ไค้งการวะ(ต่อพระองค์)ผู้ซึ่งหมอบกราบ(พระองค์)ผู้ซึ่งกำชับกันในเรื่องที่ดีและห้ามปรามกันในเรื่องที่ชั่วร้ายและผู้ซึ่งรักษาข้อจำกัดทั้งหลายของอัลลอฮ์และจงแจ้งข่าวดีต่อบรรดาผู้ศรัทธา” เหล่านี้เป็นคุณลักษณะจากพระผู้เป็นเจ้ายังผู้คนและยังบรรดาผู้ซึ่งแก้ไขเปลี่ยนแปลงสังคม

และในซูเราะฮ์ “อาลิอิมรอน” อายะฮ์ที่ 16 ที่ได้กล่าวถึง

“บรรดาผู้ถือขันติธรรมและบรรดาผู้ซื่อสัตย์และบรรดาผู้เชื่อฟังและบรรดาเหล่านั้นผู้ซึ่งใช้จ่าย (เพื่อเป็นกุศล) และบรรดาผู้ซึ่งขอกฎโทษ (จากอัลลอฮ์) ในเวลาทั้งหลายของรุ่งอรุณ”

คำว่าขันติธรรม(ซอบรฺ)ในอัลกุรอาน หมายถึงการยืนหยัดปกป้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งได้แก่บรรดาผู้ซึ่งมีความจริงใจและเป็นผู้ซื่อสัตย์ในสนามรบและคุณลักษณะทั้งหมดที่ได้กล่าวไว้ในโองการดังกล่าวมาแล้วจะไม่มีการแยกออกจากกันมีคำบรรยายจากบรรดาผู้ติดตามท่านอิมามสุญนะฮ์ (อ) อิมามที่สิบสอง(จากอะห์ลิลบัยต์ของท่านศาสดา(ศ))ในบรรดาเคียดๆกล่าวว่า

“ตลอดราตรีกาล พวกเขาเป็นผู้ทรงศีลแต่ในยามที่วามรุ่ง พวกเขาเป็นราชสีห์มีคำอรรถาธิบายอื่น ๆ อีกเกี่ยวกับศอฮาบะฮ์(สหาย)ของท่านศาสดา(ศ)ซึ่งได้กล่าวว่า “วันหนึ่ง ท่านศาสดา (ศ) ได้ไปเยี่ยมเยียนบรรดาศอฮาบะฮ์ที่ศอฟาตามกิจวัตรประจำของท่าน มันเป็นเวลาระหว่างรุ่งอรุณกับตะวันขึ้นท่านเห็นซัยด์ อิบนิ ซาบิตเคิน โขเซมาดวงตาของเขาจมลึกกลงไปในเบ้าตาทั้งสองและมีท่าทางซีดเซียวเป็นอย่างมาก”

ท่านศาสดา(ศ)ถามเขาว่า “เจ้าได้ใช้เวลาที่ผ่านมาจากราตรีกาลและเริ่มต้นในเวลารุ่งอรุณของเจ้าอย่างไร?”

เขาตอบว่า “ฉันได้ใช้ความสงบและความแน่นอนที่เที่ยงแท้ในยามค่ำคืน जबจนเช้าตรู่” หมายถึงสิ่งที่ท่านได้เคยบอกกล่าวแก่พวกเรา ฉันได้พบมันด้วยการผ่านสัญญาณอันลึกล้ำ”

ท่านศาสดา(ศ)ต้องการย้ำให้เกิดความหนักแน่นแก่ตัวของเขาเอง
ท่านจึงกล่าวขึ้นอีกว่า “มันมีสัญญาสำหรับทุกสิ่งอันใดเล่าคือสัญญาแห่ง
ความแน่นอนเพียงแท้ของเจ้า”

เขาตอบว่า “สัญลักษณ์ของมันก็คือว่ามันทำให้ฉันกระหายน้ำในเวลา
กลางวันและไม่หลับนอนในยามค่ำคืน”(เขาจะหลับนอนได้อย่างไรในเมื่อ
สัญญาของตาใจได้ประจักษ์แก่เขาทั้งในนรกและสวรรค์)หมายความว่า
ความแน่นอนของเขาไม่ยอมให้เขาละศีลอดหรือไม่ยอมให้เพื่อที่จะ
หลับนอน

ท่านศาสดา(ศ)กล่าวว่า “เท่านี้ยังไม่เพียงพอฉันต้องการสัญญาทั้งหลาย
ที่มากกว่านี้”

เขาตอบว่า “โอ้อูฐแห่งอัลลอฮ์ ในปัจจุบันทั้งๆที่ฉันยังอยู่บนโลกนี้
ฉันได้เห็นภาพของโลกหน้า และฉันได้ยินเสียงของพวกเหล่านั้นผู้ซึ่งอยู่
ทั้งในสวรรค์และในนรก โปรดอนุญาตให้ฉันได้กล่าวนามของ
บรรดาศอฮาบะฮ์ของท่านผู้ซึ่งทั้งในสวรรค์และบรรดาผู้ซึ่งอยู่ในนรกเถิด
ท่านศาสดา(ศ)จึงบอกแก่เขาให้หนึ่งเฉยเสีย(เมลาวิได้พรรณนาถ้อยคำ
ทั้งหมดนี้ออกมาใน โคลงบทหนึ่ง)

จากนั้นท่านศาสดา(ศ)จึงได้ถามเขาว่าเจ้ามีความประสงค์สิ่งใดหรือ?เขาตอบ
ว่า “...การสละชีวิตในหนทางแห่งพระผู้เป็นเจ้า”(การเป็นชะฮีด)

ด้วยเหตุนี้ ชายผู้นี้เป็นมุสลิมที่แท้จริงผู้หนึ่งเนื่องจากความปรารถนาเช่นนั้น
และในวิถีทางที่เขาได้ใช้เวลาของเขาไปในยามทิวาและราตรีกาลทั้งหลาย
มันเป็นความรู้สึกของเขาเพื่อพระผู้เป็นเจ้าที่ได้สร้างความรู้สึกอื่นๆแห่ง
ความเจ็บปวดรวดร้าวแก่เขา

อัลกุรอานได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัลบะกอเราะฮ์ อายะฮ์ ที่ 153...

(ความว่า)

“โอ้บรรดาผู้ศรัทธา จงแสวงหาความช่วยเหลือ (จากอัลลอฮ์) ด้วยการอดทนและการนมาซกันเถิด แน่แท้ อัลลอฮ์อยู่กับผู้ที่อดทน”

การที่จะเป็นมุสลิมที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในสังคม ท่านจักต้องนมาซในสภาพที่จริงใจทั้งหมด บางคนดูเหมือนการปฏิบัตินมาซและถือว่ามันเหมาะสมสำหรับบรรดาผู้สูงอายุและคิดว่ามันเป็นเพียงการบอกให้รู้เพื่อที่จะเข้ากับสังคมได้เท่านั้น ท่านอาจจะเคยได้ฟังมาว่าท่านอุมร์อัลคอกฎ็อบได้สั่งยกเลิกประโยคที่ว่า “จงรีบเร่งไปสู่การงานที่ดีกว่ากันเถิด” จากการเรียกร้องเชิญชวนสู่การนมาซ(อะซาน)เขาเห็นว่ามันเท่ากับเป็นขั้นตอนหนึ่งของการรับรู้แต่เขาผิดพลาดยุคสมัยของเขา เป็นจุดสูงสุดแห่งชัยชนะของอิสลามและเป็นความร่าเริงใจของบรรดาทหารอิสลามผู้พิชิตและ โจมตีศัตรูที่รวมกำลังกัน และถึงแม้ว่าจะมีจำนวนน้อยกว่าก็ปราบศัตรูพ่ายจำนวนของพวกเขาไม่มากไปกว่าห้าหมื่นถึงหกหมื่นคนและนอกจากนี้ พวกเขายังได้ต่อสู้ต้านทานกับสองจักรภพซึ่งแต่ละจักรภพมีกองทัพหลายแสนคนทหารทั้งหลายของอิสลามต่อสู้อยู่สองแนวรบและได้รับชัยชนะทั้งสองด้านเหตุผลของอุมร์สำหรับการยกเลิกนั้นก็คือการที่ผู้คนถูกเรียกร้องสู่การนมาซซึ่งเป็นการภักดีที่ดีที่สุดอยู่แล้ว ดังนั้นพวกเขาคงจะคิดว่าไม่จำเป็นต้องเรียกร้องพวกเขาทั้งหลายเข้าสู่กิจการงานที่ดีอื่นใดอีกแล้ว

ดังเช่นสงครามศาสนาเพราะว่ามันจะเป็นการหันเหพวกเขาและนำเอา
การนมาชทดแทนสำหรับงานอื่นๆทั้งหลาย(ซึ่งบางครั้งหมายถึงการเชิญ
ชวนสู่การอุทิศ)เขาแนะนำให้ใช้ประโยคที่ว่า “การนมาชดีกว่าการนอน”
ทดแทนประโยคที่ว่า “จงรีบเร่งไปสู่การงานที่ดีกว่ากันเถิด”ซึ่งบางทีทำให้
บรรดามุสลิมทั้งหลายโดยเฉพาะในยุคปัจจุบันพากันคิดว่าการนมาช
เพียงแต่ดีกว่าการนอนหลับเท่านั้น)เขาหาได้เฉลี่ยคิดไม่ว่าโฉนกองทัพอ
เล็กๆของอิสลามจึงได้รับชัยชนะมันเป็นความสูงส่งทางด้านอาวุธยุทธภัณฑ์
ของพวกเขาเหนือบรรดากองทัพของเปอร์เซียและโรมันกระนั้นหรือ?
เปล่าเลยเพราะว่าชาติที่เจริญรุ่งเรืองทั้งสองในยุคนั้นมีการเตรียมอย่าง
พร้อมสรรพในขณะที่อาวุธทั้งหลายของฝ่ายอาหรับมิได้มีความสำคัญอันใด
เลยหรือว่าชนชาติอาหรับเป็นเผ่าพันธุ์ที่แข็งแกร่ง? ไม่ใช่อีกนั่นแหละเพราะ
เราเห็นสิ่งที่ซาห์ปुरुษัตร์ย์ของเปอร์เซีย(ในยุคนั้น) กระทำต่อพวกเขา
เช่น เขาได้ตรึงโซ่เหล็กอย่างแน่นหนาไว้บนบ่าของพวกเขา

อย่างไรก็ตามมันคือพลังแห่งความศรัทธาที่ได้พิชิตกองทัพโรมันและ
เปอร์เซียและพลังที่ได้เกิดขึ้นมาจากประโยคนั้นในพิธีกรรมของการนมาช
“จงรีบเร่งมาสู่การงานที่ดีกว่ากันเถิด”เมื่อชายผู้หนึ่งได้ยืนขึ้นในยามค่ำคืน
เพื่อการใกล้ชิดกับพระเจ้าจึงได้รับการเพิ่มพลังจิตการนมาช
หมายถึงการยืนยันถึงความศรัทธาและกล่าวย้าถ้อยคำ “อัลลอฮูอักบร”ใน
การนมาชซึ่งเป็นการทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างเล็กลงและไร้ความสำคัญเช่น
ชายผู้หนึ่งขณะที่มองเห็นความเกรียงไกรของทุกสรรพสิ่งซึ่งพลังอำนาจ
ทั้งหลายเป็นของพระองค์และจักต้องวางใจในพระองค์”

นั่นคือ การนมาซที่ทำให้เขาแข็งแกร่งเมื่อจะเข้าสู่สงครามอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นหน้าที่สำหรับบุคคลที่เขาจะต้องลงมือกระทำเช่นนี้และการที่เขาขึ้นอยู่กับนมาซเพื่อการนมาซเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับเขา(เนื่องด้วยการเจตนาหลีกเลี่ยงเมืองศัฎรูมารุกราน)เงื่อนไขของการนมาซจะเป็นที่ยอมรับต่ออัลลอฮ(ช.บ)ก็คือการทำสงครามศาสนาเมื่อมีการเรียกร้องในขณะที่เงื่อนไขของสงครามศาสนาจะเป็นที่ยอมรับต่อพระองค์

ก็คือการปฏิบัติมาซการนมาซโดยปราศจากการทำสงครามศาสนาไม่มีผลและสูญเปล่า(ดังนั้นจะขาดไปซึ่งอย่างหนึ่งอย่างใดมิได้จึงเป็นสิ่งที่ต้องกระทำควบคู่กันไป)สรุปแล้วมุสลิมทั้งหมดเชื่อว่าการต่อเนื่องกันอย่างใกล้ชิดในระหว่างความจริงแท้ของอิสลามเช่นเดียวกันกับการกิจในทางตรงกันข้ามและมันทั้งหลายก็มิได้แยกออกจากกันและกัน

ในข้อที่ว่าด้วยระเบียบแบบแผนแห่งคุณค่าทั้งหลายของอิสลามการอุปมาดัดมาเป็นอันดับแรกสุดยอดแต่มันจะต้องเป็นดังเช่นเงื่อนไขทั้งหลายซึ่งตรงกันกับกฎเกณฑ์อัลกุรอานการนมาซจะเป็นจริงจึงได้ก็ต่อเมื่อมันได้แสดงให้เห็นถึงผลของมันที่บังเกิดขึ้นด้วยการยับยั้งต่อการกระทำอันชั่วร้ายทั้งหลายเท่านั้นดังนั้น การนมาซเช่นนั้นก็จะนำไปสู่คุณค่าอื่นทั้งหลายที่ล้ำค่า

อาลี (อ) เป็นแสงสว่างแห่งคุณค่าทั้งหมดในอิสลามและเป็นคุณลักษณะของการหยั่งรู้บางครั้งบางคราวเรามองท่านประหนึ่งนักต่อสู้ที่อยู่ในบทบาทของผู้นำหาญจากบทละครที่สร้างขึ้นมาราวกับว่าตลอดชีวิตของท่านคือทหารหาญผู้หนึ่ง

ต่อจากนั้น เราพบท่านในที่อื่นๆ ในฐานะบุคคลผู้ลี้ภัยผู้ซึ่งไม่รู้จัก
สิ่งใดเว้นแต่รักท่านจะติดต่อกับพระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ดังตัวอย่างที่เราจะ
นำมากล่าวสักสองเรื่องจาก “นะห์ญลอะลาอะฮ์” ในการเผชิญหน้ากัน
ครั้งแรกของอาลี(อ)กับมูอาวิยะฮ์ออกคำสั่งให้กองกำลังของเขาปิดกั้น
เส้นทางสู่แม่น้ำเพื่อว่ากองกำลังของอาลี(อ)จะไม่สามารถที่จะเข้าถึงแหล่ง
น้ำได้และด้วยเหตุนี้ ก็จะถูกบีบบังคับให้หลบหนีไป

อาลี(อ)ได้ยื่นข้อเสนอจัดให้มีการเจรจากับพวกเขาเพื่อที่จะแก้ไขปัญหานี้
กับเพื่อเป็นการปกป้องการสูญเสียเลือดเนื้อโดยไม่จำเป็นในระหว่างมุสลิม
สองกลุ่มมูอาวิยะฮ์ได้พิจารณาเรื่องราวภายในที่ประชุมฉุกเฉินยามสงคราม
ของเขาและคำตัดสินก็คือไม่อนุญาตให้กองกำลังของอาลี(อ)เข้าไปยังแหล่ง
น้ำอาลี(อ)กล่าวสุนทรพจน์ต่อผู้คนของเขาซึ่งได้ผลยิ่งไปกว่าเสียงกลองศึก
เสียงแตรและเพลงมาร์ชหลายเท่าที่ท่านได้บอกแก่พวกเขาตามความเป็น
จริงว่ามูอาวิยะฮ์ได้เรียกชุมนุมผู้คนที่ถูกชักจูงไปในทางที่ผิดจำนวนมากและ
ได้ปิดกั้นเส้นทางที่ผู้คนของเราจะไปยังแม่น้ำและกล่าวว่า “พวกท่านจะต้อง
เลือกเอาทางหนึ่งในทางเลือกสองทาง

ประการแรกจงยับยั้งดาบของท่านพร้อมด้วยเลือดแห่งความเกลียดแค้น
ชิงชังและจากนั้น จงยับยั้งตัวของท่านเองในข้อถัดไป

ครั้นแล้วท่านได้ถามพวกเขาเกี่ยวกับความหมายของการมีชีวิตอยู่และ
ความตายว่าเป็นอย่างไร? และกล่าวว่า

“การมีชีวิตอยู่คือ การเคลื่อนไหวไปมาได้หรือการบริโภคและการนอน
กระนั้นหรือ? ส่วนความตายคือ การกระทำด้วยการนำไปฝังไว้ภายใต้
แผ่นดินกระนั้นหรือ? ไม่เลย นั่นหาใช่การมีชีวิตอยู่และนี่หาใช่ความตายไม่
การมีชีวิตอยู่คือ การตายอย่างมีศักดิ์ศรีและด้วยการมีชัยชนะ ส่วนความตาย
นั่นคือการมีชีวิตอยู่อย่างถูกประณามและอย่างผู้ปราชัย

กองกำลังของอาลี(อ)รุกคืบหน้าไปอย่างรวดเร็วและขับไล่กองกำลังของมูอาวียะฮ์ถอยร่นไปซึ่งเป็นเหตุให้สามารถยึดแหล่งน้ำไว้ได้มูอาวียะฮ์ได้มีสารถึงอาลี(อ)เพื่อขอให้เปิดเส้นทางไปยังแม่น้ำแต่ผู้ติดตามทั้งหลายของอาลี(อ)ได้พากันคัดค้านต่อสิ่งนั้น

อย่างไรก็ตาม อาลี (อ) ได้ขีดขวางการกระทำอันไม่กล้าหาญนั้นและกล่าวว่าพวกเราจะต้องไม่ต่อสู้กับศัตรูด้วยการสร้างความยากลำบากให้แก่เขา

ชัยชนะที่ได้มาด้วยวิธีการเช่นนั้นมิใช่สุภาพบุรุษและไร้คุณค่าต่อเราในฐานะที่เป็นมุสลิม ด้วยเหตุนี้ท่านได้แสดงให้เห็นถึงความเป็นชายชาติริและความไม่พยายาทมาคร้ายซึ่งเป็นความสูงส่งกว่าความอจหาญ

เมลาวิชนานนาม อาลี(อ)ในบทกวีของเขาว่า “ราชสีห์แห่งอัลลอฮ์”ในความอจหาญและเขากล่าวว่าไม่มีผู้ใดสามารถที่จะพรรณนาถึงการไม่พยายาทจองเวรของท่านได้เลย

จากนั้นเราพบอาลี(อ)ในสภาพการณ์ที่แตกต่างกันและเสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มที่แตกต่างกันเมื่อท่านว่างจากภารกิจที่มีต่อประชาชนและมุ่งมั่นอยู่กับการอิบาดัตของท่านและเอ่ยคำวิงวอนดังนี้

“ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าขององค์ คือ มิตรผู้ยิ่งใหญ่สำหรับผู้มีคุณธรรมของพระองค์ยิ่งกว่ามิตรสหายใดๆพระองค์ทรงพร้อมกว่าผู้ใดผู้หนึ่งที่จะทรงช่วยเหลือบรรดาผู้ซึ่งเชื่อมั่นในพระองค์พระองค์ทรงเฝ้ามองความคิดภายในหัวใจและการซ่อนเร้นทั้งหลายจากบรรดามิตรสหายของพระองค์และจากบรรดาผู้เป็นที่รักของพระองค์และทรงทราบดีในสัญญาและความรอบรู้ทั้งหลายของพวกเขาและทรงรู้ว่าในหัวใจของพวกเขาอันเรียกหาและปรารถนาเฉพาะพระองค์”

ท่านควรที่จะได้รับฟังดูอากุเมล(เขาคือผู้หนึ่งจากบรรดาศอฮาบะฮ์ของท่านอิมามอาลี(อ)ภายในนั้นเป็นการนำขึ้นสู่ความลึกลับอันสูงส่งมีบ้างสิ่งบางอย่างในนั้นที่ลึกลับไปจากโลกทั้งสองมันได้แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของความจริงในเพียงอย่างเดียวมอบน้อมถ่อมตนและมีความจงรักภักดีที่จะเป็นผู้รับใช้หลักการอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า, และวิถีทางที่อิมามอาลี (อ) และอิมามไซนุลอาบีดีน (อ) ทำการติดต่อกับพระเจ้าในยามรุ่งอรุณทั้งหลายของเดือนรอมฎอนนั้นได้แสดงให้เห็นเกี่ยวกับว่าเราควรจะไปใกล้ชิดกับพระเจ้าเป็นเจ้าอย่างไร ในฐานะที่เป็นก้าวแรกของเราและต่อจากนั้นก็ปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ ทั้งหลายของเราเองและสังคมของเรา เราควรจะต้องละเว้นจากการ โน้มไปสู่อะเพียงด้านเดียวของการบิดเบือนเพียงชั่วขณะเดียว ก่อนหน้าที่ท่านอิมามศอดิก(อ)จะล่วงลับไปได้เรียกบรรดาญาติพี่น้องของท่านและกล่าวขึ้นมาประโยคหนึ่งก่อนลมหายใจสุดท้ายของท่านว่า “การช่วยเหลือ (ชะฟาฮ์)ของเราจะไม่เป็นประโยชน์แก่บรรดาผู้ซึ่งปฏิบัติมาชประจำวันอย่างเบาบาง(อ่อนแอ)”

วิถีชีวิตของอาลี(อ)อาจแยกพิจารณาออกไปหกส่วน(ภาค) สิ่งที่จะทำให้เกิดความประหลาดใจมากที่สุดก็คือ ภาคสุดท้ายของท่าน ระยะเวลาเริ่มแรกคือ จากการกำเนิดของท่านไปจนถึงการแต่งตั้งท่านศาสดา(ศ) จนมาถึงการอพยพไปสู่มะดีนะฮ์ ระยะเวลาที่สามของท่านศาสดา(ศ) ส่วนที่สี่จากการสิ้นชีวิตของท่านศาสดา(ศ)จนถึงการเป็นคอลีฟะฮ์ของท่านเองเป็นระยะเวลา 25 ปี ส่วนที่ห้าคือระยะเวลาสี่ปีครึ่งในการเป็นคอลีฟะฮ์ของท่าน และส่วนหนึ่งหกหรือภาคสุดท้ายเป็นเวลาเพียงสองวันเท่านั้นจากวันที่ท่านถูกฟันด้วยดาบบนศีรษะจนกระทั่งถึงวันที่ได้รับชะฮีดของท่านภาคสุดท้ายคือภาคที่ทำให้ประหลาดใจอย่างมากกว่าทุกภาค

เพราะว่าอาลี(อ)ได้แสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์ของท่านในฐานะที่เป็น มนุษย์ผู้หนึ่งในหนทางที่ท่านเผชิญกับความตายขณะที่ท่านถูกฟันท่านกล่าว ขึ้นมาสองประโยคกล่าวคือ “จับชายผู้นั้น” (หมายถึงฆาตรกร) และ “ฉันของ สาบานด้วยพระผู้เป็นเจ้าแห่งกะบะฮ์ว่า ฉันได้รับทางรอดปลอดภัยของฉัน แล้วโดยผ่านการชะฮีดนี้”

แพทย์ผู้หนึ่งมีชื่อว่า อาชีซ บิน อัมร์ ได้ถูกนำมารักษาท่านและเขาได้ให้ ความเห็นว่ายาพิษได้เล่นเข้าไปในเส้นเลือดของอาลี(อ)

แล้วเขากล่าวว่าเขาไม่สามารถที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้เลยและแนะนำ ท่านอิมามอาลี(อ)ให้กระทำในสิ่งที่ประสงค์เป็นครั้งสุดท้าย

เมื่ออุมมุลกุลซุมบุตรของอิมามอาลี ถามเขาฆาตรกรผู้นั้นเกี่ยวกับว่าไหน จึงได้กระทำเช่นนั้นต่อบิดาของนางและนางได้แสดงความหวังออกมาว่า อาลี(อ)จะต้องมีอาการดีขึ้นแต่ฆาตรกรผู้เลวทรามนั้นกล่าวว่า

“ไม่มีความหวังหรอกเพราะข้าได้ซื้อดาบเล่มนี้มาเป็นเงินจำนวนถึงหนึ่ง พันดีนาร์และจ่ายอีกหนึ่งพันดีนาร์สำหรับยาพิษที่ใช้ทาสโลมมัน ยาพิษมี ความรุนแรงมากมันมิใช่เพียงแต่จะสังหารบิดาของเจ้าได้เท่านั้น แต่มันสมารถที่จะฆ่าชาวกุฟะฮ์ได้ทั้งหมดถ้าจะใช้ต่อต้านพวกเขา”

ลูกหลานได้นำนมสดมาให้แก่ท่านอิมามอาลี(อ)และท่านก็บอกให้บรรดา ผู้ที่รายล้อมท่านอยู่ดูแลฆาตรกรอย่างปรานี, จากนั้นท่านจึงได้เรียกญาติพี่น้องและลูกหลานของท่านและพูดว่า “โอ้ลูกหลานของอับดุลมุฏอลิบ หลังจากความตายของฉัน จงอย่าได้ออกไปในหมู่ผู้คนเพื่อกกล่าวในสิ่งที่ได้ เกิดขึ้นแก่ฉันและกล่าวหาต่าง ๆ นานาต่อชายผู้นี้เปล่าเลยฆาตรกรที่สังหารฉัน มีเพียงคนเดียวเท่านั้น”

แล้วท่านก็กล่าวแก่บุตรชายของท่านคืออิมามอะฮ์มัด(อ)ว่า “บุตรชายของฉัน ชายผู้นั้น ได้พินพ่อของเจ้าด้วยดาบเพียงครั้งเดียวเท่านั้น หลังจากฉันเจ้าจึง เลือกอาทางหนึ่งทางใดในระหว่างทั้งสองด้วยการปล่อยให้เขาเป็นอิสระไป หรือจะลงโทษเขาถ้าเป็นดั่งนั้นจงปฏิบัติต่อเขาเพียงหนึ่งครั้งด้วยการฟัน (เช่นเดียวกัน)ไม่ว่าจะทำให้เขาเสียชีวิตหรือไม่ก็ตาม”แล้วท่านก็ได้ขอร้อง พวกเขาทั้งหลายว่าถ้าจะเลี้ยงดูชายฆาตรกรผู้นั้นก็จงปฏิบัติอย่างดีต่อเขา นี่ คือวิธีที่ท่านปฏิบัติต่อศัตรูและนั่นก็คือว่าทำไมจินตกวีเมลาวิในบทกวีของ เขาจึงเรียกท่านว่า “ราชสีห์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า”และกล่าวว่าไม่มีผู้ใดสามารถ ที่จะพรรณนาถึงขอบเขตแห่งความไม่อาฆาตมาร้ายของท่านได้เลย... ทั้งหมดเหล่านั้นแสดงให้เห็นถึงความเหมาะสมในความเป็นชายชาติรีของ อาลี(อ)และความเป็นมนุษย์ของท่าน ยาพิษได้เป็นผลร้ายต่อท่านมากขึ้นทุก ขณะและผู้ใกล้ชิดทั้งหลายของท่านได้คร่ำคราญแต่เขาทั้งหลายก็เห็นรอยยิ้ม บนริมฝีปากของท่านและกล่าวประโยคนี้

“ฉันขอสาบานต่อพระเจ้าผู้เป็นเจ้าว่า สิ่งที่ได้เกิดขึ้นแก่ฉันนั้นมิใช่เป็นสิ่งที่ไม่ เหมาะสมแต่ประการใดเลย ความตายด้วยการชะฮีดในวิถีทางแห่งพระเจ้าผู้เป็น เจ้าครั้งนี้เป็นสิ่งสำคัญในฐานะเป็นสิ่งที่ฉันมีความปรารถนาเฝ้าคอยมาตลอด ชีวิตของฉันและเป็นการดีอย่างที่สุดซึ่งมันได้เกิดขึ้นในระหว่างที่ฉันกำลัง ประกอบอิบาดัต”

จากนั้นอาลี(อ)ก็ได้ใช้คำเปรียบเทียบซึ่งเป็นที่พำนักอยู่ตามสถานที่ที่มี หญ้าและเมื่อมันหมดสิ้นไป

อาหรับทั้งหลายก็เคลื่อนย้ายไปยังสถานที่อื่นอีกในท่ามกลางอากาศอัน ร้อนระอุ พวกเขาเสาะหาสถานที่ในยามราตรีที่ซึ่งจะสามารถทำให้พบแหล่ง น้ำได้

ท่านกล่าวว่า “ฉันเปรียบเสมือนผู้ที่มีความรักซึ่งได้พบกับผู้เป็นที่รักของ
ฉันหรือประหนึ่งผู้แสวงหาแหล่งน้ำท่ามกลางความมืดของราตรีผู้ซึ่ง
มีความปิติยินดีเป็นล้นพ้นที่ได้พบมัน”

ในโอกาสสุดท้าย พวกเขาทั้งหลายรายล้อมอยู่รอบเตียงนอนของท่าน
ทั้งหมดทุกคนยาพิษยังคงทำงานของมันอยู่และเป็นบางครั้งบางคราวที่อาถื
(อ)มีอาการถึงขั้นไม่รู้สีกตัวและเมื่อใดก็ตามที่ท่านล้มตาศึ้นมาท่านก็จะ
ตักเตือนสั่งสอนแก่บรรดาผู้ที่ร่วมอยู่ในที่นั้นคำพูดสุดท้ายของท่านซึ่งเป็น
ความรุนแรงเผ็ดร้อนมีจุดสำคัญอยู่ 20 จุดพูดโดยตรงในตอนแรกกับ
บุตรชายของท่านทั้งสองสะชนและสุเชน (อ) และจากนั้นก็พูดกับลูกคนอื่น
ของท่านและสุดท้ายพูดต่อประชาชนทั้งมวลผู้ซึ่งอาจจะได้ยินคำพูดทั้งหลาย
ของท่านทราบจนถึงวันแห่งการฟื้นคืนชีพ

กล่าวโดยทั่วๆ ไปแล้วทุกคนผู้ซึ่งเป็นผู้นำแนวความคิดมีทฤษฎีเกี่ยวกับความ
สมบูรณ์ของมนุษย์หรือว่าด้วยมนุษย์ผู้สมบูรณ์สิ่งที่เรียกธรรมชาติคือ
ความสัมพันธ์กับสิ่งที่ควรจะเป็นไปมิใช่สิ่งที่เป็นอย่างอยู่และถ้ามนุษย์สามารถ
ได้มาซึ่งบรรดาคุณลักษณะทั้งหลายในทางธรรมชาติเขาก็จะบรรลุถึงจุดสุด
ยอดแห่งความเป็นมนุษยชาติแนวคิดต่างๆ ของสำนักทั้งหลายบนความ
เกี่ยวพันกับมนุษย์ผู้สมบูรณ์ บางทีก็ถูกรวบรวมคล้ายกับเป็นเรื่องรองลงมา

1) ทัศนะหนึ่งก็คือว่าทัศนะของผู้ใช้ปัญญาหาเหตุผลซึ่งได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับ
มนุษย์ในแง่ของคุณลักษณะทั้งหลายทางจิตใจของเขาและมีความคิดว่าแก่น
สารของมนุษย์ก็คือจิตใจและความสามารถของเขาจากความคิดของเขานี้คือ
ทัศนะของปรัชญาโบราณ

รวมทั้งความคิดของอเวชีนาสำหรับความคิดของพวกเขามนุษย์ผู้สมบูรณ์ เป็นผู้คงแก่เรียนผู้หนึ่ง(นักปราชญ์)และความสมบูรณ์ของเขาวางอยู่ในวิชา ปรัชญาของเขาโดยทางทฤษฎีทางปรัชญา พวกเขาหมายถึงความเข้าใจทั่วไป อันเหมาะสมของสิ่งที่ดำรงอยู่ทั้งหมดและนั่นคือความแตกต่างไปจาก วิทยาศาสตร์ซึ่งหมายถึงความเข้าใจเพียงเฉพาะส่วนเกี่ยวกับการดำรงอยู่ การที่จะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างวิทยาศาสตร์กับปรัชญา การอธิบายต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ท่านอาจใคร่จะรู้อะไรบางสิ่ง บางอย่างเกี่ยวกับเมืองเตหะราน การรับรู้นี้อาจจะรู้โดยกว้างๆหรือจำเพาะเจาะจงวิศวกรของเทศบาลนครสามารถที่จะวาดแผนผังของเมืองแสดงให้เห็นถึงขอบเขตอันจำกัดของมันตลอดจนการแบ่งส่วนเข้าไปบริเวณพื้นที่ บริเวณต่างๆเช่นสวนสาธารณะถนนหนทางและบรรดาสิ่งแยกทั้งหลายในที่ ซึ่งท่านไม่สามารถที่จะรู้สถานที่ตั้งบ้านเรือนของท่านเองได้ภายในแผนผัง ของวิศวกรผู้นั้นแต่บางทีใครคนหนึ่งสามารถที่จะรู้รายละเอียดของข้อมูล ภายในท้องถิ่นทั้งหมดของบริเวณพื้นที่แม้ว่าเขามีความรู้ภาวะของความ ใหญ่โตโอฬารของเมืองเตหะรานเลย

แต่ถ้าท่านถามเขาเกี่ยวกับข้อมูลในเรื่องของถนนหนทางหรือสถานที่ ภายในท้องถิ่นเขาอาจจะสามารถบอกหรือชี้ทิศทางที่ถูกต้องให้แก่ท่านได้ โดยที่บางครั้งวิศวกรทั่วไปไม่สามารถกระทำเช่นนั้น

นักปรัชญาผู้หนึ่งให้แผนผังและภาพถ่ายของสิ่งถูกสร้างที่มีอยู่ทั้งหมดแก่ ท่านและพยายามค้นหาสาเหตุและที่มาของมันจุดเริ่มต้นและจุดจบของมัน ระยะเวลาและความสำคัญทั้งหลายของมัน

ถ้าท่านถามนักปรัชญาผู้นี้บ้างเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ตัวก่อนหิน ดวงดาวหรือดวงอาทิตย์ เขาอาจจะไม่สามารถที่จะตอบคำถามของท่านได้ เพราะความคิดของนักปรัชญานั้นภาพของจักรวาล

ประหนึ่งเป็นความสำคัญทั้งหมดแม้ว่ารายละเอียดต่างๆ บางทีก็คลุมเครือไม่แน่นอนหรือไม่รู้เลยก็ตาม หมายถึง(ปรัชญาคือความรู้อันทั่วไปของการดำรงอยู่ของโลกและจักรวาลอย่างกว้างๆแต่วิทยาศาสตร์รับผิดชอบในการค้นคว้าอันละเอียดอ่อนของสิ่งต่างๆในจักรวาลอย่างถี่ถ้วน)เกี่ยวกับความคิดของบรรดาผู้ใช้ปัญญาหาเหตุผลการค้นหาภาพของจักรวาลโดยทั่วไปและการบรรลุถึงสัญลักษณ์แห่งความสมบูรณ์ของมันคือจุดหมายซึ่งในโลกของสติปัญญาอยู่ในฐานะเดียวกับวัตถุประสงค์ของโลกพวกปัญญาชนทั้งหลายพากันคิดว่าสิ่งนี้มีทางเป็นไปได้โดยผ่านการใช้เหตุการณ์ใคร่ครวญหาเหตุผล(ตรรกวิทยา)และผลสะท้อนพวกเขาเชื่อในปรัชญาสองแบบคือ

ก.)ตามปรัชญาหรือความเข้าใจโลกตามความเป็นไปของมันและ

ข.)ปรัชญาทางภาคปฏิบัติ ซึ่งหมายถึง ความสำเร็จที่เด่นชัดของสติปัญญามนุษย์เหนือสัญชาตญาณและความสามารถของเขาทั้งหมด

คำราและหนังสือทั้งหลายของเราที่เกี่ยวกับจริยธรรมได้ตัดสินปัญหาต่างๆบนพื้นฐานนี้และธรรมจริยาของเราเป็นแบบของโสเครติสบนพื้นฐานเดียวกันทางสติปัญญาสติปัญญาของท่านมีอำนาจเหนือกิเลสตันหาของท่านหรือ? หรือว่าในทางกลับกัน? สติปัญญาของท่านมีอำนาจเหนือความโกรธและความเป็นทุกข์กังวลของท่านหรือ? หรือตรงกันข้าม? ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากท่านใช้ความสามารถเพื่อที่จะเข้าใจโลกนี้ โดยผ่านการรู้จักเหตุผลและอนุญาตให้สติปัญญาของท่านมีอำนาจควบคุมเหนือความต้องการในทางกิเลสตันหาของตัวเองได้แล้วจากนั้นท่านก็คือมนุษย์ผู้สมบูรณ์ผู้หนึ่ง

2) อีกแนวหนึ่ง คือ แนวแห่งความรักหรือสำนักอิรฟาน โดยเหตุที่ความรัก หมายถึง ความค้นหาในการอิบาดัตต่อพระผู้เป็นเจ้า ผิดกับแนวทางสติปัญญาซึ่งเป็นสำนักของความคิดคำนึงมิได้เคลื่อนไหวทั้งหมดแต่แนวทางแห่งความรักเชื่อว่าความรักทั้งหมดเป็นความเคลื่อนไหวเป็นแนวตั้งตรงค่อนข้างจะมากกว่าการเคลื่อนไหวไปตามแนวราบ แม้ว่าขั้นตอนต่อมาจะเป็นการสันนิษฐานว่าอาจจะชี้ทิศทางไปสู่แนวราบและวิวัฒนาการไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในการคิดคำนึงก็ตาม เริ่มแรกมันเป็นวิญญานแห่งความทะเยอทะยานที่มุ่งขึ้นตรงไปยังพระผู้เป็นเจ้า พวกเขาทั้งหลายมิได้เชื่อในเรื่องของการใช้เหตุผลในฐานะที่เป็นวิถีทางแห่งความก้าวหน้าแต่เชื่อว่ามันเป็นวิญญานของมนุษย์ได้เคลื่อนไหวล่วงหน้าไปจนกระทั่งถึงพระผู้เป็นเจ้า นับเป็นการตำหนิแนวทางสติปัญญาและทำที่เช่นนี้เป็นมาตรฐานหนึ่งจากกลเม็ดแห่งการโต้แย้งกันในหมู่นักอักษรศาสตร์ของเราละว่าความรักกับสติปัญญาและผู้ซึ่งพัวพันอยู่กับการถกเถียงกันดังกล่าวนั้น พวกเขาเองก็เป็นบรรดาอิรฟีย์เสียส่วนมากซึ่งได้กำหนดให้ความรักได้รับชัยชนะเหนือสติปัญญา สถาบันการสอนแห่งนี้ได้ร่วมกันพิจารณาให้สติปัญญาเป็นส่วนเล็กน้อยส่วนหนึ่งในการดำรงอยู่ของมนุษย์และเป็นโลกแห่งความรักมิได้มีความเกี่ยวข้องกับสิ่งอื่นใด แต่เคลื่อนไหวไปสู่พระผู้เป็นเจ้า นั่นก็คือว่าทำไมศาสนิกษย์ของสำนักแห่งความรักนี้ดังเช่นจินตควิฮาฟีซจึงฝักใฝ่ไปทางด้านของความรักและลุ่มหลงอย่างคัมค้ำต่อมันมากกว่าสติปัญญา

การเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวของพวกเขาอิรฟีย์คือ เอกภาพแห่งการดำรงอยู่ซึ่งรับรูปแบบของความแน่นอนเที่ยงแท้

ในที่สุดก็ได้บรรลุถึงตำแหน่งดังกล่าวนี้มันหมายความว่า มนุษย์ผู้สมบูรณ์สุดท้ายก็กลายเป็นบุคคลผู้ถูกอุปมาให้ประหนึ่งเป็นส่วนหนึ่งของพระองค์ (สำหรับมนุษย์ผู้สมบูรณ์ซึ่งเฝ้าแต่รำลึกและเข้าถึงพระองค์)

ซึ่งอชชะฮิด มุฎาะฮารี ได้บรรยายไว้ ในหนังสือบางเล่มของท่านอย่างละเอียดเช่นเดียวกันกับเมื่อคุณได้พบกับผู้ศรัทธาที่แท้จริงที่อยู่ในระดับสูงแล้วทำให้คุณรำลึกถึงพระเจ้าเป็นเจ้าอันเนื่องจากการกระทำต่างๆ ในทุกๆ อิริยบลอันเลิศเลอของเขาซึ่งแสดงออกถึง ความเป็นผู้มีศรัทธาอันสูงส่ง จนกระทั่งทำให้เรารำลึกถึงพระเจ้าเป็นเจ้า)

3) สถาบันแนวคิดอื่นๆ ต่างก็คิดไปว่ามนุษย์ผู้สมบูรณ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทั้งสองอย่างทั้งสติปัญญาและทั้งความรักแต่ขึ้นอยู่กับพลัง (อำนาจ) ด้วยเหตุนี้หมายถึงโดยการบังคับฝืนใจความเข้มแข็งหรืออะไรบางอย่างทำนองนั้นในยุคกรีกโบราณมีผู้คนกลุ่มหนึ่งเรียกกันว่า พวกอ้างเหตุผลซึ่งได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าอำนาจเป็นความถูกต้องและความอ่อนแอ หมายถึง การไม่มีความถูกต้อง ด้วยเหตุนี้ ความยุติธรรมและความอธรรมไม่ได้มีความหมายอันใดสำหรับพวกเขาโดยเหตุที่ว่าอำนาจคือธรรมและมนุษย์ทุกผู้ทุกนามพากันไปสู่การได้รับอำนาจโดยปราศจากเงื่อนไขและขอบเขตจำกัดใดๆ ในสองศตวรรษสุดท้าย ความคิดนี้ได้ถูกนำกลับมาฟื้นฟูใหม่โดย นิเชทน์นักปรัชญาชาวเยอรมัน เขาและสานุศิษย์ทั้งหลายกล่าวว่าแท้จริงความจริงใจและความดีงามทั้งหมดเป็นสิ่งเหลวไหล ถ้าหากว่าบุคคลหนึ่งเป็นผู้อ่อนแอ มันเป็นข้อผิดพลาดของเขาสองและเขาก็สมควรที่จะเป็นผู้ได้รับความปราชัย

เขาเชื่อว่าศาสนาเป็นสิ่งที่ตกแต่งขึ้นมาจากความอ่อนแอและตัวเขาเองก็เป็น
ผู้ต่อต้านศาสนาและสิ่งนี้คือความเชื่อที่ตรงกันข้ามกับแนวคิดของคาร์ล
มาร์กซ์นิเชเซท์มีความคิดว่าความอ่อนแอได้ถูกตกแต่งขึ้นมาเพื่อที่จะจำกัดของ
เขตของพลังแห่งความแข็งแกร่งและนักการศาสนาผู้หลอกลวงมนุษย์ได้
กระทำการโฆษณาชวนเชื่อ

ดังเช่นความคิดในการให้ความเมตตาเพื่อแผ่การช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์
ความยุติธรรมและอื่นๆในหมู่ประชาชนและสิ่งนี้ได้เป็นอุบายที่จะทำให้
ความแข็งแกร่งไปสู่ความด้อยลง ซึ่งพลังของมันเพื่อเห็นแก่มนุษยชาติ
เขาคิดว่าบรรดาผู้ซึ่งกล่าวว่า บุคคลควรจะต้องต่อสู้กับตัวเอง(หมายถึงการ
ขัดเกลาดนเอง)เป็นความผิดพลาด ถ้าจะกล่าวให้ถูกต้องแล้วตัวเองควรจะ
ได้รับการทูลนอบบรรดาผู้ซึ่งพูดถึงความเท่าเทียมกันก็เป็นผู้ผิดพลาด
เช่นเดียวกันในข้อนี้ตลอดเวลาผู้อ่อนแอควรที่จะมีชีวิตอยู่อย่างผู้ต่ำต้อย
ทั้งหลายเพื่อที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้แก่ผู้สูงส่งอันที่จะทำให้พวกเขาสามารถ
เติบโตขึ้นและก่อให้เกิดมนุษย์ผู้วิเศษขึ้นในหมู่ผู้แข็งแกร่งเขาต่อต้านความ
เท่าเทียมกันทางเพศ เพราะถ้าว่าเพศชายในฐานะถูกสร้างขึ้นให้เป็นเพศที่
แข็งแรงและเพศหญิงเป็นเพียงผู้รับใช้เพศชายเท่านั้น
ด้วยเหตุนี้ สำนักแห่งนี้มีความคิดว่ามนุษย์ผู้วิเศษหรือมนุษย์ผู้สมบูรณ์ที่จะ
ไปถึงยังระดับหนึ่งใดได้ก็ด้วยความแข็งแกร่งหรือผู้ทรงพลังและความ
สมบูรณ์นั้นหมายถึงอำนาจ

บรรดาความคิดเช่นนี้ได้ปรากฏขึ้นอย่างชัดเจนหรืออีกประการหนึ่งได้กลายมาเป็นสิ่งที่แพร่หลายในหมู่มุสลิมและบางครั้ง บางคราว เราก็ไม่ระมัดระวังที่จะพูดถึงเกี่ยวกับชีวิตอย่างเช่น “การที่จะรอดตายได้ก็ต้องแข็งแรงที่สุด” (ซึ่งเป็นหลักในชีวิตวิทย) ด้วยเหตุที่คำพูดนั้น หมายถึง การต่อสู้เพื่อป้องกันสิทธิและความถูกต้องเที่ยงธรรมซึ่งเป็นที่อนุญาตในอิสลามและเรื่องนี้มุสลิมมักจะถูกต้องเที่ยงธรรมซึ่งเป็นที่อนุญาตในอิสลามและเรื่องนี้มุสลิมมักจะถูกกล่าวร้ายเสมอว่าเป็นผู้ชอบก่อสงคราม

แต่ถ้าปราศจากสงครามเพื่อปกป้องสิทธิและความถูกต้องเที่ยงธรรมดังกล่าวแล้วก็จะไม่มีบาทหลวงพระหรือนักบวชคนใดสามารถที่จะประกอบกิจการเคารพภักดีอย่างสงบสันติภายในโบสถ์ในวัดหรือบรรดาผู้ที่จะไปประกอบอบิฮาด์ในมัสยิดทั้งหลายได้และพวกเขาทั้งหมดก็ควรที่จะได้ขอคุณพหารที่ได้ทำให้การเคารพภักดีนี้ดำเนินไปได้โดยอิสระมันคือสิ่งที่ดีสำหรับมนุษยชาติอย่างหนึ่งที่ได้ไปถึงขั้นตอนที่รอคอยนั้นคือเมื่อสันติภาพที่แท้จริงมีมาและไม่มีการรุกรานคงอยู่ซึ่งในกรณีเช่นนั้นสงครามที่เป็นความถูกต้องเช่นการต่อสู้ป้องกันตัวเพราะถูกรุกรานก็จะเป็นสิ่งที่ไม่มีความต้องการ(หมายถึงแม้แต่การต่อสู้ป้องกันเมื่อถูกรุกราน(ดังเช่นสังคมหนึ่งที่น่าเสนอโดยอิสลามภายใต้รูปแบบแห่งการปกครองของมะหฺดี(อ)อิมามที่กำลังจะมาถึงกล่าวกันเวลานั้นแม้แต่สัตว์ป่าที่ดุร้ายก็จะมีมิตรสัมพันธ์กับสัตว์อื่น ๆ และตอนนั้นจะไม่มีการคงอยู่ของสงครามหรือการรุกรานใดๆหลงเหลืออยู่เลย เพราะท่านคือสัญลักษณ์แห่งสันติ

ประโยคหนึ่งที่ว่ากันว่าเป็นคำพูดของอิมามสุเซน(อ)ซึ่งไม่ถูกต้องและไม่ตรงกับความเป็นที่อ้างกันว่าเป็นคำพูดของอิมามสุเซน(อ)ซึ่งไม่ถูกต้องและไม่ตรงกับความเป็นจริงตามที่ได้อ้าง โดยท่าน(อิมามสุเซน(อ)และประโยคนี้ได้กลายมาเป็นที่แพร่หลายเมื่อห้าสิบปีที่แล้วซึ่งกล่าวว่า “บุคคลควรจะต้องต่อสู้ในสงครามศาสนาเพื่อความคิดของตนเอง”

ประโยคเช่นว่านี้อยู่ในความเห็นพ้องกับความคิดของพวกเขาตะวันตก ขณะที่อัลกรุอานกล่าวว่าสงครามศาสนาจะต้องเป็นการจับเกี่ยวในวิถีทางแห่งความถูกต้องเที่ยงธรรมเท่านั้น

ความเชื่ออาจจะเป็นความถูกต้องหรือผิดพลาดสถาบันแนวคิดอีกแห่งหนึ่งกล่าวว่าบุคคลจะต้องมีความเชื่อและมีอุดมคติซึ่งสำหรับเขาจักต้องตั้งอยู่บนความมูมานะทั้งหลายและกล่าวว่า ไม่มีปัญหาต่อสิ่งที่เป็นความเชื่อนั้นแต่อัลกรุอานกล่าวว่าความมูมานะทั้งหลายเหล่านี้จะต้องกระทำในวิถีทางแห่งความถูกต้องเที่ยงธรรมและถ้าหากว่าความเชื่อพิสูจน์ได้ว่าเป็นความผิดพลาดมันก็จะต้องจัดรูปแบบใหม่, หลายๆครั้งที่เคียวที่มันเป็นความจำเป็นที่จะต่อสู้กับความเชื่อของตัวเองเพื่อจะค้นให้พบสัจธรรม จากนั้นก็เริ่มต้นต่อสู้ในหนทางแห่งความเป็นจริงตามความคิดที่ว่า “การที่จะรอดตายได้ก็ต้องเป็นผู้แข็งแกร่งนั้น”

เป็นมาตรฐานของการสมมุติในข้อที่ว่าอำนาจคือความถูกต้องเที่ยงธรรมนั้นคือ ความคิดหนึ่งที่ได้มาจากปรัชญาของคาร์วินเกี่ยวกับชีวิตสัตว์และแม้แต่การประยุกต์ไปสู่ชีวิตมนุษย์

แต่ว่าเราสามารถที่จะพิจารณาให้มนุษย์ชาติทั้งหลายมีความเป็นอยู่ในระดับเดียวกับบรรดาสรรพสัตว์ได้ด้วยการยึดถือความจริงที่ว่า การต่อสู้เท่านั้นคือหนทางแห่งการรอดชีวิตถ้าหากว่าเป็นเช่นนั้น

พวกเขาทั้งหลายสามารถกล่าวได้อย่างไรในเรื่องของความร่วมมือกัน เรื่องของเอกภาพความจริงใจต่อกันและความเอ็นดูสงสารในหมู่มนุษย์ชาติด้วยกัน? พวกเขาทั้งหลายสามารถกล่าวว่าการกระทำต่างเหล่านี้และบรรดาความรู้สึกลึกภายในใจก็เช่นเดียวกันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับช่วยให้รอดชีวิตและถูกกำหนดให้มีแก่นมนุษย์ทั้งหลายโดยศัตรูผู้อยู่เหนือกว่าเป็นความจำเป็นอย่างหนึ่งที่จะต้องมีการฐานทั้งหลายเพื่อการเผชิญหน้ากับศัตรูผู้แข็งแกร่งการพิสูจน์ของสิ่งนี้ก็คล้ายกับที่ศัตรูจะเคลื่อนไหวเอกภาพก็กลับคืนไปสู่การแตกแยกความแตกต่างกันและการถกเถียงกันเกิดขึ้นในระหว่างพวกเขาแม้ว่ามีเหลืออยู่เพียงสองคนก็ตาม

ตามที่สถาบันในทางสติปัญญาและสถาบันแห่งความรักพบกับการคัดค้านนั้น สถาบันแห่งอำนาจก็เช่นเดียวกันได้เผชิญหน้ากับบรรดาผู้ซึ่งถูกเหยียดหยามพวกเขาและกล่าวว่าความสมบูรณ์ของมนุษย์ตั้งอยู่ในความอ่อนแอของเขา เพราะว่าถ้าเขามีอำนาจเขาก็จะแสดงออกซึ่งการรุกรานบางครั้งจินตวิเศษอันดีก็ได้ทำให้เกิดข้อผิดพลาดเช่นเดียวกัน โดยได้กล่าวว่า

“ฉันเป็นมดที่มีแต่ถูกเหยียบย่ำและฉันมิใช่ตัวต่อที่จะทำให้ใครๆต้องคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวดจากพิษของฉัน”

“ฉันจะพรรณาคำขอบคุณของฉันอย่างไรสำหรับความโปรดปรานนี้ที่ฉันไม่มีความแข็งแกร่งเพื่อจะทำอันตรายผู้อื่น”

อันที่จริง ไม่มีเหตุผลอันใดที่จะเป็นมดหรือตัวต่อบุคคลควรจะได้ขอบคุณ (พระเจ้า) ที่ได้มีความแข็งแกร่งโดยปราศจากการทำอันตรายผู้ใดอื่น
ชะอ์ดีได้กล่าวอีกเหมือนกันเกี่ยวกับผู้ถือสัน โดยผู้หนึ่งเขาตอบว่า
“มันเต็มไปด้วยแสงสีตระการตาและความสวยงามของผู้คนทั้งหลาย
ตลอดจนชายผู้สูงอายุที่สวมใส่เสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยดอกไม้”

ชะอ์ดียังได้แสดงทัศนะในทางตรงกันข้ามกับความอ่อนแอในกวีบทอื่นๆ อีก
ด้วยโดยได้พรรณนาถึงความแตกต่างกันระหว่างผู้ถือสันโดยกับผู้ที่ยังแก่
เรียนและกล่าวว่า “ผู้ถือสันโดยมีความต้องการอย่างมากที่จะป้องกันผิวหนัง
ของเขาเองในขณะที่ผู้ซึ่งแก่เรียนพยายามที่จะช่วยชีวิตคนจนนี้

อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ “ยูซุฟ” ซึ่งเรียกกันว่า “เรื่องราวที่ดีที่สุด”
อายะฮ์ที่ 90 เกี่ยวกับเขา

“ผู้ซึ่งปกป้อง(ตนเอง)ต่อต้านความชั่วร้ายและมีความอดทน” หมายถึง
ศาสดายูซุฟ(อ)ซึ่งทุกๆ ที่ทั้งหมดของทรัพย์สินสมบัติสามารถที่จะหามาได้เพื่อ
แสวงหาความสุขสำราญแต่ท่านก็ได้ควบคุมตนเองและปกป้องความบริสุทธิ์
ของท่านซึ่งท่านได้รับคำขู่ด้วยความตาย ถ้าหากว่าท่านไม่ยอมเข้าร่วมการ
ราคะ ท่านกล่าวว่า(อยู่ในซูเราะฮ์เดียวกันอายะฮ์ที่ 33)

“โอ้พระผู้อภิบาลของข้าพระองค์ ที่คมขังเป็นที่รักต่อพระองค์ยิ่งกว่าการที่
พวกนางเชิญชวนข้าพระองค์ไปสู่มนันและหากว่าพระองค์มิทรงทำให้กลดลง
ของพวกนางพ้นไปจากข้าพระองค์แล้วไซ้ริข้าพระองค์ก็คงจะเฝ้าหาไปสู่ทาง
ของพวกนาง”อย่างแน่นอน)

สิ่งนี้ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าความสมบูรณ์ของมนุษย์มิได้ตั้งอยู่ในความอ่อนแอของเขาถึงแม้ว่าที่ชนะที่ตรงกันข้ามจะได้แสดงความคิดเห็นออกมาอย่างมากภายในบทโคลงทั้งหลายของเราก็ตามดังตัวอย่างเช่น บาบากุอฮิระมะดานีกกล่าวไว้ว่า

“ช่วยฉันที ช่วยต่อต้านดวงตาและดวงใจ เพราะสิ่งที่ดวงตาได้เห็น, ดวงใจมันปรารถนา ฉันจักต้องสร้างกริชเล่มหนึ่งด้วยเหล็กที่แสนคมเพื่อจะทิ่มแทงดวงตาและให้อิสระแก่ดวงใจ”

กวีบทนี้น่าที่จะมีการทิ่มแทงหูของเขาทั้งสองข้างด้วยเพื่อว่าจะได้ไม่ปรารถนาต่อสิ่งที่เขาได้ยินตัวอย่างเช่นนี้จึงมิใช่แบบอย่างของมนุษย์ผู้สมบูรณ์ซึ่งไม่สามารถควบคุมตัวเองได้นอกเสียจากว่าโดยวิธีกำจัดอวัยวะต่างๆรวมทั้งแขนขาของเขาออกไป

เรามีแบบอย่างของความอ่อนแอเช่นนี้อยู่มากมายและเป็นที่น่าสังเวชใจต่อผลิตผลของความถูกต้องด้วยศีลธรรมในความคิดของบรรดานักอักษรศาสตร์ของเรา แต่เราก็น่าที่จะรำลึกได้ว่ามนุษย์ทั้งหลายรักชอบไปในทางที่ผิดพลาดและมุ่งสู่ความเลวเถิด เมื่อเราเปรียบเทียบสถาบันแนวคิดอื่นๆกับแนวทางอิสลามที่แท้จริงแล้ว เราจึงตระหนักได้ว่าอิสลามจะต้องมาจากพระเจ้าผู้เป็นเจ้า

โศเครติสได้สำรวจความคิดทั้งหลายบนทิศทางเดียวของมนุษย์ ส่วนแต่ละบุคคลซึ่งประกอบด้วยเพลโต, อเวซินา, มูฮิยุดดีนอะราบี, และบรรดาผู้รู้ทั้งหลายจากทั่วโลกได้นั้นหนักถึงลักษณะเฉพาะอื่นๆของแต่ละทิศทางแต่แนวทางทั้งหลายของพวกเขามิได้เป็นความสมบูรณ์ครบถ้วน ดังนั้น ท่านศาสดา (ศ) จึงมีความเชื่อมั่นเฉพาะในสติปัญญาของท่านเองเพียงเท่านั้น

เพราะทั้งหมดคือ วิชาที่อยู่ถึงมาจากอัลลอฮ(ช.บ)มิใช่จากความคิดหรือจากการคาดคะเนเหมือนดังของบรรดาผู้รู้และนักปราชญ์ทั้งหลายที่นำมามนุษย์ไปสู่เฉพาะในแต่ละทิศทางดังกล่าวเพียงเท่านั้น แต่ท่านศาสดา(ศ)ได้นำมนุษยชาติสู่ความสว่างไสวในทุกทิศทางอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ทุกกระบวนการ จนกระทั่งหลังจากยุคของท่านแล้วจึงได้เกิดขึ้นซึ่งบรรดาลำนักแนวคิดต่างๆเพื่อการศึกษาค้นคว้าติดตามมามากมายไม่ว่าจะเป็นทางด้านคุณธรรมความดีความก้าวหน้าของชีวิตสังคมเศรษฐกิจการเมืองและในทุกสาขาวิชาการบรรดานักคิดทั้งหลายเหล่านั้นจะกลายเป็นเด็กนักเรียนไปทันทีเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับท่านศาสดา(ศ)และท่านคือบรมครูของพวกเขาทั้งหลายผู้ซึ่งกล่าวถ้อยคำที่ดีที่สุและมั่นคงนิรันดร์

มีสถาบันแนวคิดอื่นๆเกี่ยวกับมนุษย์ผู้สมบูรณ์ซึ่งวางพื้นฐานอยู่บนความรักและการเชื่อมั่นในตนเองสำนักแห่งนี้มีอายุย้อนหลังไปร่วมหลายพันปีมาแล้วและก่อให้เกิดความสูงส่งทางด้านความคิดทั้งหลายในบรรดาคัมภีร์โบราณของอินเดียซึ่งมีบางเล่มได้แปลความหมายเป็นภาษาฟาร์ซีด้วยเช่นเดียวกันเช่นคัมภีร์อุปานิชาด(อุปนิษัต)

อุละมาอ์ใหญ่ตะบาตะบาอ์(ขออัลลอฮทรงเมตตาท่าน)ซึ่งได้อ่านหนังสือเล่มนี้แล้วมีความประทับใจเป็นอย่างมากด้วยความสูงส่งของความคิดในหนังสือนั้น การมั่นใจในตนเองเป็นพื้นฐานแห่งการมีศักดิ์ศรีและความสง่างามของมนุษย์ทั้งมวลจุดสำคัญ๗ประการนี้ได้แสดงความคิดเห็นโดยโสคราติสและบรรดาศาสดาต่างๆเช่นเดียวกันกับศาสดาทั้งหลายในอิสลามแต่สถาบันแห่งนี้สำรวจความคิดบนความสูงส่งเพียงจุดสำคัญเดียวเท่านั้น

การรวบรวมทรัพย์สินและบทความของคานธีซึ่งมีชื่อว่า
ข้าพเจ้าได้ค้นพบสิ่งสำคัญสามประการจากการที่ได้ศึกษาคัมภีร์อุปนิษัตซึ่ง
ได้เป็นสิ่งที่นำทางชีวิตของข้าพเจ้าในประการแรกมีความจริงเพียงอย่างเดียว
เท่านั้นและนั่นก็คือการรู้จักตนเอง

นี่คือจุดสำคัญ โดยที่ซึ่งเขาได้วิพากษ์วิจารณ์พวกตะวันตกและกล่าวว่า
พวกเหล่านั้น ได้มีความเข้าใจต่อโลกแต่มองไม่เห็นตัวตนของพวกเขาเอง
และด้วยเหตุผลอันนี้ พวกเขาทั้งหลายได้นำความโศกเศร้ามาสู่ตัวพวกเขาเอง
และโลกนี้

ในประการที่สองเขาผู้ซึ่งมีความเข้าใจต่อตัวของเขาเองก็จะมี
ความเข้าใจต่อพระผู้เป็นเจ้าและสิ่งอื่นๆทั้งหลายประการที่สามในข้อนี้
การดำรงอยู่ทั้งหลายมีเพียงพลังเดียวพลังแห่งการควบคุมเหนือตนเอง
ถ้าหากว่าบุคคลสามารถมีอำนาจเหนือตนเองได้แล้ว มันก็จะเป็นไปได้
สำหรับเขาที่จะมีอำนาจเหนือสิ่งอื่นๆได้

คานธียังได้กล่าวอีกว่า มีความคืออย่างหนึ่งและสิ่งนั้นคือการที่มีความ
ปรารถนาเพื่อผู้อื่นทั้งหลายในสิ่งที่บุคคลมีความปรารถนาเพื่อตนเอง

ปรัชญาอินเดียวางอยู่บนพื้นฐานแห่งความสำนึกต่อตนเองการสละแล้ว
ในเรื่องความปรารถนาทั้งหลายและการค้นพบความเป็นอยู่อย่างแท้จริงของ
บุคคลซึ่งเป็นเหตุที่ได้ก่อให้เกิดความเอ็นดูสงสารขึ้นมา

ในยุคสมัยใหม่ซึ่งอยู่ในสามศตวรรษสุดท้ายจำนวนของสถาบันทางความคิดได้มีปรากฏมากขึ้นซึ่งได้ทำให้สังคมเบี่ยงเบนสถาบันหนึ่งพิจารณาให้มนุษย์ผู้สมบูรณ์เป็นเหมือนดังผู้ไม่มีชนชั้นและมีความเชื่ออย่างมากว่าขึ้นอยู่กับชนชั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งชนชั้นสูงคือ สัญลักษณ์ของความ เป็นอยู่ที่ไม่สมบูรณ์และความสมบูรณ์หมายถึงความเท่าเทียมกันกับสิ่งอื่นๆ ทั้งหลาย อีกสถาบันหนึ่งคล้ายดังสิทธิแห่งการดำรงอยู่นั้นหนักถึงเสรีภาพและการรับรู้สังคม ตลอดจนความรับผิดชอบทั้งหลายสถาบันอื่นๆต่างก็เห็นด้วยกับสิ่งนี้แต่กล่าวว่า ความโน้มเอียงไปสู่การไม่ลงรอยกันเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งสำหรับทำที่เช่นนี้

สถาบันอีกแห่งหนึ่งมีความเชื่อในการได้รับประโยชน์สถาบันซึ่งค่อนข้างจะคล้ายคลึงกันกับสถาบันแห่งอำนาจกล่าวว่าบุคคลควรที่จะได้รับผลประโยชน์สูงสุดจากสิ่งต่างๆที่ได้จากธรรมชาติเพื่อที่จะบรรลุถึงความสมบูรณ์บรรดาผู้ซึ่งถือว่า ความรู้ประหนึ่งเป็นสิ่งสูงสุดแห่งความสมบูรณ์นั้น ความต้องการมันก็เพื่อการรู้จักธรรมชาติ

เพราะฉะนั้น การครอบครองมัน(ธรรมชาติ)ก็เพื่อที่จะรับใช้มนุษย์ ด้วยเหตุนี้และผู้คนที่ขึ้นอยู่กับสถาบันแห่งนี้ก็มีความคิดเช่นเดียวกันนี้ เหล่านี้คือ ทักษะต่างๆที่ได้เห็นการเทียบเคียงคุณค่าของสติปัญญาอำนาจ ความรับผิดชอบทั้งหลายต่อสังคมและอื่นๆในนั้นหลักฐานอื่นๆแห่งความสมบูรณ์ของมนุษย์ก็คือ หนทางที่เขาเผชิญกับความตายเพราะว่าความคิดและความหวาดหวั่นต่อความตาย เป็นจุดอ่อนอย่างหนึ่งในตัวมนุษย์ซึ่งได้ก่อให้เกิดความทุกข์ยากกังวลอย่างแสนสาหัสและยอมจำนนต่อความเลวทรามต่ำช้าทั้งหลาย

ถ้าหากว่าไม่มีความหวาดหวั่นต่อความตาย ชีวิตทั้งชีวิตก็จะมี การเปลี่ยนแปลงรูปแบบชายหนุ่มผู้ประเสริฐสุด(บรรดาอิมาม)ทั้งหลายคือบรรดาผู้ซึ่งเผชิญกับความตายอย่างกล้าหาญหรือแม่แต่แสวงหามันด้วยความยินดีและรอยยิ้มอันชื่นบาน มิใช่ความตายซึ่งเป็นการสังหารตัวเองแต่เป็นการกระทำเพื่อที่จะให้บรรลุถึงที่เป้าหมายหนึ่งซึ่งพวกเขาทั้งหลายสำนักต่อหน้าที่และความรับผิดชอบที่มีการฆ่าตัวตาย หมายถึง การละทิ้งภาระความรับผิดชอบขณะที่ความตายเพื่อเห็นแก่หน้าที่เป็นความสุขสบาย ความตายประเภทนี้เป็นที่พึงประสงค์ของบรรดาผู้หลุดพ้นเท่านั้นที่จะเป็นผู้ที่คิดว่าความตายมิใช่สิ่งใดอื่นมากไปกว่าการเปลี่ยนที่พักอาศัย

หรือดังที่อิมามฮุเซน(อ)กล่าวว่า “ความตายนั้นมันเหมือนกับการเดินทาง สะพานไปยังสถานที่หนึ่งซึ่งไม่น่าเชื่อ” มีรายงานว่าเมื่อท่านถูกตัวศิระห์แล้วตอนนั้น รอยยิ้มยังคงปรากฏอยู่บนริมฝีปากของท่าน

บรรดาชายหนุ่ม(อะอิมมะฮ์)ดังกล่าวมีพลังอันยิ่งใหญ่ทั้งสองของการดึงดูดและผลักดันพวกเขาทั้งหลายมีบรรดาสหราชอาณาจักรที่ดีเช่นเดียวกันกับความร้ายกาจของบรรดาศัตรูที่รอบรู้ถึงการที่จะคัดค้านต่อต้านความถูกต้องเที่ยงธรรม บรรดาอิมาม(อ)ผู้ประเสริฐสุดแห่งอิสลามเป็นเช่นบรรดามนุษย์ผู้สมบูรณ์และมีแบบอย่างมากมายให้แก่สังคมของพวกเขาเอง ด้วยประการฉะนี้ มนุษย์เท่านั้นที่เป็นเพียงสิ่งถูกสร้างที่สามารถจะแยกตัวออกจากตัวตนของเขาเองได้ด้วยเหตุที่ก้อนหิน ต้นไม้ทั้งหลายและสิ่งถูกสร้างอื่นๆอีกมากมายที่ไม่สามารถจะเคลื่อนย้ายออกจากตัวของมันเองได้

คุณลักษณะทั้งหลายได้กำหนดแก่พวกมันในการสร้างสรรค์ไว้แล้วแต่มนุษย์ก็ควรที่จะเข้าครอบครองสิทธิแห่งความเป็นมนุษย์ของเขา(ดังเช่นการแยกวิญญาณออกจากร่างกายซึ่ง หมายถึง การให้ความสูงส่งแก่วิญญาณ) ซึ่งมีสิ่งที่จะกระทำเกี่ยวกับแง่มุมทั้งหลายทางชีววิทยาของเขาเหมือนดังที่ กวีชาวอิตาลีได้กล่าวไว้ว่า “ตัวของมนุษย์จะสูงส่งได้ก็ด้วยวิญญาณของเขาและเครื่องนุ่งห่มที่หุรุกรานนั้นหาใช่สัญญาณแห่งการเป็นมนุษย์ไม่”

การเกิดมาเป็นมนุษย์ชาติ มิได้ทำให้เขาเป็นมนุษย์ นอกจากว่า เขามีขีดความสามารถในการที่จะมีชีวิตอยู่อย่างมนุษย์ ในทำนองเดียวกัน เขาก็มีขีดความสามารถในฐานะมีชีวิตอยู่อย่างผู้เรียนรู้ มนุษยชาติอย่างนี้ไม่สามารถที่จะแสดงให้เราเห็นได้โดยทางชีววิทยาหรือในทางร่างกายบางสิ่งบางอย่าง มันเป็นสิ่งซึ่งปฏิเสธไม่ได้ ถึงแม้ว่า โดยส่วนมากจากสำนักแนวคิดของพวกวัตถุนิยมก็ตาม และจนกระทั่งบัดนี้ก็ไม่มียิ่งใดที่จะเป็นบรรทัดฐานสำหรับมันได้

เราเริ่มต้นสนทนากับแนวคิดทางสติปัญญากันบ้าง อันเนื่องมาจากนักปรัชญาโบราณทั้งหลายได้กล่าวว่า ปัจจัยสำคัญของมนุษย์คือสติปัญญาของเขาเช่นเดียวกับร่างกายของมนุษย์ที่มีได้เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพของเขา, วิญญาณของเขาและลักษณะพิเศษในทางจิตวิทยาของเขา ก็เช่นเดียวกันหาได้เป็นส่วนหนึ่งแห่งบุคลิกภาพอันแท้จริงของเขาไม่ เว้นแต่พลังทางความคิดของเขาเท่านั้นที่เป็นเครื่องวัดของบุคลิกภาพเช่นว่านั่นสิ่งที่เขามองเห็นด้วยตาของเขาเองทั้งหลาย มิใช่อื่นใดเลยเว้นแต่เป็นสิ่งประกอบและกระบวนการสำหรับความคิดของเขาเท่านั้น

ตราบเท่าที่เป็นความปรารถนาสำหรับเขามนุษย์ผู้สมบูรณ์เขาเป็นผู้ซึ่งได้บรรลุถึงความสมบูรณ์ใน

ความคิดและมีความเข้าใจ โลกแห่งการดำรงอยู่ตามความเป็นไปของมัน, ตามความคิดของแนวคิดสำนักนี้สติปัญญาที่มีความสามารถเข้าใจความเป็นจริงของโลกได้อย่างแจ่มแจ้งและสามารถเป็นได้เหมือนดังกระจกเงาที่สะท้อนภาพแห่งความจริงที่เป็นความเที่ยงแท้ในตัวของมันเองบรรดานักปรัชญาอิสลามซึ่งได้ยอมรับแนวความคิดนี้เชื่อว่านี่คือสิ่งที่เป็นความหมายของการศรัทธาในอิสลามซึ่งได้มีกล่าวในคัมภีร์อัลกุรอานตามความคิดของพวกเขา นั่น หมายถึง ความเข้าใจจักรวาล, รากฐานเดิมของมัน, และวิธีการดำเนินงานของมัน, ระบบของมัน, ทิศทางในการกลับคืนของมัน,

ศรัทธาในพระเจ้าและผู้เป็นเจ้าและบรรดามลาอิกะฮ์ของพระองค์ในฐานะที่เป็นขั้นตอนทั้งหลายของการดำรงอยู่ศรัทธาในโลกนี้ ในฐานะที่เป็นสิ่งถูกสร้างอย่างหนึ่ง ศรัทธาในความคิดที่ว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้ามิได้ปล่อยให้โลกนี้เป็นไปเอง แต่ได้ชี้แนะโดยผ่านบรรดาศาสดาทั้งหลายและศรัทธาในความจริงที่ว่าทุกสรรพสิ่งล้วนมาจากพระเจ้าและผู้เป็นเจ้าและจะกลับคืนสู่พระองค์ กล่าวคือ การฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่แก่นักปรัชญาและเป็นไปอย่างกว้างๆละมิได้เป็นไปตามแนวของวิทยาศาสตร์ซึ่งเป็นการเข้าใจอย่างมีอคติ(ผิดพลาด)

บรรดาสำนักแนวคิดที่พากันไม่เห็นด้วยกันกับแนวคิดทางสติปัญญา ก็คือกลุ่มผู้ให้ความกระจ่างหรือพวกนักปรัชญาที่ปฏิบัติตามแนวทางของเพลโต บรรดาอารีฟและบรรดาสำนักแห่งความรัก

ในทางตรงกันข้ามศาสนาอิสลามมีความเชื่อว่าจะไม่สิ่งใดนอกจาก
สติปัญญาที่มีสิทธิ์ที่จะเข้าแทรกแซงในศาสดาคงตัวอย่างเช่น
เมื่อท่านถูกถามในเรื่องที่ว่าท่านได้เข้ามาสู่ความเชื่อความศรัทธาได้อย่างไร
ในหลักการแรกซึ่งเป็นความเชื่อในพระเจ้าองค์เดียว คำตอบของท่านก็
จะต้องมีเพียงว่ามันเป็นการผ่านทางสติปัญญาเท่านั้น แต่ถ้าเหตุผลของท่าน
ตั้งอยู่บนการเอาเยี่ยงอย่างหรือศรัทธาตามแบบของบรรพบุรุษหรือบรรดาผู้
อาวุโสและปฏิบัติตามแบบอย่างของผู้อื่นทั้งหลายแล้ว ไซ้รู้ความเชื่อเช่นนี้ก็
จะไม่ถูกยอมรับและมันควรจะมีความเชื่อมาโดยผ่านการใช้เหตุผล
เท่านั้น

อัลกุรอานได้กล่าวยืนยันอย่างแน่วแน่ในเรื่องของการใช้เหตุผลตลอดจน
อัลฮะดีษ(สุนนะฮ์)ทั้งหลายก็เช่นเดียวกันได้พิจารณาให้สติปัญญาเป็น
ความสำคัญอย่างมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ซึ่งซูเราะฮ์แรกของอัลกุรอานก็
ได้ยกให้กับสติปัญญา

, ท่านอิมามมุฮาบิบินยะฮ์ฟิรกล่าววว่า

“อัลลอฮฺ (ซ.บ) ได้ทำให้มีสติปัญญาสองอย่างสำหรับมนุษย์การสื่อสารภายใน
ซึ่งก็คือสติปัญญาของมนุษย์และการสื่อสารที่อยู่ภายนอกซึ่งหมายถึงบรรดา
มนุษย์เหล่านั้น (คือบรรดาศาสดาทั้งหลาย) ผู้ซึ่งถูกส่งมาเพื่อชี้นำมนุษย์
ทั้งหลาย”

สัญญาณทั้งสองเหล่านี้เป็นส่วนประกอบที่ครบองค์แก่กันและและถ้าปราศจากสองอย่างนั้น มนุษย์ก็มิสามารถที่จะได้มาซึ่งความสุขสบายได้ บางครั้งมีคำกล่าวกันว่า การหลับนอนของผู้ฉลาดมีคุณค่ากว่าการนมาชของผู้โง่เขลาและการขบขี้จากการถือศีลของผู้ฉลาดดีกว่าการถือศีลของผู้โง่เขลาและการคงที่อยู่เฉยๆของเขาเป็นการฉลาดยิ่งกว่าการเคลื่อนไหวของคนโง่ไม่มีศาสดาท่านใดที่จะได้รับคำสั่งจากพระผู้เป็นเจ้าก่อนที่จะท่านจะได้รับ ความสูงส่งทางด้านสติปัญญาไหวพริบและความฉลาด เราขอรับ ท่านศาสดา(ศ)ในฐานะเป็นผู้ชาญฉลาดที่ได้รับพรจากพระผู้เป็นเจ้าและสิ่งนี้อยู่ในข้อที่ตรงกันข้ามกับคริสตศาสนาซึ่งเชื่อในสิ่งที่ว่าสติปัญญา กับศาสนา เป็นสิ่งที่แยกกันต่างหากอย่างสิ้นเชิง

จากแนวคิดของบรรดานักปรัชญาทั้งหลายถือว่าปัจจัยสำคัญของมนุษย์ คือ สติปัญญาของเขาและบรรดาสิ่งอื่นทั้งหมดดังเช่นความสำนึก, ความทรงจำ, การจินตนาการ, ความเหมาะสมและความสามารถพิเศษเป็นส่วนประกอบ และวิถีทางของสติปัญญาดังกล่าวเพียงเท่านั้น

อิสลามมิได้ยืนยันในจุดนี้แต่กล่าวว่าสติปัญญาเป็นหนึ่งในจำนวน กิ่งก้านสาขาทั้งหลายแห่งการดำรงอยู่ของมนุษย์และมีใช้ทั้งหมดของมัน

ความคิดเห็นของนักปรัชญาทั้งหลายซึ่งได้เปิดเผยว่า
ความศรัทธาคือ ขอบเขตจำกัดที่นำไปสู่ความเข้าใจเพียงเท่านั้น มิได้ตรงกัน
กับสิ่งที่อิสลามได้กล่าวไว้ในอิสลาม ความศรัทธาเป็นความจริงแท้อย่าง
หนึ่งซึ่งมากยิ่งขึ้นไปกว่าความเข้าใจมันคือ ความโน้มเอียง, การยอมรับ, การ
ถ่อมตนและพร้อมกับความรักด้วยเช่นกันนักโหราศาสตร์ที่เรียนรู้เรื่องของ
ดวงดาวทั้งหลาย แต่เขาก็ไม่มีความรักและความเอื้อเอียงให้แก่มัน
ผู้เชี่ยวชาญในทางเร่ไม่จำเป็นที่จะต้องมีความรู้ลึกกรักไปยังบ่อแร่และแร่
ทั้งหลายบุคคลหนึ่งอาจจะมีความรู้เกี่ยวกับบางสิ่งบางอย่าง

และในเวลาเดียวกัน ก็ไม่ชอบมันในทางการเมืองมีอยู่บ่อยครั้งเสมอที่
บุคคลหนึ่งรู้จักศัตรูของเพื่อนคนหนึ่งคิดว่าตัวของเพื่อนเอง(บางคนรู้จักศัตรู
ของผู้อื่นคิดว่าตัวของผู้ที่เป็ศัตรูเองเสียอีก)ดังตัวอย่างในอิสราเอลที่นั่น
บางที่บรรดาปัจเจกบุคคลซึ่งรู้จักชาวอาหรับและพวกมุสลิมคิดว่าชาว
อาหรับและพวกมุสลิมเองเสียอีกในทำนองเดียวกันในอียิปต์หรืออารเบีย
บางครั้งอิสราเอลเป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษ แต่ความเชี่ยวชาญเหล่านี้ได้ทำให้เกิด
ความฝักใฝ่โน้มเอียงไปยังประเทศที่อยู่ในฐานะเพื่อศึกษาเรียนรู้ของพวกเขา
ด้วยกระนั้นหรือ?มักจะมียู่เสมอที่ความรู้เช่นนี้ผสมผสานไปดับ
ความเกลียดชัง คัมภีร์อัลกุรอานได้ให้ตัวอย่างที่ดีที่สุดสำหรับบรรดาผู้ซึ่ง
รู้จักพระเจ้าเป็นเจ้าของและบรรดาศาสดาผู้ทรงเกียรติพร้อมกับกฎเกณฑ์อันสำคัญ
ต่างๆของศาสนาอันสูงส่งแต่มนุษย์ส่วนมากยังคงเป็นพวกป่าเถื่อน
(ญาฮิลียะฮ์)และพวกนอกศาสนา(มุชริก), ชาตานิมันน์ไม่รู้จักพระเจ้าเป็นเจ้าของ
ยิ่งกว่าใครๆอื่นที่ถูกสร้างมาและกระทำการเคารพภักดีพระองค์มานับเป็น
เวลาหลายหมื่นปี, ไม่ใช่มันดอกหรือ ที่ได้อยู่ร่วมกันกับบรรดามลาอิกะฮ์มา
ก่อนเป็นระยะเวลาหลายพันปี? มันรู้จักบรรดาศาสดาทั้งหลายเช่นเดียวกัน

และนอกจากนี้อัลกุรอานได้เรียกมันว่าผู้ปฏิเสธในซูเราะฮ์ซอด อายะฮ์ที่ 74 และในซูเราะฮ์อัลบะกาเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 34, ถ้าหากว่าสิ่งที่บรรดานักปราชญ์ทั้งหลายกล่าวไว้ในเรื่องของความเข้าใจว่าเป็นความเท็จจริงแล้ว ดังนั้น ชาตาก็จะเป็นผู้ศรัทธาที่อยู่ในอันดับสูงที่สุดแต่มันมิได้เป็นเช่นนั้น และยังกลับต่อต้านคัดค้านความเป็นจริงที่มันเองก็รู้ดีอยู่แต่มันมิได้เป็นเช่นนั้น และยังกลับต่อต้านคัดค้านความเป็นจริงที่มันเองก็รู้ดีอยู่ ดังนั้นมันจึงเป็นความแตกต่างกันระหว่างการรู้จักในสิ่งหนึ่งกับการมีความศรัทธาในสิ่งนั้น

อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ฮัดดีน โองการที่ 1 ถึง 6 (ดังนี้)

- 1) “ฉันของสาบานด้วยต้นไม้เคื่อและต้นไม้กอก
- 2) และภูเขาซีนัย
- 3) และเมืองนี้ที่ทำให้ปลอดภัย
- 4) แน่อนเราได้สร้างมนุษย์ด้วยการสร้างที่ดีเลิศ
- 5) แล้วเราได้กลับคืนเขาสู่จุดต่ำสุดของความต่ำต้อย
- 6) เว้นแต่บรรดาผู้ซึ่งศรัทธาและกระทำการงานที่ดี

ในอายะฮ์ที่ 5 ซึ่งเกี่ยวข้องกับบรรดาผู้ซึ่งมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้และได้ศรัทธามาก่อนแต่ปฏิเสธความศรัทธาในช่วยระยะหลังและปฏิเสธพระผู้เป็นเจ้าของเขาพวกเขาจึงถูกทำให้ต่ำสุดของความต่ำต้อย

ส่วนในอายะฮ์ที่ 6 หมายถึง ผู้ที่ศรัทธาอย่างแท้จริงในขณะที่เดียวกันพร้อมกับการศรัทธานั้นมีการปฏิบัติควบคู่ไปด้วยอัลลอฮ (ช.บ) จึงตรัสว่าเว้นแต่พวกเขาเท่านั้นที่จะไม่ถูกทำให้ตกต่ำ

จนกระทั่งบัดนี้ได้รับความสำคัญสามจุดได้ผลถูกอธิบายเหตุผลไว้ในความ
เกี่ยวเนื่องกับแนวความคิดในทางสติปัญญา

- 1) สติปัญญาเป็นพื้นฐาน, การหยั่งรู้ของมันเป็นที่เชื่อถือได้และมัน
สามารถให้การรับประกันความรู้ที่แท้จริงได้สิ่งนี้เป็นที่ยอมรับในอิสลาม
- 2) สติปัญญามีได้เป็นปัจจัยสำคัญทั้งหมดของมนุษย์และอิสลามก็มีได้
ยืนยันในข้อนี้
- 3) สิ่งที่เราเรียกว่าการศรัทธาในอิสลามคือการหยั่งรู้ของสติปัญญาหรือความ
เข้าใจซึ่งสิ่งนี้ไม่ถูกยอมรับโดยอิสลามแต่สิ่งที่เป็นความสำคัญก็คือความ
ศรัทธาเป็นขั้นตอนแรกที่จะกระทำและความจริงแท้ในตัวมันเอง, ครานี้ได้
นำมาซึ่งการเผชิญหน้าของสองสถาบันทางสติปัญญา,

อะไรคือความหมายด้านความแท้จริงของความศรัทธา? มันเป็นเพราะว่า
ความศรัทธาคือพื้นฐานแห่งความจริงของมนุษย์และบุคคลก็ควรที่จะไม่
ลดละความบากบั่นตามวิธีการหนึ่งและเพื่อเป้าหมายหนึ่ง
และใช้ความศรัทธาประหนึ่งเป็นรากฐานของมันเพราะการเคลื่อนไหวมัน
ฝังอยู่ในธรรมชาติของมนุษย์และข้อกำหนดทั้งหลายนี้เป็นพื้นฐานอย่างหนึ่ง
ของความนึกคิดและความเชื่อมั่นเนื้อหาสาระ

ซึ่งสามารถเปรียบได้กับอาคารบ้านห้องเดียวกันนั้นคือเป้าหมายและการกระทำ
อื่นๆทั้งหมดหรือสิ่งต่างๆหรือส่วนต่างๆอย่างเช่นสถานที่ตั้งและผนัง
ทั้งหลายๆเป็นสิ่งที่ปลีกย่อยตามเป้าหมายนั้น

ในสถาบันทั้งหลายของสังคมปัจจุบันนี้ดังเช่นลัทธิคอมมิวนิสต์วาง
แนวความคิดและความเชื่อทั้งหลายซึ่งตั้งมั่นอยู่บนสัจพจน์วัตถุนิยมในข้อนั้นมี
ระดับของสังคมการเมืองและเศรษฐกิจร่วมอยู่ด้วย

หลักการทั้งหลายทางศีลธรรมซึ่งถือว่าเป็นเสมือนรากฐานแต่ไม่ใช่
เป้าหมายลัทธิวัตถุนิยมจะไม่ถือเป็นข้อพิจารณาว่าเป็นเหมือนดังเป้าหมาย
หนึ่งสำหรับพวกคอมมิวนิสต์ความเอนเอียงนี้เป็นเพราะความขัดแย้งอันโง่
เขลาของฝ่ายศาสนจักรเช่นเดียวกับสังคมการเมืองและบรรดาความคิด
ทั้งหลายโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับอิสระภาพเพื่อว่าแนวคิดเช่นนี้จะได้กลาย
มาเป็นที่แพร่หลายในยุโรปในแง่ที่ว่ามนุษย์จักต้องได้รับอิสระภาพและมี
สิทธิอันชอบธรรมในสังคมและสืบเนื่องพระผู้เป็นเจ้าหรือเชื่อในพระผู้เจ้า
และละทิ้งสิทธิกับเสรีภาพด้วยเหตุนี้เพื่อที่จะได้ค้นหาทางออกทางหนึ่งพวก
เขาทั้งหลายไม่ยอมรับในศาสนาในฐานะเป็นรากฐานหนึ่งพวกคอมมิวนิสต์
มีความคิดที่ผิดพลาดที่ว่า

ถ้าปราศจากลัทธิวัตถุนิยมแล้วจะไม่มีสังคม, การเมืองและหลักการ
ทั้งหลายทางเศรษฐกิจ

เมื่อไม่นานมานี้ผู้ถือลัทธิคอมมิวนิสต์จำนวนหนึ่งได้ปรากฏขึ้นบนโลกนี้
ซึ่งได้กล่าววาทถุนิยมมิได้เป็นความจำเป็นและลัทธิคอมมิวนิสต์สามารถมี
อยู่ได้โดยปราศจากหลักการทางจิตใจว่าไม่มีความแท้จริงตัวของมันเองและ
สิ่งเหล่านี้เคยใช้กันมาในฐานะเป็นเพียงพื้นฐานหนึ่งในการมองโลกบนสิ่ง
ซึ่งพวกเขาทั้งหลายสามารถที่จะสร้างสำนักแห่งความเชื่อของพวกเขาขึ้นมา
เท่านั้น(พวกคอมมิวนิสต์ที่มีความเชื่อในหลักจากจิต)

ในอิสลามมีการศรัทธาในพระเจ้าในบรรดามลาอิกะฮ์ในบรรดาศาสดาทั้งหลายในบรรดาอิมามและในวันแห่งการฟื้นคืนชีพแต่การศรัทธาทั้งหลายเหล่านี้เป็นเพียงรูปร่างเหมือนดังพื้นฐานของความคิดและความเชื่อโดยปราศจากความแท้จริงในตัวของพวกเขาเองเท่านั้นหรือ?เปล่าเลยสิ่งนี้หาได้เป็นความจริงไม่ในอิสลามเมื่อความศรัทธาเป็นรากฐานแห่งความคิดและความเชื่อและอุดมการณ์อิสลาม ได้ถูกสร้างขึ้นแก่พวกเขาทั้งหลายแล้ว

รากฐานนี้ก็มีความแท้จริงในตัวของมันเองและด้วยเหตุนี้นักปรัชญาทั้งหลายเป็นฝ่ายถูกต้องในความคิดที่ว่าความศรัทธามีความเชื่อถือได้ในตัวของมันเองถ้าหากว่าคุณค่าของมันเป็นไปเพื่อการปฏิบัติดังนั้นการกระทำที่ปราศจากการศรัทธาจึงไม่เหลือสิ่งใดเลยความศรัทธาเป็นเครื่องคำนวณความสุขอย่างหนึ่งและการกระทำก็เป็นอีกอย่างหนึ่งในอิสลามความสมบูรณ์ของมนุษย์ในโลกนี้

และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกหน้าขึ้นอยู่กับความศรัทธาของเขาเพราะว่าในอิสลามนั้นมีความเป็นอิสระอย่างแท้จริง

วิญญาณมีความสมบูรณ์ในตัวของมันเองและชั่วกัลปาวสานและถ้ามันมิได้บรรลุถึงความสมบูรณ์มันเป็นข้อบกพร่องและไม่สามารถที่จะกำปรักกันความสุขได้อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ อัลอิสรอฮ์ อายะฮ์ ที่ 72

(ว่า)

“และใครก็ตามที่ตาบอดใน(โลก)นี้เขาก็จะมีคอบอดในโลกหน้า(ด้วยและหลงไปไกลยิ่งจากหนทางนี้”

ด้วยเหตุนี้ โดยความมีศบอดแน่นอน มิได้หมายถึง ความมีศบอดในทางร้าย แต่เป็นความมีศบอดทางจิตใจและวิญญาณซึ่งได้ขัดขวางมนุษย์จากการมองเห็นสวรรค์และจากการได้รับความศรัทธาในมัน

มาตรการการกระทำทั้งหลายของบางคน แม้ว่าทั้งหมดเป็นการกระทำที่ดีที่ อาจจะเป็นไปได้ในโลกนี้เช่นกำชับกันในการดีและห้ามปรามในการชั่วร้าย และมีชีวิตอยู่อย่างผู้ขัดเกลา(ตนเอง)และอุทิศชีวิตของเขาเพื่อรับใช้ มนุษยชาติ, แต่ในเวลาเดียวกันถ้าไม่เข้าใจเจตนารมณ์ของพระเจ้าและไม่เข้าใจมนุษยชาติ ตลอดจนวันแห่งการฟื้นขึ้นมาและไม่เข้าใจโลกแห่งการ ดำรงอยู่แล้ว

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขาคือผู้มีศบอดในโลกนี้และจะมีศบอดในโลกหน้าด้วย คัมภีร์อัลกุรอาน ได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์ฏอฮาอะฮ์ที่125(ว่า)

“เขาจะกล่าวว่าพระเจ้าเป็นเจ้าของข้าพระองค์ ไยพระองค์จึงให้ข้าฟื้นขึ้นมา เป็นผู้มีศบอดเล่าและแท้จริงข้าพระองค์เคยเป็นผู้ที่มองเห็น (มาก่อนมิใช่ หรือ)? พระองค์ตรัสว่า แม้กระนั้น(ก็ตาม) สัญญา(สาร)ทั้งหลายของเราได้ มีมายังเจ้าแล้วแต่เจ้าก็ละเลยมันด้วยประการฉะนี้วันนี้เจ้าจึงต้องถูกทอดทิ้ง”

หนังสือ “นะห์ญลบะลาฆะฮ์” มีความเชื่อมั่นในความแท้จริงแห่งความ ศรัทธาและกล่าวไว้เกี่ยวกับบรรดามนุษย์ของพระเจ้าว่า, เมื่อพวกเขา ทั้งหลายเรียกหาพระองค์และขอภัยโทษพวกเขามีความรู้สึกตื่นเต้นภายใน ตัวของพวกเขาเองที่จะได้รับความปลอดภัยและมีผู้คนในทุกยุคทุกสมัยซึ่ง ได้มีความใกล้ชิดกับพระเจ้าเคยประสบ

พีร์ราชีกกล่าวไว้ในโคลง(ดังนี้)

“ฉันเกรงว่าฉันอาจจะล่องลับไปโดยปราศจากความเข้าใจโลกวัตถุอย่างแท้จริงและปราศจากการหลุดพ้นออกไปจากสภาพการเป็นอยู่ทางร่างกายของฉันเพื่อที่จะเข้าไปสู่การดำรงอยู่ในทางวิญญาณของฉัน”

ในอิสลามการรู้จักพระเจ้าและการรู้จักบรรดามลิกะฮ์เป็นเสมือนศูนย์กลางของโลกแห่งการดำรงอยู่และการรู้จักบรรดาศาสดาและบรรดาผู้บรรลุทั้งหลาย(อิมาม)ก็เป็นอีกกรณีหนึ่งสื่อแห่งความโปรดปรานของพระเจ้าเป็นเจ้ามายังเราและความรู้ถึงเหตุผลสำหรับการมาสู่โลกนี้ของเราและเรากำลังจะไปยังสถานที่แห่งใดการกลับคืนสู่พระเจ้าในวาระสุดท้ายของเราเหมือนกับสิ่งถูกสร้างอื่นๆทุกสิ่งความเข้าใจทั้งหมดเหล่านี้เป็นความแท้จริงพร้อมกันนี้ทั้งหลายเหล่านั้นคือพื้นฐานแห่งอุดมการณ์อิสลาม เพราะฉะนั้นไม่ใช่ว่าการศรัทธาจะเป็นการเสียสละเพื่อการกระทำและทั้งไม่ใช่การกระทำจะเป็นการเสียสละเพื่อการศรัทธาเนื่องจากเหตุนี้จึงสามารถกล่าวได้ว่ามนุษย์ผู้สมบูรณ์ของบรรดานักปราชญ์ทั้งหลายกล่าวโดยทั่วไปแล้วไม่สมบูรณ์ เพราะว่าเขาครอบครองบางส่วนของความสมบูรณ์ด้วยการเสาะหาความสมบูรณ์ด้วกล่าวในสติปัญญาของเขาอย่างเฉิวเท่านั้น

เช่นบุคคลหนึ่งมีความรู้อยู่เต็มเปี่ยมแต่ปราศจากความฝึฝืนความกระตือรือร้นและความมุมานะ เพราะฉะนั้น เขาจึงเป็นมนุษย์ผู้สมบูรณ์เพียงครึ่งเดียว

ในแนวทางอิรฟาน(บางกลุ่ม)ความรู้และสติปัญญาได้รับการดูหมิ่นเหยียดหยามอย่างมากแต่ในอิสลาม

เมื่อยอมรับความรักและจิตใจก็ไม่ดูหมิ่นสติปัญญา, หรือการรู้จักเหตุผลและตรรกวิทยา, เว้นแต่ยอมรับในมัน นั่นก็คือว่า ทำไมในยุคหลังของอิสลาม ขณะนั้นมีกลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้นซึ่งมีการยอมรับในสติปัญญาและความรัก

เชกฮาซาบุกดีน ซอห์เวอร์ดี้ จากคณะผู้ให้ความกระจ่างแก่จิตวิญญาณเป็นผู้หนึ่งจากพวกเขาและอีกผู้หนึ่งก็คือ มุลาซาดรอ ซิราซี, ผู้ซึ่งเห็นว่าแนวทางแห่งความรักและสติปัญญานี้จะต้องปฏิบัติตามคัมภีร์อัลกุรอานและไม่ปรารถนาที่จะดูหมิ่นจิตใจเหมือนอย่างเวชีนา, หรือบรรดาพวกผู้ซุฟีซึ่งได้เหยียดหยามสติปัญญา

ปัญหาอื่นๆซึ่งได้พบในแนวทางของอิรฟานและไม่เป็นที่ยอมรับกันในอิสลามคือ ธรรมชาติที่คิดถึงแต่ภายในตัวเองเป็นหลักมุ่งแต่ทางด้านในซึ่งครอบงำความเอาใจใส่ต่อสิ่งภายนอกของพวกเขาและทิศทางในการยึดถือตัวบุคคลเป็นเกณฑ์ซึ่งแทบจะทำลายล้างทางด้านฝ่ายสังคมของเขา (การไม่สนใจต่อสังคม) ในทางอิรฟานนั้นมนุษย์ผู้สมบูรณ์กำลังสาละวนอยู่กับตัวเองเขาเองเพียงเท่านั้นแต่ในอิสลามนอกจากความรัก, ความถูกต้องเที่ยงธรรม, การขัดเกลาตนเองและจิตวิญญาณแล้ว, มนุษย์ผู้สมบูรณ์ยังเป็นผู้ที่เอาใจใส่ต่อสิ่งภายนอกและการผูกมิตรไมตรีในสังคมด้วยเช่นกัน

บรรดาสาธุศิษย์ของอิมามมะฮ์ดี(อ)ทั้งหลายกล่าวว่า เป็นกลุ่มผู้ทรงศีลใน
ยามค่ำคืนและเป็นกลุ่มราชสีห์ในเวลากลางวัน
อัลกุรอาน ได้แสดงให้เห็นถึงแง่มุมทั้งสองในซูเราะฮ์บะรออ์ด (อัตเตาบะฮ์)
อายะฮ์ ที่ 112(ว่า)

“พวกเขาผู้หันสู่(อัลลอฮ)ผู้เคารพอ่อนน้อม(พระองค์)ผู้สรรเสริญ
(พระองค์)ผู้ถือศีลอด, ผู้ไต่ถาม ระวังผู้กราบ (พระองค์) กำชับกันในสิ่งที่ดีและ
ห้ามปรามในสิ่งชั่วร้าย, และผู้ซึ่งรักษากฎบัญญัติของอัลลอฮและจงแจ้งข่าว
ดีแก่บรรดาผู้เชื่อมั่น”

ในอายะฮ์นี้จุดสำคัญทั้งหลายอยู่ที่เรื่องของการกราบกรานที่เป็นการ
กระทำจากด้านในของอิบาติต ส่วนความหมายอื่นๆของอายะฮ์เป็นความ
เกี่ยวพันไปยังหน้าที่ทั้งหลายต่อสังคม(ด้านภายนอก)

อัลกุรอาน ได้กล่าวพาดพิงถึงเรื่องในทำนองเดียวกันในซูเราะฮ์อัลฟัตฮ์
อายะฮ์ที่ 29(ความว่า)

“มุฮัมมัดเป็นศาสนทูตแห่งอัลลอฮและพวกที่อยู่ด้วยกับเขา มั่นคงแข็ง
กร้าวกับพวกปฏิเสธ อ่อนน้อมในหมู่พวกเขาเอง เจ้าจะเห็นพวกเขาไต่
ถาม(และ)หมอบกราบ(ในการภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้า)แสวงหาความกรุณา
จากอัลลอฮ์และความพึงใจจากพระองค์เครื่องหมายของเขาเด่นชัดอยู่บนใน
หน้าของพวกเขาเป็นเพราะผลแห่งการหมอบกราบ นั่นคือลักษณะของพวกเขา
เขาในที่ปรากฏใน(คัมภีร์)เตารอตและใน(คัมภีร์)อินญิลเหมือนดังเมล็ดพืช
พันธ์ที่แตกต่างของมันออกมาแล้วมันก็แข็งแรงแล้วมันก็เจริญขึ้นและยึด
มันอยู่บนลำต้นของมันเป็นความปีติยินดีแก่ผู้หวนเพื่อพระองค์อาจจะทรง
กริ้วต่อบรรดาผู้ปฏิเสธด้วยเหตุว่าพวกเขา(คือตึง)และอัลลอฮทรงสัญญา
บรรดาเหล่านั้นผู้ซึ่งศรัทธาและปฏิบัติความดีงามในระหว่างพวกเขาด้วยการ
ให้อภัยและรางวัลอันยิ่งใหญ่”

ในอายะฮ์นี้ส่วนแรกแสดงให้เห็นเกี่ยวกับด้านสังคมของท่านศาสดาและบรรดาผู้ปฏิบัติตาม(ศอฮาบะฮ์)ขณะที่ส่วนถัดมาพาดพิงถึงการกระทำทั้งหลายของการภักดีดีและการอิมาดัตในการประกอบอิมาดัตเช่นนี้พวกเขาทั้งหลายสุดแสนที่จะทรมาณ(ในการตั้งสมาธิ)เพื่อที่จะได้รับความพอพระพระทัยจากพระองค์ซึ่งเป็นสิ่งสูงสุดสำหรับพวกเขา

บางครั้ง การปฏิบัติอิมาดัตเพื่อที่จะให้ได้รับความพึงพระทัยจากพระองค์นี้ดูแล้วเป็นการเกินสมควรในมนุษย์ผู้สมบูรณ์ของพวกเขาฟิ, จุดอ่อนอันนี้บอกความเห็นโดยบรรดาหัวหน้าอิรฟานบางคนซึ่งเคยได้รับอิทธิพลอย่างลึกลับจากสถาบันการสอนทั้งหลายของอิสลามและได้มีการนำขึ้นมากล่าวอยู่เสมอกับยังคงมีความเลียดของการคิดถึงแต่ภายในตัวเองอยู่เพื่อว่าการเอาใจใส่ต่อสิ่งภายนอก(หรือสังคม)จะได้ถูกลืมเลือนไป

มีแง่มุมอื่นๆอีกและนั่นคือความละอายตนเองซึ่งโดยความหมายคือ การทำให้บริสุทธิ์และหลีกเลี่ยงการเห็นแก่ตัว, การเชื่อตนเองและการอวดคุยโต, บรรดาอารีฟได้เน้นอย่างหนักแน่นสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ในขณะที่เดียวกันก็ได้หลงลืมทิศทางที่แท้จริงของการขัดเกลาตนเองให้บริสุทธิ์ซึ่งเป็นความไม่เห็นแก่ตัวและบุคลิกภาพทั้งหลายที่เป็นการณ์นอกเหนือไปจากลัทธิวัตถุนิยมและชีววิทยาซึ่งเป็นคุณค่าทั้งหลายของมนุษย์ผู้ไม่ใฝ่วัตถุ

โดยปราศจากการสำรวจตรวจสอบและการแยกแยะของสำนักแนวคิดต่างๆ เราก็ไม่สามารถจะหยั่งรู้ถึงความลึกล้ำแห่งแนวคิดทั้งหลายของอิสลามในความสัมพันธ์กันนี้ เราได้กล่าวมาแล้วก่อนหน้านี้ว่าบรรดาอารีฟมากมายได้ดูแลคนสติปัญญาและได้ยกย่องความรักให้มีตำแหน่งที่สูงส่งมากกว่าสติปัญญา

แต่ว่ามันเป็นลักษณะที่เกินสมควรไปที่จะพิจารณาว่าผลสะท้อน, การรู้จัก เหตุผลและการตามเหตุผล (ตรรกวิทยา) เหล่านั้นเสมือนหนึ่งเป็นความไม่ ถูกต้องในต้นศตวรรษที่ห้าของอิเรเธอัสศักราช เป็นนักปราชญ์ผู้สามารถ ของสำนักทางสติปัญญาเป็นบุคคลรุ่นเดียวกันกับอิรฟานผู้มีชื่อเสียงอย่างมากผู้หนึ่งนามว่า “อนุชะอิด อะบูลค็อยร์”

อเวชินาคำเนินชีวิตอยู่ในทรานซ์โซซาเนียของแคว้นบอลข่านและบุกคอรอ แต่หลังจากที่ได้ปฏิเสธคำเชิญของซุลต่านมะห์มูดเพื่อที่จะให้เข้าร่วมในราช สำนักของท่านแล้วเขาได้หลบหนีด้วยความกลัวอันตรายมายัง “นิซาปूर” สถานที่ซึ่งเขาได้พบกับอานูชะอิดมีคำบอกกล่าวว่าทั้งสองเก็บตัวอยู่อย่าง เร้นลับด้วยกันเป็นเวลาสามวันเพื่อที่จะสนทนากันถึงทัศนะต่างๆของเขาทั้งสองและจะออกมาจากสถานที่เก็บตัวของพวกเขาก็เฉพาะความประสงค์ที่จะ ปฏิบัติตนมาชร่วมกันเท่านั้น หลังจากการพบปะเยี่ยมเยียนกันนี้

อเวชินาได้ถูกถามเกี่ยวกับความรู้สึกลงเขาในเรื่องของอานูชะอิดและเขากล่าวว่า “เขา(อานูชะอิด)มองเห็นมากมายในสิ่งที่เรารู้” และเมื่ออานูชะอิดถูกถามเกี่ยวกับอเวชินาบ้างเขากล่าวว่า “ชายตาบอดผู้นี้ (อเวชินา) เดินไปตามทางด้วยไม้เท้า (โดยสติปัญญา) คล่าไปบนวิถีทางที่เรามองเห็นและยังคงเดินอยู่” คำตอบซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นการดูหมิ่นต่อสติปัญญา

ในสิ่งที่เรากล่าวก็คือว่า ถ้าเราวางทัศนะแห่งอัลกุรอานไว้ข้างหนึ่งและทัศนะของอิรฟานเกี่ยวกับสติปัญญาไว้อีกข้างหนึ่ง เราก็จะมั่นใจได้ว่ามันมิได้ลงรอยกันเลย คัมภีร์อัลกุรอานได้ให้เหตุผลถึงคุณค่าอันใหญ่หลวงและพร้อมกับให้ความสนใจแก่สติปัญญาการคิดคำนึงและแม้แต่เหตุผลแห่งปัญญาอันบริสุทธิ์

อิมามอาลี(อ)ถือได้เป็นแกนนำสำคัญของแนวทางอิรฟาน โดยทุกกลุ่มทั้ง นิกายชีอะฮ์และซุนนี(ประมาณเจ็ดสิบจำพวกตามจำนวนทั้งหมด)และมีเพียง กลุ่มเดียวเท่านั้นที่ปฏิบัติตามแนวทางอิรฟานของอิมามอาลี, ในขณะที่ลุลบะลา เฆาะฮ์ ตามรายงานของอิบนุอะบิลฮะดีด, อิมามอาลี (อ) ได้กล่าวถ้อยคำที่ชัดเจนถึง บ่อเกิดของแนวอิรฟานซึ่งมีอยู่เพียงสี่ประเภทเท่านั้น ในขณะที่ บรรดาอิรฟทั้งหมดได้ถกปัญหากันในเรื่องนี้ด้วยหนังสือหลายเล่มด้วยกัน แต่ว่า, อาลี (อ) บุคคลผู้เดียวกันนี้ ในที่อื่นๆกลายเป็นนักปรัชญาผู้ซึ่งใช้ เหตุผล(พิสูจน์)อย่างไม่มีนักปราชญ์คนใดเปรียบได้ ด้วยเหตุนี้มนุษย์ผู้ สมบูรณ์ของอิสลามจึงมีความแตกต่างกันมากจากมนุษย์ผู้สมบูรณ์ของ ทางอิรฟานเกี่ยวกับการเจริญเติบโตในเรื่องสติปัญญา

ส่วนทัศนะอื่นอีกของทางอิรฟานก็คือสิ่งที่บุคคลมีความประสงค์ที่จะมอบ ให้ผู้อื่นทั้งหลาย(หมายถึงความรู้)ควรจะมาจากภายในตนเองสำหรับพวกเขา ความคิดอื่นๆอีกก็คือการที่จะกลายมาเป็นนักปรัชญาผู้ซึ่งใช้เหตุผล(พิสูจน์) อย่างไม่มีนักปราชญ์คนใดเปรียบได้ด้วยเหตุนี้มนุษย์ผู้สมบูรณ์ของอิสลาม จึงมีความแตกต่างกันอย่างมากจากมนุษย์ผู้สมบูรณ์ของทางอิรฟานเกี่ยวกับ การเจริญเติบโตในเรื่องสติปัญญาส่วนทัศนะอื่นอีกของทางอิรฟานก็คือสิ่งที่ บุคคลมีความประสงค์ที่จะมอบให้ผู้อื่นทั้งหลาย(หมายถึงความรู้)ควรจะมา จากภายในตนเองสำหรับพวกเขาความคิดอื่นๆอีกก็คือการที่จะกลายมาเป็นผู้ สมบูรณ์ได้นั้นบุคคลจะต้องขาดการติดต่อกับสิ่งภายนอกด้วยเหตุนี้พวกเขา ทั้งหลายได้อย่างเหตุผลว่าไม่เป็นการสมควรที่จะถกปัญหาและใช้เหตุผลกัน (เพื่อการนี้)

และเหมือนดังที่จินตกวีเมลาวิได้กล่าวไว้ดังนี้

“ขาของผู้ใช้เหตุผลทำด้วยไม้และขาที่ทำด้วยไม้คือคิงจิงเซียว”

(ความหมายของกวีของทางสำนักอิรฟานหมายถึง รากฐานของเหตุผลที่ไม่มั่นคงการสันสะท้านก็คือความคือคิง) ในที่อื่นๆเขากล่าวว่า

“มาตรการการถกเถียงกันของปัญญาชนคือไข่มุกและหินปะการังแล้วไซริ์ บางสิ่งบางอย่างอื่นๆก็คือแก่นสารแห่งชีวิต

การพูดถึงชีวิตที่อยู่ระดับแตกต่างกันและไวน์องุ่นแห่งชีวิตของชนิดที่แตกต่างกัน” หมายถึง วิถีทางในการถกปัญหามิใช่ด้วยการใช้สติปัญญาแต่ด้วยจิตวิญญาณหรือความรัก) ด้วยวิธีการขัดเกลาดตนเองเป็นอันดับแรกและสถานที่สำหรับพูดจាកันเกี่ยวกับเรื่องแห่งชีวิตจึงต้องอยู่ในอีกโครงสร้างหนึ่งซึ่งอยู่เกินขีดความสามารถของสติปัญญาที่จะไปถึง(เหล่านี้คือทัศนนะของสำนักแห่งความรักที่ไม่ยอมรับแนวคิดของของสถาบันในทาสติปัญญา)อะไรคือจุดสุดยอดท้ายของวิถีทางสำหรับนักปรัชญา?มันเป็นโลกแห่งความคิดและภาพสะท้อนซึ่งเป็นกระจกเงาในอันที่จะส่องมองโลกอะไรคือจุดสุดยอดท้ายแห่งวิถีทางสำหรับบรรดาตะเซาฟูฟ? (สถาบันแห่งความรัก) มันคือการเข้าถึงพระเจ้าเป็นการขัดเกลาดตนเองและความรักและซ่อนเร้นวิถีทางภายใต้ความระมัดระวังมากกว่าเป็นความสมบูรณ์

คัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัลอินชีกอก อายะฮ์ที่ 6...

“โอ้มนุษย์เอ๋ย แน่แน่นอนเจ้าจำเป็นต้องฝ่าฟัน(เพื่อบรรลุ)ยังพระผู้อภิบาลของเจ้า
ฝ่าฟันอย่างหนักหน่วงจนกระทั่งเจ้าพบพระองค์”

หมายความว่า หลังจากเข้าถึงพระองค์แล้วท่านก็จะมีทุกสิ่งทุกอย่างสิ่งๆ
ให้เป็นปรีศนา ก็คือว่า หลังจากสามารถบรรลุถึงตำแหน่งนั้นแล้ว บุคคลก็จะ
ไม่ปรารถนาในสิ่งใดเว้นแต่ความโปรดปรานของพระองค์

อาบูซะอีดกล่าวว่าไว้ในบทกวี(ดังนี้) “บุคคลจะกระทำฉันใดกับชีวิตหลังจาก
รู้จักพระองค์

เขาจะทำอะไรกับภรรยา ,ลูกๆและทายาทผู้สืบสกุลของเขา? พระองค์จะ
นำเขาสู่ความรักจนคลั่งไคล้และจากนั้นก็มอบโลกทั้งสองให้แก่เขา
และเขาจะต้องการสิ่งใดในโลกทั้งสองนี้ซึ่งเป็นความน่าคลั่งไคล้มากกว่า
พระองค์เล่า?

จุดสำคัญทั้งหลายข้างต้นแสดงให้เห็นว่า มนุษย์ผู้สมบูรณ์เป็นอย่างไรจาก
ทัศนะของบรรดาอารีฟซึ่งเมื่อเขาได้เข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าแล้วเขากลายเป็นผู้
สมบูรณ์ที่ซัดแข็งของพระองค์และเป็นกระจกแห่งแก่นสารของพระองค์
อิสลามมีความคิดเกี่ยวกับการขัดเกลาตนเองว่าอย่างไร ?

อัลกุรอาน กล่าวไว้ในซูเราะฮ์ อ้อซซัมส์ อายะฮ์ที่ 9-10(ว่า)

“เขาได้รับความสำเร็จอย่างแน่นอน ผู้ซึ่งขัดเกลามัน(จิตใจ)และเขาจะ
ประสบกับความล้มเหลวอย่างแท้จริง ผู้ซึ่งสะสมความชั่ว(ไม่บริสุทธิ์)”

การขัดเกลิตนเองในอิสลามเป็นหนทางในการรู้จักพระผู้เป็นเจ้าหรือ?
หรือว่ามันคือความเป็นไปได้ในการรู้จักพระผู้เป็นเจ้าด้วยการคิดคำนึงและ
การรู้จักเหตุผล?เกี่ยวกับการขัดเกลิตนเอง ประโยคหนึ่งของท่านศาสดา (ศ)
ซึ่งจากอัลอะคิษที่ถูกนำมาอ้างทั้งฝ่ายชีอะฮ์และซุนนี นั่นก็คือถ้าหากว่าผู้ใดผู้
หนึ่งสามารถที่จะขัดเกลิตนของตัวเองได้เป็นระยะเวลาสี่สิบวันคือ ถ้าเขา
ถือว่าความพึงพระทัยของพระผู้เป็นเจ้าเพียงอย่างเดียวเท่านั้นที่เป็นเสมือน
สิ่งที่มีคุณค่าและละทิ้งความปรารถนาอื่นๆทั้งหมด เขาก็จะกลายมาเป็น
มนุษย์เหมือนอย่างอิบรอฮีม (อ) จากที่ซึ่งคัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้ใน
ซูเราะฮ์อัลอันอาม อายะฮ์ ที่162

“จงกล่าวเถิด แท้จริงการนมาซของฉัน การเคารพภักดีของฉัน การมีชีวิตรอยู่
ของฉันและการตายของฉันทั้งหมด เพื่ออัลลอฮ์ผู้ทรงอภิบาลแห่งสากล
จักรวาล”

ด้วยเหตุนี้ ความรู้ที่กำเนิดมากมายมาจากภายในเป็นที่ยอมรับต่ออิสลาม

พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าคริสต์แกมูซา(อ)ในคัมภีร์อัลกุรอานซูเราะห์อัลกะฮ์ฟ
อายะฮ์ที่ 65

“แล้วพวกเขา(ทั้งสอง) ก็ได้พบผู้หนึ่งจากในบรรดาว่าที่ทั้งหลายของเรา
ซึ่งได้รับมอบความเมตตาจากเราและซึ่งที่เราได้สอนความรู้ (แก่เขาปจาก
เรา”

ท่านศาสดา(ศ)ได้กล่าวว่า “มันหาได้เป็นความจริงไม่ที่ว่า มารทั้งหลาย
ได้เคลื่อนไหววนเวียนอยู่รอบๆจิตใจของบรรดาลูกหลานแห่งอาดัมและได้
สร้างภาพอันต่ำต้อยและความมีดมน (ให้แก่พวกเขา) มาตราว่าบรรดา
ลูกหลานของอาดัมสามารถที่จะมองเห็นมวลมลาอิกะฮ์ด้วยตาใจของพวกเขา
ได้” (หมายถึงถ้าเราสามารถกระทำได้เหมือนอะดิสที่กล่าวข้างต้น)

และท่านศาสดา(ศ)ยังได้กล่าวอีกว่า “ถ้าหากว่ามันมิได้เป็นเพราะความ
ช่างพูดของพวกท่าน (การพูดจาที่ไร้สาระ)และถ้าหากว่ามันมิได้เป็นเพราะ
หัวใจของพวกท่านซึ่งเปรียบเสมือนทุ่งหญ้าที่ซึ่งสัตว์ทุกตัวได้เล็มหญ้าแล้ว
ไชร้(ทุ่งหญ้าที่เจริญเติบโตอย่างรวดเร็วและเป็นทีที่สะสมบรรดาสรรพ
สัตว์จนกระทั่งเกิดการไม่สงบขึ้น)พวกท่านก็สามารถที่จะเห็นในสิ่งที่นั้น
เห็นและได้ยินในสิ่งที่นั้นได้ยินได้”

ดังนั้นมันหาได้จำเป็นไม่ที่จะต้องเป็นศาสดาเพื่อที่จะได้เห็นและได้ยิน
หลายๆคนสามารถจะกระทำไ้เช่นนั้นและอาลี(อ)ก็กระทำไ้เช่นนั้นด้วย
ท่านมีอายุเพียงสิบขวบเมื่อท่านเป็นผู้ติดตามท่านศาสดา(ศ)ไปยังสถานที่
ภักคิอ(นมาซ)พระองค์ยังถ้าอิรอ เมื่อวะหฺยูได้ลงมายังมูหัมหมัด(ศ)ใน
ฐานะเป็นครั้งแรกซึ่งทำให้ท่านศาสดา(ศ)อยู่ในความปลาบปลื้มเป็นอันพัน
อาลี(อ)ก็เช่นเดียวกันสามารถที่จะได้ยินเสียงทั้งหลายจากความลึกลับอัศจรรย์
นั้นด้วยท่านกล่าวว่า “ฉันได้กล่าวแก่ท่านศาสดา(ศ)ว่า เมื่อวะหฺยูมีมาฉันได้
ยินเสียงร่ำร้องคร่ำครวญอย่างมากมายของชัยฏอน” (ซาตาน)

ท่านศาสดา(ศ)พูดว่า “โอ้อาลีเจ้าสามารถได้ยินในสิ่งที่ฉันได้ยินและได้เห็น
ในสิ่งที่ฉันได้เห็นถึงแม้เจ้าจะมีไ้เป็นศาสดาก็ตาม” ในวิถีทางนี้เพียงแก่ผล
ของการขัดเกลาดนเองเท่านั้นไม่ได้ทำให้จิตใจบริสุทธิ์และมีความจริงใจ
ตลอดจน การขจัดไปซึ่งความปรารถนาทั้งหลายทางกิเลสตัณหาได้เลยแต่
ผลลัพธ์ที่ใหญ่กว่านั้นของมันก็คือการผลิตความรู้และฮิกมะฮ์(วิทย์ปัญญา)
จากภายในมีคำบรรยายว่า วันหนึ่งบรรดาซอฮาบะฮ์ของท่านรอซูลผู้ลุลอฮ์
(ศ)ผู้ทรงเกียรติกล่าวแก่ท่านว่า

“เราหวังเกรงว่าเราจะเป็นเช่นพวกมุนาฟิก(ผู้กลับกลอก) ทั้งที่พวกเขา
ทั้งหลายเป็นบรรดาผู้ศรัทธาที่แท้จริง”

และพวกเขาก็ยังมีความรู้สึกกังวลต่อสิ่งนี้ท่านศาสดา(ศ)ถามถึงเหตุผลพวก
เขาทั้งหลายกล่าวว่า เมื่อเรามาอยู่ต่อหน้าท่านและท่านได้ตั้งสอนเราถึงพระ
ผู้เป็นเจ้า, ชีวิตแห่งการฟื้นขึ้นมาใหม่และความบาป, เรามีความรู้สึกอย่างล้ำ
ลึกเกี่ยวกับการสำนึกต่อความคิด, สิ่งนั้นเป็นความน่าพอใจอย่างแท้จริง
ทีเดียว แต่พอเราจากท่านมาและกลับสู่นิวาสสถานของเรา

เราพบตัวของเราเองอยู่ในสภาพที่เคยเป็นอยู่ดั้งเดิมอย่างนี้มีใช้มุนาฟิกหรือ? ท่านศาสดา (ศ) ตอบว่า “ไม่ใช่อย่างนี้หาใช้มุนาฟิกซึ่งเป็นการกระทำของพวกสองหน้า ไม่เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเจ้าได้แสดงความคิดเห็นเป็นเรื่องเงื่อนไขสองอย่างของจิตใจเมื่อมันเป็นความกลัดกลุ้ม” แล้วท่านก็กล่าวต่อไปอีกว่า “ถ้าหากว่าพวกท่านยังคงสามารถอยู่ในสภาพเดิมเหมือนดังที่เมื่อพวกท่านอยู่กับฉัน ดังนั้นปวงมลาอิกะฮ์ก็จะพากันจับมือกับพวกท่านและถ้าหากว่า มันได้กลายมาเป็นความเคยชินแก่พวกท่านแล้ว (ปฏิบัติอยู่เสมอ) พวกท่านก็จะสามารถเดินบนน้ำได้โดยปราศจากการจมน้ำตาย”

นักอักษรศาสตร์ในทางอิรฟานของเราซึ่งถือได้ว่าอยู่ในจำนวนผู้ผลิตผลงานชิ้นเอกของโลกเป็นหนี้บุญคุณอย่างมากมายในทุกสิ่งทุกอย่างต่ออิสลาม ความพิณิจพิเคราะห์ทั้งหมดที่ท่านพบในผลงานทั้งหลายของเมอลาวิ, ฮาฟิซ, ชะอูดี, และนาซีรคอสราวี, มีรากเง้ามาจากอิสลามทั้งสิ้น ฮาฟิซกล่าวออกมาอย่างชัดแจ้งว่า เขาได้หยิบยืมทุกสิ่งทุกอย่างมาจากพระมหาคัมภีร์อัลกุรอาน

ชะอูดีกล่าวว่า บางสิ่งบางอย่างดังเช่นในเรื่องราวของศาสดาอะฮ์ญับและศาสดายูซุฟ(อ)ที่ได้ทำตัวเองให้เป็นที่รู้จักแก่บรรดาพี่ชายของท่านในอียิปต์ แล้วท่านได้มอบเสื้อของท่านแก่พวกพี่ๆของท่านเพื่อที่จะได้นำไปมอบยังบิดาของที่อยู่ในเมืองกันอานซึ่งได้กลายเป็นผู้มีนัยตามีคบอดด้วยความโศกเศร้าเสียใจในการพรากจากกันกับบุตรอันเป็นที่รักของท่านสืบเนื่องมาจากอัลกุรอาน ท่านศาสดาอะฮ์ญับก่อนที่จะรับเสื้อ(ของยูซุฟ)พลางกล่าวว่า(ซูเราะห์ยูซุฟ อายะฮ์ที่94)

“แน่นอนฉันได้กลิ่นของยูซุฟ เว้นแต่เจ้าจะกล่าวว่า ข้าอ่อนแอในการวินิจฉัย”

ชะอดี กล่าวไว้ในบทกวีของเขาว่า “ชายบางคนถามชายผู้หนึ่งซึ่งถึงการสูญเสียบุตรชายของเขาว่า โอ้ผู้เฒ่าที่ชาญฉลาดผู้เปรี๊ยะปราดในการวินิจฉัย ท่านได้กลิ่นเสื้อผ้าของเขาจากอิยิปต์แดนไกลมันเป็นไปได้อย่างไรว่าท่านไม่สามารถล่วงรู้ได้ในกรณีที่เขาได้ตกลงไปในบ่อน้ำที่แสนไกล(หมายถึงท่านศาสตาดุซุฟ(อ)และพี่น้องของท่านอยู่ในอิยิปต์ แต่ท่านศาสตาดะอ์ก๊ิบ(อ)กับครอบครัวอยู่ในเมืองกันอาน(ปาเลสไตน์)

ขอตอบว่า “เรื่องการรับรู้ของเรานั้นฉับพลันเหมือนดังสายฟ้า(เป็นการรับรู้ที่อัลลอฮทรงอนุมัติให้) ชั่วครู่เดียว มันปรากฏขึ้นมาในพริบตาแล้วก็เลื่อนหายไปมาตรว่า ชายผู้ถ่อมตนรออยู่ในสถานที่ของเขาเอง เขาก็จะได้รับความสูงส่งทั้งในสองโลก” เพื่อที่จะยืนยันถึงจุดสำคัญทั้งหลายเบื้องต้น ประโยคต่อไปนี้เป็นกรกล่าวอ้างอิงคำพูดของอิมามอาลี(อ)จากนะห์ญุลบะลาฆะฮ์ในการพูดถึงผู้ลี้ลับที่เดินทาง(คือบรรดาผู้ซึ่งดำเนินอยู่บนวิถีทางของตะเซาฟ)ว่า

“เขาได้ทำการฟื้นฟูสติปัญญาของเขาและได้ทำลายกิเลสตัณหาของเขา เพื่อว่าการหยั่งรู้อย่างผู้สมณะ จะได้ทำให้เขาเป็นผู้มีความละเอียดอ่อนและความหยาบกระด้างของจิตวิญญาณจะได้เปลี่ยนแปลงไปสู่ความอ่อนนุ่มละมุนละไมในสภาพการณ์เช่นนี้ประกายความคิดหนึ่งเกิดขึ้นภายในใจของเขาและส่องแสงสว่างไปยังหนทางของเขาและเขาก็เดินไปตามทางนั้น จนกระทั่งเขาไปถึงจุดหมายปลายทางของเขาซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยที่มั่นคงปลอดภัยของเขาและเป็นเป้าหมายสุดท้ายของเขา”

ด้วยประการฉะนี้มนุษย์ผู้สมบูรณ์จึงควรจะได้ขัดเกล้าตัวของเขาเองก่อนเสมอ

อิสลามได้กล่าวว่าการเดินทางของมนุษย์ชาติที่ยึดมั่นอยู่บนตำแหน่งอันสูงส่งในการที่ได้ครอบคลุมขั้นตอนต่างๆทั้งหลายของการเดินทาง(การเดินทางโดยจิตวิญญาณของมนุษย์ หมายถึง การตัดกิเลสตัณหาหรือละจากความปรารถนาที่ต่ำต้อยหรือผู้ที่ยอมรับแนวทางของผู้ปฏิบัติตามหนทางแห่งมนุษยชาติผู้สมบูรณ์

และไปถึงยังสถานที่หนึ่งที่ซึ่งตรงนั้นไม่อยู่ในฐานะที่มีมานขวางกันระหว่างเขากับพระผู้เป็นเจ้า อีกต่อไปจากนั้น เขาก็พบพระองค์ด้วยตาใจของเขาและเขาก็ไม่แสดงออกถึงความต้องการสิ่งใดๆจากโลกวัตถุภายนอกอีกเลยเมื่อได้พบกับพระผู้เป็นเจ้าของเขา, บางคนถามอิมามอาลี (อ) ว่าท่านเคยเห็นพระผู้เป็นเจ้าหรือไม่ท่านตอบว่า “ฉันไม่เคยกราบกรานพระผู้เป็นเจ้าโดยที่ฉันไม่เห็นพระองค์”แต่วิถีทางเกี่ยวกับการมองเห็นเช่นนี้นั้นหาใช่ด้วยตาเปล่าหรืออย่างชัดเจนโดยตรงไม่เว้นแต่ด้วยตาใจ

และในสภาพทางตรงทั้งหมดโดยปราศจากทิศทางอย่างไรก็ตาม มีปัญหาอยู่บ้างในหมู่อิรฟานบางกลุ่มซึ่งได้ถูกดูแลจากการกระทำบางอย่างที่ตรงกันข้ามกับแนวคิดของอิสลาม(เช่นการดูหมิ่นสติปัญญา)และด้วยเหตุผลอันนี้มนุษย์ผู้สมบูรณ์ของอิรฟานกลุ่มนี้นั้นจึงเป็นความสมบูรณ์เพียงครึ่งเดียว(เพราะมีอิรฟานบางกลุ่มเมื่อเข้าถึงด้านในแล้วพวกเขาได้ดูหมิ่นสำนักแห่งสติปัญญาว่าจะไม่สามารถบรรลุถึงซึ่งจุดสุดท้ายได้มาตรฐานว่ายังคงใช้สติปัญญาเป็นบรรทัดฐานในการเข้าถึงพระผู้เป็นเจ้าเว้นแต่ด้วยความรักเท่านั้น)

แนวคิดมากมายของบรรดาอาร์ฟในการเกี่ยวเนื่องกันนี้เป็นสิ่งสำคัญ ต่อเรามากยิ่งกว่าแนวคิดของบรรดานักปรัชญาเหล่านั้นอย่างเช่นอริสโตเติล และอเวซินา อันเนื่องมาจากแนวคิดของเขาทั้งสอง ส่วนมากถูกจำกัดของ เขตไปเพียงคำราที่ทั้งหลายของพวกเขาและมีได้เป็นที่แพร่หลายในหมู่ ประชาชนในขณะที่ทัศนะของบรรดาอิรฟานทั้งหลาย โดยเฉพาะคำพูดที่เป็นร้อยแก้วและบทกวีตลอดจนในรูปแบบของคติธรรมทั้งหลายได้มี อิทธิพลในทางความคิดต่อสาธารณชนอย่างกว้างขวาง

สถาบันแห่งนี้ได้เสนอแนวคิดมากมายซึ่งสามารถรับได้ในอิสลาม

ขณะที่ในกรณีอื่นๆเป็นการเปิดให้มีการวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับมนุษย์ผู้ สมบูรณ์แห่งอิสลามของพวกเขา

บรรดาความคิดของอาร์ฟไม่เหมือนกับของพวกนักปรัชญาทั้งหลาย เพราะมิได้ถือว่าสติปัญญาเป็นกฎเกณฑ์ของมนุษย์แต่เป็นเพียงวิธีการ หนึ่งเท่านั้นและความเชื่อในตนเองอย่างแท้จริงสำหรับพวกเขาเป็น ความสัมพันธ์ไปทางจิตวิญญาณมิใช่ทางกายแต่เป็นศูนย์กลางแห่งความ รู้สึกภายในจิตใจและไปสู่สิ่งที่เป็นความปรารถนาโดยทางสติปัญญาของ บรรดาตะเซาฟูฟได้ให้เหตุผลถึงความสำคัญอย่างมากมายต่อความรักและ อารมณ์ซึ่งเป็นความมั่นคงในตัวมนุษย์ความรักของเขา

มิได้เป็นความรักทางเพศแต่เป็นความรักอย่างหนึ่งที่ขึ้นสู่ความสูงส่ง จนกระทั่งมันได้พากันบรรลุถึงผู้ซึ่งเป็นที่รักยิ่งของเขา(พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของ)

พวกเขามีความเชื่ออย่างมากว่าความรักเช่นนี้มิได้เป็นขอบเขตจำกัดแก่ มนุษย์เลย แต่ว่ามีอยู่มากมายในสิ่งถูกสร้างทั้งมวลและในทั้งหมดของส่วน น้อยที่สุดแห่งการสร้างสรรค์

เมลาวิเปรียบเทียบความรักนี้กับมหาสมุทรซึ่งเหนือธรรมชาติทั้งหมด และชั้นฟ้าทั้งหลายตลอดจนดวงสวรรค์ก็เป็นเหมือนฟองน้ำที่ลอยฟ่องอยู่ในมหาสมุทรและทุกอย่างจะสลายเหลือเพียงมหาสมุทร คือแหล่งความรัก

ฮาฟิซกล่าวไว้ในกวีบทหนึ่งว่า “เรามีได้มายังประตูแห่งนี้เพราะว่า ตำแหน่งและเกียรติยศ เราได้สืบทอดมาซึ่งที่นี้เนื่องจากความโชคร้าย เราคือบรรดาผู้เดินทางด้วยความรักจากไม่มีที่ดำรงอยู่(โลกนี้)และเราอรอน แรมมาแสนไกลเพื่อจะไปยังแผ่นดินแห่งการดำรงอยู่(โลกอาคิเราะฮ์)”

สองบรรทัดสุดท้ายแทบจะเป็นความหมายหนึ่งของประโยคที่กล่าวโดย ท่านอิมามสังญาด(อ) อิมามที่สี่ ในการสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งทรงสร้าง โลกนี้และปลุกเร้าไปสู่ความรักยังพระองค์ ด้วยเหตุนี้ สำหรับบรรดาอริฟ ความเชื่อในตนเองเป็นสิ่งที่แสดงออกถึงความรักมิใช่สิ่งที่แสดงออกทาง ความคิด

สำหรับแนวคิดของปรัชญาเชื่อว่า มนุษย์สามารถไปถึงความสมบูรณ์ได้ โดยวิถีของตรรกวิทยาการพิจารณาเหตุผลข้อพิสูจน์และผลสะท้อน

ในขณะที่ความคิดของอริฟนั้นการพูดและความรู้อยู่ในฐานะที่ไร้ผลแต่ ดวงใจที่บริสุทธิ์เป็นสิ่งที่ต้องการดวงใจซึ่งได้ทำให้บริสุทธิ์ ไร้มลทินจากความชั่วร้ายทั้งปวงเท่านั้นที่จะกลับคืนสู่พระองค์

และผลักไสมารให้พ้นออกไปจากจิตใจเพื่อที่จะสร้างห้องให้แก่เมลาอิกะฮ์(ภายในดวงใจ)ซึ่งเป็นรัศมีแห่งพระผู้เป็นเจ้า

จินตกริ ฮาฟิซ กล่าวไว้ในความเกี่ยวเนื่องกันว่า “ฉันมีความมุ่งหมาย
มาตรว่ามันเป็นไปได้ด้วยประการทั้งปวงเพื่อจะกระทำบางสิ่งบางอย่างใน
อันที่จะยุติความหม่นหมองของฉัน ความสงบแห่งจิตใจมิใช่สำหรับบรรดา
ผู้แปลงหน้า(มาร)ครั้งพอมารร้ายออกมามลาอิกะฮ์ก็เข้าไปพุดถึงเรื่อง
กฎเกณฑ์ทั้งหลายเป็นเพราะความมืดแห่งราตรีกาลอันแสนยาวนาน
(พุดถึงผู้ปกครองที่อธรรมที่ปกครองครอบงำอยู่ยาวนาน)ของแสงสว่างจาก
ดวงสุริยันและวิงวอนต่อมันให้ส่องแสงออกมา, โฉนจึงนั่งรอคอยอยู่ณ
ประคูดุที่ไว้ความเผื่อแผ่ของบรรดาผู้มั่งคั่งที่เต็มไปด้วยความอหังการจะนาน
แสน นานสักปานใดหนอที่ท่านจะรอผู้ยิ่งใหญ่เพื่อจะให้ให้ออกมา?
อย่าได้ละเลยการภิกษาจาร ถ้าท่านต้องการที่จะพบขุมทรัพย์
ด้วยการติดตามผู้เดินทางซึ่งจะมาในมิช้านานนี้” (หมายถึงจะวอนขอต่อ
สิ่งอื่นอยู่ใยจะรอนานอีกสักแค่ไหนจงขอต่อเจ้าของขุมทรัพย์ด้วยการร่วม
เดินทางโดยจิตวิญญาณสู่พระองค์และวอนขอต่อพระองค์ท่านนั้น
แนวทางอิรฟาน คือ สำนักหนึ่งที่มีการขจัดกิเลสภายในตนเองเป็นกฎเกณฑ์
ซึ่งอยู่ภายในจิตใจเป็นความยิ่งใหญ่กว่าโลก มาตรแม้ว่าท่านจะวางจักรวาล
ทั้งหมดนี้ไว้ข้างหนึ่งอีกข้างหนึ่งซึ่งเป็นที่วางจิตใจก็ตาม, จากหลักฐานแห่ง
อัลกุรอาน วิญญาณของพระเจ้าได้ถูกเป่าเข้าไปในตัวมนุษย์
(ชูเราะฮ์ฮิญร์ อายะฮ์ที่29)

“ต่อมา เมื่อเข้าได้สร้างเขาจนครบสมบูรณ์แล้วและเข้าได้เป่าจากวิญญาณของ
ข้าเข้าไปในตัวเขา”พวกเขาทั้งหลายเรียกโลกนี้ว่า “มนุษย์ตัวน้อยๆ”และ
เรียกจิตใจว่า “มนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่”หรือโลกน้อยๆกับโลกอันไพศาล

เมลาวิกกล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นลูกหลานแห่งอาดัม ก็จงอยู่เยี่ยงอย่างเขาและตรวจสอบการประพฤติปฏิบัติทั้งหลายภายในตัวของท่านเอง อะไรที่อยู่ในถังใหญ่สิ่งนั้นมีได้อยู่ในลำธารหรือ? สิ่งใดที่อยู่ในบ้านเรือนสิ่งนั้นมีได้อยู่ในเมืองหรือ? โลกนี้เป็นเพียงแค่อ่างใบใหญ่ ส่วนจิตใจนั้นคือกระแสดธาร โลกนี้มีเพียงหนึ่งห้อง ส่วนจิตใจทั้งสองคือเมืองอันอัศจรรย์”

ผู้ยึดถือแนวทางอิรฟานบางกลุ่มได้พากันปฏิเสธการสนใจกับสิ่งภายนอกตัวตนและมีความเชื่อว่าการบรรลุถึงพระผู้เป็นเจ้าได้จำต้องมาจากด้านภายใน

ฮาฟิซกล่าวว่าไว้ในบทกวีอื่นๆของเขาอีกว่า

“นับเป็นเวลานานที่หัวใจปรารถนาแก้วของญุมซิด (ชื่อของกษัตริย์ผู้เป็นเจ้าของแก้วที่เลื่องลือ) และวอนขอจากบรรดาคนแปลกหน้าในสิ่งที่มีมันมีมาในตัวของมันเอง (มีดวงใจยิ่งใหญ่ล้ำค่าอยู่แล้วแต่วอนขอจากผู้อื่น) แสวงหา มันจากบรรดาพวกเรื่อลม ฌ ชายฝั่งทะเล (แสวงหาจากบรรดาผู้ที่หลงทาง) ไข่มุกซึ่งออกมาจากหอยแห่งการดำรงอยู่ (ซึ่งเปรียบเสมือนดวงใจและหอยคือเรือนร่าง) ผู้ป่วยด้วยสมมุติฐานของความรักมีพระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

อยู่กับเขาดลอดกาล (ความรักในพระองค์) จนบัดนี้ เขายังมิพบพระองค์ และจึงได้พริ้วพริ้วเรียกเรียกร้องออกมา ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ราตรีกาลที่ผ่านมา ข้าพระองค์ได้นำปัญหาของข้าฯ ไปปรึกษามหาบัณฑิตผู้เกี่ยวข้องกับความรัก(อิรฟาน)ซึ่งยืนยันว่าพวกเขาสามารถแก้ปัญหานั้นได้” ข้าฯถามเขาว่า เมื่อใดเล่าที่แก้ว(ดวงใจ)งามแห่งจักรวาลใบนี้ได้ถูกมอบแก่ท่าน?

เขากล่าวว่า “วันนั้นเมื่อยอดโดมสีฟ้าถูกสร้างขึ้น (ท้องฟ้า) และจนกระทั่งผู้
เจริญรอยตามไปลุกขึ้นต่อสู้และผู้บริสุทธิ์ถูกนำขึ้นสู่ตะแลงแกงเพื่อแขวน
คอในฐานะที่เปิดเผยความลับ (ผู้รับบางท่านได้ให้ทัศนะในความหมายจาก
กวีของท่านฮาฟิซประโยคนี้ว่า ท่านอาจหมายถึง “มัซซัมดัมมาร” ชายผู้ขาย
อินทผาลัมซึ่งเป็นสาวกผู้ใกล้ชิดของอิมามอาลี(อ)ผู้ซึ่งถูกแขวนคอเนื่องจาก
พูดในสิ่งที่ป็นสัจธรรม

เมลาวิได้พรรณนาไว้ในคติธรรมบทหนึ่ง ชายผู้หนึ่งซึ่งได้เฝ้าวิงวอนต่อ
พระผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติบางส่วนซึ่งได้ถูกซ่อนเร้นไว้โดยผู้คน
หลายคนภายใต้แผ่นดิน คือ หนึ่งเขาฝันไปว่าใครคนหนึ่งได้มาหาเขาค้าย
ดั่งผู้ถูกส่งมาจากพระผู้เป็นเจ้าของซึ่งที่ซ่อนทรัพย์สินสมบัติให้แก่เขา ผู้นั้นได้
ชี้ไปยังภูเขาลูกหนึ่งห่างจากยอดเขาและบอกแก่ชายผู้หนึ่งว่าจะต้องยิงธนูและ
ทรัพย์สินสมบัติก็จะอยู่ ณ สถานที่ซึ่งลูกธนูไปตกอยู่
วันต่อมา เขาได้พบกับภูเขาลูกนั้น แต่เขาก็ไม่รู้ว่าเขาคควรจะยิงลูกธนูไปยัง
ทิศทางใด เขาตัดสินใจยิงธนูไปยังทิศทางบางแห่ง แต่ก็ล้มเหลวที่จะพบกับ
ทรัพย์สินสมบัติ ทุกวันเขาได้พยายามยิงลูกธนูไปยังทิศทางต่างๆอีกแต่ความ
พยายามของเขาในการขุดค้นด้วยจอบเสียมภายใต้แผ่นดินนั้นมิได้เกิดผลอัน
ใดเลย อีกรাত্রีหนึ่งผู้เดียวกันปรากฏในความฝันของเขาอีกครั้งหนึ่งและชาย
ผู้นั้นได้แสดงความขึงใจต่อผู้ลึกลับนั้นในฐานะที่ได้ชี้ทิศทางที่ผิดพลาด
ให้แก่เขา ชายผู้นั้นถูกถามว่าเขาได้พบภูเขานั้นหรือไม่และเขาตอบว่าเขาได้พบ
มันและได้กล่าวเกี่ยวกับการที่ได้ยิงธนูอย่างแรงเพื่อจะได้ลูกธนูพุ่งออก
จากแหล่ง ผู้ลึกลับนั้นกล่าวว่า “ฉันไม่เคยได้บอกท่านว่าให้ยิงธนูฉัน
เพียงแต่พูดว่าให้ลูกธนูหล่นลงไปเอง”

วันรุ่งขึ้นชายผู้นั้นได้ไปที่นั่นอีกและคราวนี้ใส่ลูกศรบนคันธนูและปล่อยให้มันหล่นลงมามันจึงตกลงที่เท้าของเขาเขาจึงได้ขุดตรงนั้นและเพียงครั้งเดียวเขาก็พบกับทรัพย์สมบัติมากมาย, เมลาวิได้สรุปเรื่องราวนี้ด้วยการกล่าว “พระองค์ทรงอยู่ใกล้ท่านยิ่งกว่าเส้น (เลือด) ที่ลำคอ, ท่านยังยิงธนูของท่านไปไกลโพ้น, ท่านจัดแจงธนูและลูกศรของท่านกับท่าที่ที่เตรียมพร้อม, การยิงของท่านช่างแสนไกล ขณะที่ทรัพย์สมบัตินั้นไซ้ร้ออยู่ใกล้เคียงตัว (เปรียบประหนึ่งดวงดวงใจที่อยู่ใกล้แต่เราไปเสียไกลลิบ)

นักศึกษาวิชาศาสนาผู้หนึ่งได้กล่าวว่า เขาเคยได้ยินเรื่องราวข้างต้นจากนักเผยแพร่ผู้หนึ่งซึ่งมีความเชี่ยวชาญทางด้านบทกวีของเมลาวิแต่เขาไม่เข้าใจในสิ่งที่มันเป็นความหมายและสอบถามถึงความหมายของมัน เขาให้คำตอบในหนึ่งประโยคและกล่าวว่า(คำตอบซึ่งเป็นการเลือกเฟ้นมาจากโองการหนึ่งในซูเราะฮ์ อัจซารียาต อายะฮ์ที่20-21)

“และมีสัญญาณมากมายในหน้าแผ่นดินแก่ผู้ที่ศรัทธามั่นคงและในตัวของพวกเขาเองด้วยพวกเขาไม่พิจารณาคอกหรือ? ด้วยเหตุนี้ โลกภายนอกที่เปรียบเสมือนจิตใจเป็นที่ถูกดูหมิ่นในแนวทางของอิรฟานดังกล่าว

ในขณะที่คำพูดทั้งหลายที่เป็นการให้เหตุผลของอิมามอาลี(อ)ได้แสดงให้เห็นว่าโลกนี้เป็นสิ่งที่ใหญ่โตและมนุษย์นั้นคือสิ่งเล็กๆสิ่งหนึ่งถ้าเราเปรียบเทียบแนวคิดของพวกเขาอิรฟ(บางคน)กับทัศนะของอัลกุรอานเราจะพบกับแง่มุมที่เป็นประโยชน์อยู่บ้างในนั้นพร้อมกันกับข้อบกพร่องมากมาย

คัมภีร์อัลกุรอานมิได้ละเลยธรรมชาติและได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์ฮามีม
อายะฮ์ที่53

“เราจะแสดงแก่เขาในเร็วๆนี้ซึ่งสัญญาณมากมายของเราในท้องฟ้าอันไกล
โพ้น (สากลจักรวาล) นี้และในตัวของพวกเขาเอง จนกว่ามันจะกลายมาเป็น
ความชัดเจนแก่พวกเขาทั้งหลายว่ามัน (อัล-กุรอาน) คือ สัจธรรม”

แน่นอนเราขอรับว่าความสูงส่ง, ความประเสริฐสุดและความรอบรู้สำหรับ
มนุษย์นั้นอยู่ภายในตัวของเขาเอง แต่เราก็ไม่สามารถที่จะเพิกเฉยได้ต่อ
ธรรมชาติ เปรียบเสมือนหนึ่งการเปิดเผยความเกรียงไกรของพระองค์ได้
ในข้อนี้เป็นจุดสำคัญที่ดีเยี่ยมอย่างหนึ่งซึ่งความคิดของอารีฟได้มีอิทธิพล
อย่างลึกกล้าในหมู่ประชาชนมากยิ่งกว่าบรรดาความคิดในทางปรัชญา

เนื่องจากความละเอียดอ่อนความกระตือรือร้นและความไพเราะในทางกวี
ของพวกเขา ดังเช่น อำนาจุงใจของเมลาวิ ฮาฟิซ, และชะอดี

เราสามารถที่จะพบได้ในทุกๆหลังคาเรือน นั่นคือเหตุผลที่ว่า ทำไมเราจึง
ต้องอุทิศเวลาเพื่อที่จะถกกันถึงปัญหานี้มากยิ่งขึ้นกว่าเรื่องราวของทางสำนัก
แห่งปรัชญา อะไรคือความสัมพันธ์ของมนุษย์กับธรรมชาติ

นี่คือปัญหาหนึ่งในตัวของมันเอง หรือนี่คือความสัมพันธ์อย่างหนึ่งของคน
แปลกหน้าสองคนกับผู้อื่นอีกหนึ่งคนหรือแม้แต่เป็นความสัมพันธ์ของ
นักโทษกับที่คุมขังนกับกรงขังของมันและยูซุฟกับบ่อน้ำนั้น

(ในข้อนี้ยาตุลลอฮ์ อัชชะฮีด มุญาอะฮารี ได้กล่าวพาดพิงถึงการกระทำ

ความผิดของบรรดาพี่น้องของท่านศาสดายูซุฟ(อ)ที่มีต่อท่านซึ่งได้มีกล่าวไว้ใน
ซูเราะฮ์ยูซุฟ อายะฮ์ที่10)

บางคนอาจจะกล่าวว่า การที่เกิดมาบน โลกนี้ คือ การถูกจับขังในคุกกรงนกหรือบ่อน้ำ ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วความสัมพันธ์อันนี้ก็คือนั่งในสองของความหมายตรงกันข้ามและความมานะบากบั่นของมนุษย์ก็ต้องเป็นเพียงการวางตัวของเขาเองให้เป็นอิสระจากคุกตะรางหรือกรงขังนี้เท่านั้น

แต่ในอิสลาม ความสัมพันธ์ของมนุษย์กับธรรมชาติคล้ายดังพ่อค้ากับตลาด, ชาวไร่กับเรือสวนไร่นา ผู้เคารพภักดีกับมัสยิด สำหรับชาวไร่แผ่นดินมิได้เป็นจุดหมายของเขาแต่เป็นทรัพย์สินนิเวศสถานของเขาอยู่ที่อื่นแต่ว่าเขาใช้แผ่นดินให้เป็นประโยชน์เพื่อที่จะเป็นหลักประกันอันมั่นคงในการทำมาหากินและเป็นวิธีการแห่งความสุขสบาย เขาขายหญ้าไถหว่านและเก็บเกี่ยวมันและอื่นๆ ฯลฯ โลกนี้คือ ไร่นาของโลกหน้าและแผ่นดินนี้

ก็มีควรที่จะถูกยึดถือโดยชาวไร่เพื่อให้เป็นอันถาวรของเขาสำหรับพ่อค้าตลาดคือ ที่ทำงานซึ่งในการที่เขาได้ใช้การลงทุนและความมูมานะทั้งหลายของเขา เพื่อจะให้ได้มาซึ่งผลกำไร

เมื่อเป็นเช่นนี้ มนุษย์จึงควรจะมองโลกอย่างไร? ชายผู้หนึ่งมาหาอิมามอาลี (อ) และเริ่มตำหนิติเตียนโลก ด้วยเหตุที่เขาเคยได้ยินมาว่าท่านอิมามอาลี(อ)เคยปฏิบัติเช่นนั้นมาก่อน เขาหาได้รู้ไม่ว่าอาลี(อ)ตำหนิผู้ที่เคารพบูชาโลกซึ่งตรงกันข้ามกับการเคารพภักดีพระผู้เป็นเจ้าที่แท้จริงและหักล้างคุณค่าทั้งหลายของมนุษย์จนหมดสิ้น อาลี(อ)มีความไม่พอใจต่อสิ่งนี้และได้กล่าวว่า “โอ้ชายผู้ชอบตำหนิเอ๋ย โอ้ชายผู้ซึ่งหลงโลก โลกมิได้หลอกลวงท่านเลย แต่ท่านต่างหากที่หลอกลวงตัวท่านเอง

ดังตัวอย่างหนึ่ง, ข้าพเจ้าอาจจะพูดว่า หญิงชราผู้หนึ่งหลอกลวงชายหนุ่มด้วยการแต่งกายของนางและด้วยผมกับ핀ปลอมของนาง ชายหนุ่มก็จะแน่ใจได้ทันทีว่า เขาถูกหลอกลวงหรือบางทีหญิงชราได้แสดงตัวออกมาและสารภาพถึงข้อบกพร่องทั้งหลายของนางเสนอตัวเพื่อขอแต่งงานในกรณีเช่นนั้นนางมิได้หลอกลวงเขามากไปกว่าชายหนุ่มได้หลอกตัวของเขาเอง

อาลี(อ)กล่าวว่า “โลกมิได้ซ่อนเร้นสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปจากท่านเพื่อจะหลอกลวงท่าน โลกได้หลอกลวงท่านในวันที่ท่านฝังศพบิดาของท่านหรือไม่ (ตายไปแล้วกลับคืนมาอีกได้หรือไม่?)” โลกกล่าวว่า ข้าคือสิ่งที่เจ้าเห็นและข้ามิได้มีเสถียรภาพที่มั่นคงอันใด, จงมองข้าในวิถีทางที่ข้าเป็นอยู่ โฉนเจ้าจึงสมมุติให้ข้าเป็นในสิ่งที่พวกเจ้าต้องการและในสิ่งที่ข้ามิได้เป็นจริงตามนั้น ดังนั้น โลกจึงมิได้หลอกใครเลยสักคนเดียว ให้เรามาดูกันซิว่า โลกได้ทรยศต่อท่านหรือว่าเป็นในทางกลับกัน นั่นคือท่านต่างหากซึ่งที่ได้ปฏิบัติตามความต้องการของกิเลสตัณหาของท่าน” จากนั้นอาลี(อ)ได้พูดต่อไปอีกว่า “โลกนี้เป็นตลาดการค้าของนักบุญทั้งหลายและเป็นมัสญิดของบรรดามิตรสหายแห่งพระเจ้า”

ความคิดที่ว่าโลกนี้เป็นที่คุ้มขังหรือกรงขังนั้นตั้งอยู่บนแนวคิดในทางจิตวิทยาซึ่งได้เป็นที่แพร่หลายในอินเดียและในประเทศกรีซยุคก่อนอิสลาม

แต่ว่ามิได้ถูกยอมรับในอิสลามกล่าวกันว่าวิญญูณของมนุษย์ได้ถูกสร้างในรูปแบบที่สมบูรณ์ในโลกอื่นและนำมาไว้ในกรงขังยัง โลกนี้ซึ่งในเมื่อเขาไม่มีทางเลือกก็ต้องแหกกรงขัง

แต่คัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัลมูมินูน อายะฮ์ที่ 12-14

“และแน่นอนเราได้สร้างมนุษย์จากเนื้อแท้ของดินเหนียวแล้วเราทำให้เขาเป็นเชื้อ(น้อยๆที่มีชีวิต)ในสถานที่พักซึ่งมั่นคงแล้ว เราได้ทำให้เชื้อที่มีชีวิตนั้นเป็นก้อนเลือดแล้วเราก็ก่อนเลือดให้เป็นก้อนเนื้อแล้วเราได้ทำให้(ใน)ก้อนเนื้อนี้มีกระดูกแล้วเราได้ห่อหุ้มกระดูกด้วยก้อนเนื้อ ครั้นแล้วเราได้ทำให้เขาเกิดมาเพื่อเข้าไปสู่อีกการสร้างสรรคหนึ่ง”

ประโยคสุดท้ายแสดงให้เห็นว่า มนุษย์ได้ถูกเปลี่ยนแปลงเข้าไปในสิ่งอื่นๆ บางอย่างซึ่งก็คือวิญญาณนี้เป็นผลผลิตมาจากสิ่งที่เป็นวัตถุ เพราะฉะนั้น มันจึงมิได้เป็นความสมบูรณ์มาจากในที่อื่นๆเพื่อที่จะใส่ไว้ในทรงขงทันที, ชีวิตทั้งหลายของมนุษย์ในธรรมชาติซึ่งสำหรับเขาเปรียบเสมือนटकของมารดาและในข้อนี้มันเป็นเพราะว่าเขาผ่านการวิวัฒนาการและความสมบูรณ์อิสลามกล่าวไว้ว่า มาตรฐานที่ท่านมิได้ก้าวขึ้นสู่ความสูงส่งจากสภาพเดิมของธรรมชาติเช่นนี้แล้วไซ้ ท่านก็จะคงอยู่ในสภาพต่ำสุดแห่งความต่ำต้อยและในนรกอเวจีของโลกนี้

คัมภีร์อัลกุรอานในซูเราะฮ์อัลกอรอะฮ์ อายะฮ์ที่ 1-11

กล่าวว่า

“มหันตภัยนั้น คืออะไร? และสิ่งใดที่จะทำให้เจ้าเข้าใจได้ว่ามหันตภัยนั้นคืออะไร? วันซึ่งมนุษย์จะเป็นประหนึ่งแมลงเม่าที่กระจัดกระจายและภูเขาจะเป็นเช่นเศษเกลื่อนกราดจวบจนสัตว์ ดังนั้นสำหรับเขาผู้ซึ่งมาตการแห่งความดีมีน้ำหนัก เขาก็มีชีวิตอยู่อย่างรื่นรมย์และสำหรับเขาผู้ซึ่งมาตการแห่งการกระทำดีเบาบาง ที่พำนักของเขาก็จะเป็นอเวจีที่สุดลึกและสิ่งใดจะทำให้เจ้ารู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร ไฟที่ร้อนแรงลุกโชน”

ด้วยเหตุนี้. ในทางมนุษยวิทยาของอิสลามและในด้านความรู้วิชาการของโลก, มนุษย์ไม่ได้เป็นผลสำเร็จรูปที่ได้บิบนร้อนอยู่ในท้องฟ้าอากาศอันกว้างใหญ่และฉะนั้นก็ถูกจับใส่กรงขังเพื่อจะให้เกิดความจำเป็นสำหรับเขาที่จะแหกกรงหนี ถ้าท่านยอมรับในสิ่งนี้โลกแห่งวิญญาณก็จะอยู่ในอันดับที่เหนือกว่าโลกแห่งวัตถุและมันเป็นลำแสงหนึ่งที่สองสว่างไสวมายังโลก ฉะนั้นท่านจึงไม่สามารถที่จะเชื่อได้ว่า วิญญาณนั้นได้เป็นรูปแบบที่สมบูรณ์มาจากโลกอื่นและจากนั้นก็ได้นำมายังโลกนี้เพื่ออยู่ในที่กักขังเหมือนดังความคิดของชาวอินเดียและตามความคิดของเพลโตเพราะว่าพวกเขามีความเชื่อในเรื่องที่วิญญาณสามารถที่เข้าร่างอื่นๆได้

เพลโตแห่งกรีกมีความเชื่อว่า วิญญาณได้ถูกสร้างในโลกอื่นและจากนั้นก็ถูกนำมายังโลกนี้ ด้วยเหตุผลบางอย่าง, ใส่ไว้ในที่กักขัง หลังจากนั้นก็เป็นการปลดปล่อยและคืนกลับ แต่ในอิสลามมิได้มีความเชื่อดังกล่าวนั้น เรามิได้หมายความว่าบรรดาอิฟานทั้งหมดมีความผิดพลาดอย่างมากมาในการเกี่ยวพันกับเรื่องนี้ พวกเขาหลายคนมิได้เพิกเฉยต่อความสำคัญของสังคมหรือธรรมชาติและดั่งที่คัมภีร์อัลกุรอานได้จัดวางมนุษย์กับธรรมชาติไว้เคียงข้างกัน พวกเขาทั้งหลายก็เช่นเดียวกันเชื่อว่า ธรรมชาติ คือ กระจกแห่งพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของความงดงาม(เดชานุภาพ)ของพระองค์

ซาบสตาโรนบทกวีชิ้นเอกของเขาได้พูดเกี่ยวกับมนุษยชาติไว้ดังนี้
“ด้วยพระนามแห่งพระองค์ ผู้ทรงสอนสิ่งชีวิตให้มีความคิดและแสงสว่างแก่มันด้วยแสงสว่างดวงจิต โดยความโปรดปรานของพระองค์โลกทั้งสองจึงส่องใสและจากความพึงพระทัย, โลกของอาดัมนั้นไซ้จึงเป็นอุทยาน”

และเขายังได้กล่าวต่อไปอีกว่า

“แต่เขาผู้ซึ่งวิถีชีวิตปรากฏขึ้นพร้อมด้วยเกียรติยศโลกทั้งหมด คือ คัมภีร์แห่งพระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่”

ถ้าเราวางอัลกุรอานไว้ด้านหนึ่งและแนวคิดของอิรฟานไว้อีกด้านหนึ่งและให้ความสนใจไปยังความเกี่ยวพันของอัลกุรอานต่อธรรมชาติ เรามั่นใจว่า อัลกุรอานได้ให้ความสนใจแก่ธรรมชาติอย่างมากมายยิ่งกว่า (ในขณะที่เดียวกัน ก็มีได้ปฏิเสธที่จะให้ความสนใจต่อตัวตนและจิตใจในทุกรูปแบบด้วย) ด้วยเหตุนี้ มนุษย์ผู้สมบูรณ์ของอัลกุรอาน ความโน้มเอียงของเขา นอกจากจะไปในทางด้านสติปัญญาและจิตใจแล้วก็ยังมีการโน้มไปสู่ทางธรรมชาติด้วยเหมือนกัน ปัญหาอื่นๆอีก ก็คือ เกี่ยวกับการไม่คำนึงถึงตนเอง(สละตัวตน)แนวทางอิรฟานให้ความเอาใจใส่ต่อจิตใจแต่ดูหมิ่นตัวตนและมีความพึงพอใจในการที่ได้ละเลยมันสิ่งนี้ในตัวของมันเองคือ ความถูกต้องและเป็นที่ยอมรับในอิสลาม แต่ว่ามีตัวตนอยู่สองอย่างในอิสลาม อย่างหนึ่งซึ่งต้องการลบล้างและอีกอย่างหนึ่งคือการฟื้นฟูขึ้นมาโดยอิสลามสิ่งนี้เป็นเสมือนดั่งมิตรและศัตรูที่อยู่คู่เคียงกัน ขณะที่เป้าหมายในการยิงของเรา คือ ศัตรูซึ่งในรูปการณีนี เราจักต้องเล็งอย่างระมัดระวังอย่าให้พลาดไปโดนมิตรตัวตนที่จะต้องถูกทำลาย ก็คือ ตัวตนที่สร้างความชั่วและเลวทรามและอีกตัวตนหนึ่งซึ่งจะต้องสงวนไว้ ก็คือ ตัวตนที่เป็นแหล่งกำเนิดแห่งคุณค่าทั้งมวลของมนุษย์ สิ่งที่เป็นปาฏิหาริย์ของอิสลามวางอยู่บนความจริงที่ว่าตัวตนทั้งสองประเภทเหล่านี้เป็นการจำแนกได้อย่างถูกต้องที่สุดอย่างไม่มีช่องว่างของความผิดพลาดหลงเหลืออยู่เลย

ส่วนในแนวทางอิรฟาน บางครั้งมีความแตกต่างกันระหว่างสองอย่างซึ่งก็มีอยู่บ่อยที่มีตร โคนยิงแทนศัตรูนั้นคือแทนการละทิ้งตัวตนดังกล่าวนี้มนุษย์และจิตใจของเขา(ซึ่งถูกถือว่าเป็นศัตรูถูกทำลายจากท่าที่ดังกล่าวและด้วยเหตุที่ว่าความหวานซึ่งแห่งภาษาของบรรดาอิรฟานของเรา

ตลอดจนอิทธิพล(แรงจูงใจ)อันกว้างขวางในหมู่ประชาชนได้ทำให้บังเกิดผลอย่างลึกลับจนชะตากรรมแห่งสังคมของเราและรวมทั้งมนุษย์ผู้สมบูรณ์(ของเรา)เราเพราะมีประชาชนเป็นจำนวนมากถูกชี้นำโดยบรรดาอิรฟาน(บางกลุ่ม)เพราะฉะนั้นการอธิบายครั้งต่อไปจำเป็นต้องแสดงให้เห็นภาพประกอบในหัวข้อนี้

ปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งในสถาบันอิรฟานในการเกี่ยวข้องกับมนุษย์ผู้สมบูรณ์ ก็คือความสัมพันธ์ของมนุษย์กับตัวของเขาเองซึ่งเป็นสิ่งที่ได้ก่อให้เกิดปัญหาอย่างมากมาย

เช่นเดียวกัน ต่ออิสลามโดยเฉพาะบรรดาอิรฟานที่โน้มไปสู่แนวทางของซูฟี กล่าวคือ คำสอนทั้งหลายของอิสลามที่อยู่ในความพึงใจของพวกเขา คือการต่อสู้กับความเห็นแก่ตัวและต่อสู้กับความปรารถนาทั้งหลายของกิเลสตัณหาเพียงเท่านั้น แต่ความจริงก็คือว่า สงครามที่ต่อต้านตนเองเช่นนี้เป็นทัศนะหนึ่งของอิสลาม ซึ่งพวกเขาทั้งหลายได้นำมาใช้, ซะอูดีกกล่าวว่า

“ท่านคือ ผู้ที่พัวพันอยู่กับศัตรูของท่านเอง โฉนของท่านจึงกังวลใจในเรื่องการต่อสู้กับพวกคนแปลกหน้า (หมายถึงศัตรูที่แท้จริงและแข็งแกร่งนั้นอยู่ภายในตัวตนจึงมีควรวุ่นต่อศัตรูภายนอก) แนวคิดนี้ได้พบอยู่ในถ้อยคำแห่งศาสดาผู้สูงส่ง(ศ)ด้วยเหมือนกันซึ่ง

ท่านได้กล่าวว่า “ศัตรูที่น่ากลัวที่สุดของท่าน ก็คือตัวตนของท่านเองซึ่งอยู่ในระหว่างสองข้างของท่าน”

ในกุลิสถาน “ชะอฺดี” ได้พูดถึง อารีฟผู้หนึ่งซึ่งได้ถูกถามถึง
ความหมายของถ้อยคำข้างต้นแห่งท่านศาสนา(ศ)และอารีฟผู้นั้นได้ตอบว่า
“ถ้าท่านปฏิบัติต่อศัตรูของท่านอย่างกรุณาและให้แก่เขาในสิ่งที่เขาปรารถนา
เขาก็จะกลายมาเป็นมิตรสหายผู้หนึ่งของท่าน

แต่ถ้าท่านปฏิบัติต่อตัวตนของท่านอย่างกรุณาปรานีมากไปกว่านั้นความ
เป็นศัตรูของมันต่อท่านก็จะเพิ่มมากขึ้นและตัวตนเช่นนี้คือความเห็นแก่ตัว”

ระดับและประเภทหนึ่งของความเห็นแก่ตัว ก็คือ การที่กระทำตนเองให้
เห็นแก่ศูนย์กลางของทุกสิ่งทุกอย่างและทุกๆการกระทำทั้งหลายเพื่อตนเอง
ทั้งสิ้น เพื่อการทำมาหากินของตนเอง เพื่อเครื่องนุ่งห่มของตนเองและเพื่อที่
อยู่อาศัยถึงขั้นนี้

ความเห็นแก่ตัวเช่นนี้มิได้เป็นความเลวร้ายหรือความเจ็บป่วยและมันก็
ไม่ใช่คุณค่าหนึ่งใดอีกด้วย

คัมภีร์อัลกุรอานเชื่อในฐานะของมนุษย์ว่าเป็นความสูงส่งกว่าตำแหน่ง
ของสัตว์หรือบางครั้งก็สูงส่งกว่าตำแหน่งของมลาอิกะฮ์หรือบางครั้งถือว่า
อยู่ในระดับเดียวกับสัตว์กับบางครั้งอยู่ในสภาพของความต่ำด้อยยิ่งกว่า
สรรพสัตว์ ด้วยเหตุนี้มีการกระทำของมนุษย์อยู่สามอย่างด้วยกัน

- 1) ในทางศีลธรรมซึ่งอยู่เหนือระดับของสัตว์
- 2) การไร้ศีลธรรมซึ่งอยู่ที่ระดับเดียวกันกับสรรพสัตว์ทั้งหลาย
- 3) การต่อต้านศีลธรรมซึ่งเป็นความตกต่ำกว่าระดับของสัตว์กับบางคน
คิดว่าตัวของเขาเองเป็นเหมือนอย่างนกหรืออย่างสัตว์เช่นนี้ ไม่ใช่ทั้งสอง
อย่าง (มีศีลธรรมหรือไม่มีศีลธรรม)

แต่บางครั้ง บางคราวในการคิดถึงแต่ตนเองเพียงเท่านั้นบุคคลก็เป็นโรคติดต่อทางจิตและความเป็นมนุษย์ชาติของเขาวางอยู่บนการรับใช้ธรรมชาติแห่งความเป็นสัตว์ของเขาซึ่งนำไปสู่การฆ่าตัวเองความละโมภ คือโรคเช่นว่านั้นซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่าไร้ขอบเขตและเมื่อมีหนทางที่จะต้องช่วยเหลือผู้อื่นเกี่ยวกับความเมตตาและความโอบอ้อมอารี บุคคลก็มีความเอนเอียงไปสู่ความมีใจแคบและตระหนี่ซึ่งเป็นอีกโรคหนึ่งในตัวมันเอง

ในกรณีเช่นนั้นเขาเพียงแต่ถูกโรคป่วยทางจิตของเขาครอบงำเหนือเขาอยู่เท่านั้น มิใช่สติปัญญาของเขาหรือความคิดและความตั้งใจของเขา เพราะถ้าหากว่าเขาถูกครอบงำโดยสติปัญญาของเขาแล้วเขาก็จะรู้ว่าตรงจุดไหนคือที่ซึ่งเขาควรจะใช้ในสิ่งที่เป็นประโยชน์อย่างแท้จริงของเขาและตรงจุดไหนคือการตั้งอยู่บนความพึงพอใจและความสุขสบายของเขา

แต่ความตระหนี่ถี่เหนียวของเขาเป็นอุปสรรคขัดขวางและทำให้เขาตกต่ำลงยิ่งกว่าระดับของสัตว์เพื่อจะทำความประพฤติปฏิบัติของเขาเป็นการต่อต้านศีลธรรม และสิ่งเหล่านี้หาได้เป็นเพียงโรคที่ทำให้เกิดความเจ็บป่วยแก่มนุษย์เท่านั้นไม่มีความลำบากยุ่งยากต่อผู้คนทั้งหลายมากมายยิ่งไปกว่านั้นเสียอีกซึ่งเรียกว่าโรคแทรกซ้อน อย่างเช่น ความริษยา ในกรณีของบุคคลที่จะแสวงหาความสุขสบายของบุคคลเองและปรารถนาเพียงอย่างเดียวให้ความทุกข์ยากและความเคราะห์ร้ายได้เกิดขึ้นแก่ผู้อื่นเท่านั้นความสุขและความปิติยินดีของเขาเองเป็นเรื่องไม่สำคัญสำหรับเขา

เหมือนดังความปรารถนาของเขาเพื่อที่จะให้ความทุกข์แก่ผู้อื่นทั้งหลาย, สภาพเช่นนี้ไม่มีในสัตว์ใดๆเลย เว้นแต่มนุษย์ ความหยิ่งทรนงก็เป็นอีกโรคหนึ่งซึ่งเจริญเติบโตในตัวบุคคลในวิถีทางดังกล่าวเช่นนั้น ตัวของเขาเองก็มีได้ระมัดระวังมัน

บางครั้งบางคราว อัดตากลอกดวงตัวตนในวิถีทางที่แปลกประหลาดมาก
ที่เดวิดตั้งที่คัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ “ยูซุฟ” อายะฮ์ที่ 83

“เขากล่าวว่า เปเล่เลยหัวใจของพวกท่านได้สร้างเรื่องราว (ที่อ่อนหนัก)
ให้เป็นเบาสำหรับพวกท่าน ดังนั้นการอดทน คือความดี บางที อัลลอฮ์จะนำ
พวกเขาทั้งหมดมายังฉันพร้อมกันแน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงรู้ผู้ทรง
วิทย์ปัญญา (การรู้เท่าทันของท่านศาสดายะกูบ (อ) ต่อการเสแสร้งของ
บรรดาพี่น้องของท่านศาสดายูซุฟ (อ)) การลวงคือเล่ห์เหลี่ยมอันแท้จริงอย่าง
หนึ่งในเรื่องของจิตวิทยาซึ่งมีการกล่าวถึงในคัมภีร์อัลกุรอานแสดงให้เห็นว่า
บุคคลบางที่ถูกหลอกลวงโดยตัวของเขาเองด้วยการประดับประดา
(คลั่งไคล้) ความปรารถนาสิ่งแปลกปลอมในวิถีทางเช่นนี้ซึ่งบุคคลมีความ
เชื่อว่ามันเป็นสิ่งที่แท้จริง

ปัจจุบันนี้นักจิตวิทยาสามารถที่จะรู้ได้ถึงความละเอียดอ่อนอย่าง
มากมายและได้บันทึกผลสรุปในข้อนี้เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่า บางครั้ง
มนุษย์เป็นบ้าคลั่งไคล้ไปโดยปราศจากความบกพร่องทางกายหรือระบบ
ประสาท แต่โดยการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่บางอย่างภายในของจิตใจ
เท่านั้น จนถึงคราวที่ก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานอย่างใหญ่หลวงบางประการ
ในกรณีเช่นนั้น บุคคลกล่าวคำอำลาต่อสติปัญญาของตนในอันที่จะปลด
เปลื้องความทุกข์โศกอันใหญ่หลวงของตนเอง

ดังนั้นกวีบทหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ผู้มีสติทุกคนในโลกนี้มีความเศร้า
ครั้นแล้วจงคลั่งไคล้เถิด โอ้หัวใจ เพราะว่ามันคือ อาการที่น่าอัศจรรย์ที่สุด
อย่างหนึ่ง” การหลอกตนเองเช่นนี้ เป็นปัญหาสำคัญอย่างหนึ่งในทาง
จิตวิทยาและเป็นสิ่งที่น่าแปลกใจที่ว่ามันเป็นพันปีล่วงมาแล้วเรื่องราว
ดังกล่าวยังคงเป็นการบันทึกผลการวิเคราะห์กันอยู่รวมทั้งปัญหามากมายที่
อยู่ในศตวรรษนี้และวิชาการทั้งหลายที่พวกเขาศึกษากันอย่างระมัดระวัง
ถึงแม้ว่าคัมภีร์อัลกุรอาน คือ แหล่งที่มาแห่งความรู้ทั้งหมดนี้ก็ตาม
(เพราะอัลกุรอานได้ถูกเปิดเผยอย่างกระจ่างแจ้งโดยผู้รู้ของอิสลามมา
นับเป็นเวลาพันปี ดังนั้น ทั้งหมดจึงต้องมุ่งสู่คัมภีร์อัลกุรอานเพื่อความ
แน่นอนชัดแจ้งของศาสตร์ของแขนง)

แน่นอน บางครั้งบรรดาความชั่วร้ายอย่างนั้น ได้ซึมซาบเข้าไปในจิตใจ
ของมนุษย์ซึ่งบุคคลเองก็มิได้คาดคิดไว้ก่อน(ไม่รู้ลึกต่อมัน)และภายใต้
เงื่อนไขบางประการเท่านั้น ความชั่วร้ายเหล่านี้ก็ปรากฏขึ้นมาจากความถล่ำ
ลึกเพื่อที่จะเผยตัวของมันเองแก่เจ้าของมันซึ่งเป็นความประหลาดใจอย่าง
มากแก่พวกเขาในการที่สิ่งเหล่านี้ได้เข้าครอบงำหัวใจทุกๆด้านของพวกเขา

บางครั้งบุคคลหนึ่งมีความแน่ใจว่าเขาไม่มีจิตใจที่ไม่สะอาดบริสุทธิ์
ปราศจากการริษยาและผูกพยาบาทต่อผู้คน แต่แล้วโดยฉับพลันเขาก็
พบว่าตัวเขาเองยังคงอยู่ในสภาพที่ติดแน่นอยู่กับความชั่วร้ายเหล่านั้น(ความ
อิจฉาริษา)

จินตวิ มาลาวิ เปรียบเทียบสิ่งนี้กับงูตัวหนึ่งที่หนาวจนตัวแข็ง โดยความเย็นในฤดูหนาวด้วยการไม่เคลื่อนไหวและมีได้ส่องปรากฏสัญญาณแห่งการเป็นอันตรายแต่อย่างใด เพื่อว่าเด็กๆอาจจะเล่นกับมันและเมื่อมันได้รับความอบอุ่นจากแสงอาทิตย์ ธาตุแท้ของมันก็จะเผยให้เห็นในตัวของมันทันที (มาลาวิ) ได้ยกตัวอย่างอีกข้อหนึ่งเกี่ยวกับการซ่อนเร้นอยู่ภายในไปยังบทกวีต่อไป

“บรรดากิเลสตัณหาเหมือนพวกสุนัข(หมา)ที่เอาแต่นอน ในสันดานที่มีหิ้งดีชั่ว เมื่อไม่มีพลังพวกมันพากันสงบนิ่งไม่ไหวติงดูเหมือนท่อนไม้ที่ไร้ชีวิต พอเห็นซากศพเน่าเข้าเท่านั้น, เสียงร้องเห่าแห่งความตะกละปลุกพวกมันให้พลันตื่น เมื่อลาโง่พบความตายบนทางสายนั้นเป็นร้อยพันของพวกมันจะถูกปลุกความตะกละซึ่งมันพากันซ่อนซุกผลุกพลันลุกวิ่งห้อยอย่างเต็มเหยียด, ประหนึ่งว่า ถ้าทุกเส้นขนของพวกมันกลายเป็นพินจนหมดสิ้นเพื่อกินเหยื่อ, หางกระดิกเชิงฉลาดแถมแถม โกง ในเรือนร่างของเรานั้น ไชรีมีสุนัขที่หลับไหลอยู่เป็นร้อย และที่พวกมันสงบนิ่งอยู่ภายใน เพราะขาดเหยื่อที่จะให้พวกมันกิน”

กล่าวถึง ผู้ที่ซ่อนเร้นธาตุแท้ของตนเอง โดยเสแสร้งทำเป็นถ่อมตนสงบเสถียรและเมื่อถึงเวลาธาตุแท้ก็จะปรากฏออกมา)จะกระทั่งบัดนี้ปัญหาเหล่านั้นเป็นสัจธรรมและเป็นสิ่งที่ได้รับการสนับสนุนโดยอัลกุรอานที่กล่าวไว้ว่า พวกเขาทั้งหลายจักต้องต่อสู้คัดค้านตนเอง

อายะฮ์ต่อไปนี้พาพิงไปถึงจุดสำคัญทั้งหลายดังเช่น ซูเราะฮ์อันนาซิอาต
อายะฮ์ที่ 37 ถึง อายะฮ์ที่ 41

فَأَمَّا مَنْ طَعَى
وَأَنزَلَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا
فَإِنَّ الْجَحِيمَ هِيَ الْمَأْوَىٰ
وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ
فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ

“ดังนั้น สำหรับเขาผู้ซึ่งผู้ที่อยู่ในการเลเยิดและสีกไฟในทางชีวิตของ
โลกนี้ ครั้นแล้วแนอนอนรกนั้นจะเป็นที่พักอาศัยและส่วนเขาผู้ซึ่งเกรงกลัว
ในการที่จะยื่นอยู่เฉพาะพระพักตร์แห่งพระผู้อภิบาลของเขาและยับยั้งจิตใจ
จากความปรารถนาอันต่ำต้อยทั้งหลาย ดังนั้นแนอนอนสวนสวรรค์คือ ที่พัก
อาศัย (สำหรับเขา)

“ซูเราะฮ์อัลญามิยะฮ์” อายะฮ์ที่ 28 (กล่าวว่า)

“แล้วเจ้าได้พิจารณาเห็นเขาผู้ซึ่งยึดเอาความปรารถนาอันต่ำต้อยของเขา
เพื่อเป็นพระเจ้าของเขาบ้างไหม?

“ซูเราะฮ์ยูซุฟ”อายะฮ์ที่ 53

“แล้วฉันไม่ได้ประกาศว่าตัวฉันเองนั้นบริสุทธิ์ แนอนอนส่วนมากตัวตน
(ของมนุษย์)มักจะบัญญัติ(เขาให้กระทำ)ความชั่วช้า”

นี่คือสิ่งที่ท่านนบียุซุฟ (อ) ได้กล่าวไว้หมายความว่าท่านก็ไม่สามารถที่จะเชื่อในตัวตนและความปรารถนาทั้งหลายของมันได้ มันคือคุณสมบัติของผู้ศรัทธาผู้หนึ่งที่มีได้วางในหัวใจของท่านเองเพื่อจะไม่ให้มันโน้มไปสู่ความชั่วช้าและเลวทราม การต่อสู้ขัดขวางตนเอง(มิได้ละเมิดบทบัญญัติของอัลลอฮ์)เป็นที่เน้นหนักโดยอิสลาม ศอฮาบะฮ์ของท่านศาสดา(ศ)จำนวนหนึ่งเมื่อกลับจากสนามรบ, กลุ่มหนึ่งได้เดินไปยังท่าน, ท่านศาสดาจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “บรรดาผู้ซึ่งได้กลับจากการสู้รบ ควรได้รับการสดุดี แต่ว่าการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ของพวกเขาคงจะมาถึง” พวกเขาทั้งหลายถามท่านว่าอันใดเล่าคือการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ และท่านศาสดา (ศ) ได้ตอบว่า “คือการต่อสู้กับตนเอง”

อย่างไรก็ตามในสำนักของอารีฟ (บางกลุ่ม) การต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่กับตนเองเช่นนี้ได้ไปถึงจุดหนึ่งซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับของอิสลามเกี่ยวกับผู้ซึ่งมีขั้นตอนที่เข้มงวดในการทรมานตนเองอิสลามอ้างสิทธิต่อร่างกายของบุคคลและศาสดา (ศ) เองก็ได้คัดค้านอย่างแข็งขันต่อบรรดาผู้ซึ่งกำหนดให้ตัวพวกเขาเองอยู่ในระเบียบอย่างเคร่งครัดในทางร่างกายเช่นนั้น

การต่อสู้กับตนเองมีอยู่สองประเภทด้วยกัน

- 1) ทรมานและเข้มงวดต่อร่างกายโดยวิธีให้อาหารและการพักผ่อนแก่มันอย่างไม่เพียงพอ
- 2) การต่อสู้กับจิตใจและวิญญาณด้วยการกระทำที่ตรงกันข้ามกับความปรารถนาทั้งหลายของมัน

สิ่งที่บางทีก็มีความถูกต้องอยู่บ้างแต่มีเนื้อหามากมายไม่ตรงกันกับอิสลาม และไม่ตรงกับทัศนะของมนุษย์ผู้สมบูรณ์ดังที่ตัวอย่างหนึ่งจากสิ่งนี้คือ แนวทางที่ถูกนำมาใช้โดยพวกซูฟีบางคนเรียกกันว่า “แนวทางในการดำเนินตนเอง” ซึ่งเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับแนวทางของพวกผู้ กลับกลอกเพราะพวกนี้มีจิตใจที่เลวทรามแต่เสแสร้งทำเป็นผู้มีจิตใจดีงาม ในขณะที่ผู้ดำเนินตนเองเป็นคนดีแต่เสแสร้งทำเป็นคนชั่วเพื่อว่าผู้คนจะได้ ไม่มองว่าเขาเป็นคนดี

เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้ากระเช่นนี้ก็เพื่อที่จะทำลาย (ความปรารถนาของ) ตนเอง ซึ่งมันปรารถนาที่จะให้ได้มาซึ่งเกียรติยศชื่อเสียงและความนิยมชมชอบจาก ประชาชน” อิสลามปฏิเสธแนวคิดและการกระทำเช่นนี้และกล่าวว่า, ผู้ ศรัทธาไม่มีสิทธิ์ที่จะลดเกียรติหรือสร้างความเสื่อมเสียให้แก่ตัวของเขาเอง

อิสลามกล่าวว่า “มาตรว่าท่านเป็นคนไม่ดี (ไม่ใช่คนดี) อย่าได้เสแสร้งทำเป็น คนดีและไม่ใช้วิธีการเสแสร้งทำผิดพลาดด้วยกระทำความเลวทรามเพราะการ ปฏิบัติทั้งสองอย่างนั้นเป็นความในทางอักษรศาสตร์ของอารีฟ(บางกลุ่ม)คือ การเสแสร้งทำเป็นเลวทรามเช่นนี้เหมือนกันเราพบ

ตัวอย่างมายมายของสิ่งนี้ในบทกวีทั้งหลายของฮาฟิซเขากล่าวว่า

“โอ้ดวงใจให้ข้าพเจ้าเข้าไปสู่ความปลอดภัยเถิด ”

อย่างแสดงความภูมิใจในความเสเพลและอย่าได้เสแสร้งแก่งทำเป็นศรัทธา ”

ถึงอย่างไรก็ตาม แนวทางในการดำเนินตนเอง คือ วิธีการหนึ่งของซูฟีในการ ต่อสู้กับตัวตนซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับของอิสลาม, เป็นธรรมชาติอยู่เองที่มีบรรดา ซูฟีคนอื่นๆดังเช่น “กาจาอับดุลลอฮ์อันศอริ ” ซึ่งมีได้เป็นผู้ปฏิบัติตาม แนวทางนี้

บางครั้งในสำนักของซูฟีการทำสงครามกับตนเองเช่นนี้นำไปสู่ความตกต่ำในอันที่จะให้เกิดความอ่อนนุ่มถ่อมตนและเพื่อที่จะสร้างความต่ำช้าน่าสงสารให้แก่

ตัวตนซึ่งเป็นสิ่งที่หลงเหลืออยู่อย่างไม่มีผู้ใดคัดค้าน ในขณะที่ศักดิ์ศรีเกียรติยศของตนเองน่าที่จะได้รับการปกป้องบางครั้งในการรับใช้ผู้เป็นหัวหน้าศาสนิกษย์ก็ถูกบังคับให้ปฏิบัติงานที่แสนจะต่ำต้อยซึ่งต่ำกว่าศักดิ์ศรีของมนุษย์ดังเช่นการเก็บรวบรวมกากเดนของสัตว์และอื่นๆ

“อิบนั अबดุลฮาคิม” ได้อ้างคำพูดของ อิบรอฮีมอัดฮาม ซึ่งเป็นอารีฟอาวุโสผู้หนึ่งตามที่ได้อ้างไว้ว่าเขาไม่เคยรู้สึกยินดีต่อสิ่งดังกล่าวเลยดังเช่นเหตุผลทั้งสามข้อต่อไปนี้

1) ฉันนอนป่วยอยู่ในมัสยิดและฉันไม่สามารถลุกขึ้นได้ผู้รักษามัสยิดเข้ามาและบังคับให้ทุกคนลุกขึ้นแต่โดยเหตุที่ฉันไม่สามารถที่จะกระทำได้ฉันได้เนื่องจากอาการป่วยเขาจึงจับที่ขาของฉันและลากฉันไปเหมือนคนตายแล้วโยนฉันทิ้งไปข้างนอกฉันมีความรู้สึกเป็นสุขอย่างมากเมื่อตนเองได้พบกับความทุกข์เวทนาอย่างมากมายเช่นนั้น

2) พวกเราอยู่กันบนเรือเดินทะเลซึ่งขณะนั้นตัวตลกได้สร้างความขบขันให้แก่ผู้คนด้วยมุขตลกของเขาและทำให้ผู้คนหัวเราะเขาเริ่มต้นเล่าเรื่องราว (นิทาน) การดึงเคราของคนป่าเถื่อนและมองไปรอบๆตัว, เขาจึงได้สังเกตเห็นฉันจากนั้นเขาก็ก้าวมาข้างหน้าปลางดึงเคราของฉันและกล่าวว่า

“เหมือนอย่างนี้” ทุกคนพากันหัวเราะและฉันรู้สึกมีความปลื้มปิติเป็นล้นพ้นที่เขาได้ทำให้ตัวตนของฉันได้รับความอับอายเช่นนั้น

3) มันเป็นฤดูหนาวและฉันได้ออกมาจากบ้านพักหลังหนึ่งและมองไปที่เสื้อคลุมของฉันฉันพบว่ามันเต็มไปด้วยตัวหมีซึ่งเป็นการยากสำหรับฉันที่จะเห็นมันได้ในเสื้อขนสัตว์ฉันรู้สึกมีความสุขในที่ได้แบกภาระนี้ตลอดจนทำให้ตัวตนได้รับความอับอาย

ซูฟีอีกคนหนึ่งกล่าวว่า ฉันได้ไปยังบ้านหลังหนึ่งซึ่งได้นำผู้คนมากมายในตอนพลบค่ำเพื่อการละศีลอดในเดือนรอมฎอน เมื่อฉันเคาะประตูเขาไม่ให้ฉันเข้าไปข้างใน ฉันได้เคาะประตูอีกครั้งหนึ่งและก็อีกนั่นแหละ เจ้าของบ้านปฏิเสธที่จะเปิดประตูรับฉันเป็นเช่นนี้ซ้ำๆกันหลายครั้งและในที่สุดเจ้าของบ้านจึงเปิดประตูและกล่าวขึ้นว่า

“ท่านเป็นคนที่แปลกประหลาดอะไรเช่นนี้ ฉันได้ปฏิเสธที่จะเปิดประตูรับท่านตั้งหลายครั้งด้วยกันและท่านก็ยังคนมาเคาะอยู่ร่ำไป” ซูฟีผู้นั้นกล่าวว่า “ใช่แล้วสุนัขก็ถูกปฏิบัติในวิถีทางเดียวกันนี้”

เป็นความภาคภูมิใจของอิสลามที่ไม่อนุญาตให้คูหมีนต่อบุคลิกภาพของตนเองเช่นนั้น

ด้วยเหตุนี้ มีอยู่สองอย่างที่จะเป็นข้อพิจารณาใจในการฝึกฝนตนเอง ตามแนวทางอิสลาม คือ การละอายตนเองตามขั้นตอนที่หนึ่งและการเคารพตนเองในอีกขั้นตอนหนึ่ง ตัวคนอาจเป็นดังนี้ คือมีด้านที่ทำให้บริสุทธิ์และด้านของความตกต่ำและหลังจากนั้นก็ต้องตรวจสอบ เมื่อมันกำลังจะไป ในทางที่เลวเถิด

บรรดานักปรัชญามีความคิดว่า ความเชื่อตนเองของบุคคล คือ วิญญาณของเขา แต่นักจิตวิทยาทั้งหลายเชื่อว่า ความเชื่อตนเองมีด้านของความสำนึกด้านหนึ่งและด้านของความไม่สำนึกอีกด้านหนึ่งซึ่งได้จัดเป็นรูปแบบส่วนสำคัญของความเชื่อในตนเองและพวกเขาได้แสดงการคัดค้านอย่างชัดเจนต่อความคิดของบรรดานักปรัชญาที่ว่า ความเชื่อตนเอง คือ วิญญาณ

พวกเขาพากันกล่าวว่า

ความเชื่อในตนเองที่แท้จริงนั้นจำเป็นต้องลึกถ้ำยิ่งไปกว่านั้นและจะค้นพบ
ตัวเองได้ก็ต่อเมื่อมัน ได้ค้นพบพระผู้เป็นเจ้านั้น
อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัลฮัษร์ อายะฮ์ที่ 19 ดังนี้

“และจงอย่าได้เป็นเช่นบรรดาผู้ซึ่งลืมเลือนอัลลอฮ์ ดังนั้นพระองค์ทรง
ได้ทำให้พวกเขาละทิ้ง(ลืม)ตัวของพวกเขาเอง เหล่านี้พวกเขาคือผู้ละเมิด”

“มุฮัยยิดดิน อะรอบี” ผู้ซึ่งเป็นบิดาแห่งแนวทางอิรฟานและบรรดาอารีฟ
อีกหลายท่านด้วยกัน รวมทั้งชาวอิหร่านและชาวอาหรับต่างก็เป็นสานุศิษย์
ของเขาได้พากันคูหมีนบรรดานักปรัชญาทั้งหลายรุนแรง

อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัลฮัษร์ จากอายะฮ์ที่ 15(บางตอน)

“จงกล่าวเถิดแน่นอนผู้ขาดทุนทั้งหลายนั้นคือบรรดาผู้ซึ่งจะได้รับความ
หายนะต่อตัวเขาเอง”

วิญญูณแห่งการอิมบาดัดและความเที่ยงแท้ของการอิมบาดัดซึ่งก็คือการมุ่ง
ความสนใจไปยังพระผู้เป็นเจ้าและการค้นพบตัวตนเองที่แท้จริงในเวลา
เดียวกับการเกี่ยวข้องกับเรื่องราวของการปฏิเสธตนเอง

เราพบสิ่งเล็กน้อยจากความเชื่อเช่นนี้ในแนวทางของอิรฟานว่ามันเป็น
การผ่านการเคารพตนเองและบนพื้นฐานของมันที่ว่ามนุษย์ได้พากันบรรลุ
ถึงขั้นสูงสุดในวิถีทางนี้พวกเขาทั้งหลายได้รับคำแนะนำเพียงเล็กน้อยจาก
บรรดาคำสอนของอิสลาม

คัมภีร์อัลกรุอันกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ อัลมุนาฟิฏนบรคาผู้กลับคอก)
อายะฮ์ที่8(ว่า)

“และอำนาจเป็นของอัลลอฮ์และของรอซูล(ศ)แห่งพระองค์และของ
บรคาผู้ศรัทธา”

ท่านศาสดา(ศ) ได้กล่าวว่า “ถ้าเจ้าอยู่ในความต้องการก็จงอย่าได้วอนขอต่อ
สิ่งนั้นในสภาพที่น่าเวทนาสงสารผู้หนึ่งผู้ใด จงขอสิ่งนั้นในสภาพที่ทำให้
เกียรติแก่ตนเอง (นะห์ญลปะลาเกาะฮ์)

อิมามอาลี(อ)กล่าวไว้ในหนังสืออนะห์ญลปะลาเกาะฮ์ คุฎบะฮ์ที่51(ดังนี้)

“การมีชีวิตอยู่อย่างผู้ปราศรัยนั้นคือความตาย, และความตายที่ได้รับชัย
ชนะนั้นคือการมีชีวิตอยู่” อิมามสุเซน (อ) กล่าวว่า (ในหนังสือวิถีชีวิตของ
อิมามสุเซน(อ)เล่ม 1 หน้า 183.)

มันเป็นการดีที่จะตายอย่างมีเกียรติมิใช่เพื่อที่จะมีชีวิตอยู่ในสภาพอันน่า

สังเวช.ท่านกล่าวว่า “อิบนีซียาด ไพร์สารเลวผู้นี้ บุตรแห่งชายผู้ไร้เกียรติได้
ถามฉันเพื่อจะให้เลือกระหว่างความเวทมน่าสงสารกับคมดาบแล้วเรา
จะรับเอาความสมเพทเวทมนั้นมาได้อย่างไร

ในขณะที่ ทั้งอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์ รวมทั้งบรคาผู้ศรัทธาไม่
อนุญาตให้เรากระทำเช่นนั้น (พระองค์และรอซูล (ศ) และผู้ศรัทธา

(อิมามอาลี) ไม่อนุญาตให้จ้านต่อศัตรูของพระองค์) เราได้รับการอบรม
เล็งดูมาจากบิดามารดาผู้บริสุทธิ์ข้าฯจะไม่มีวันที่จะยื่นมือของข้าฯในฐานะ
อันน่าเวทนาสงสารแก่เจ้าและจะไม่กระทำเยี่ยงพวกทาสหรือการยอมจ้าน
อย่างเด็ดขาด”

สถาบันแนวคิดอีกแห่งหนึ่งก็คือสถาบันแห่งอำนาจซึ่งมีความเชื่อในเรื่องของความสมบูรณ์ว่าคือความเท่าเทียมกันของความสามารถและความบกพร่องก็คือความเท่าเทียมกันกับความอ่อนแอไม่ว่าจะเป็นความดีหรือความชั่วเป็นมาตรการมาจากบรรทัดฐานเดียวกันกล่าวคือพลังอำนาจหมายถึง ความดีและความไว้สมรรถภาพหมายถึงความชั่วร้าย กล่าวกันว่านิชเซท์ นักปรัชญาเยอรมัน กลายเป็นคนบ้าคลั่งในช่วงสุดท้ายแห่งชีวิตของเขา แต่ในทัศนะของข้าพเจ้า เขาได้แสดงให้เห็นอาการแห่งความบ้าคลั่งแม้แต่จากแรกเริ่ม เขาคือผู้นำมาซึ่งกฎของพลังในทางจริยธรรม ก่อนหน้าเขามีนักปรัชญาสองคนกล่าวคือ เดสคาร์ท ซึ่งเป็นชาวฝรั่งเศสและเบคอนเป็นชาวอังกฤษซึ่งทั้งสองคนในฐานะที่ได้เสนอความคิดเห็นไว้มากมายเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ได้ทำการปรับปรุงแก้ไขบรรดาทฤษฎีแต่เก่าก่อนและนำไปสู่ความก้าวหน้าอย่างกว้างขวางในทางวิทยาศาสตร์และไปสู่ทฤษฎีว่าด้วยการครอบครองเหนือธรรมชาติของมนุษย์และพร้อมกันนี้จึงเป็นเหตุให้มนุษย์นำไปสู่ในทางที่ทุจริต(ชั่วช้า)

ก่อนหน้านักปรัชญาทั้งสองนี้ศาสนาและวิชาปรัชญาได้เคยใช้วิทยาศาสตร์ในการส่งเสริมกิจกรรมมิใช่ในการส่งเสริมอำนาจ(พลัง)

และด้วยเหตุผลอันนี้ วิทยาศาสตร์จึงได้ครอบครองความศักดิ์สิทธิ์บางอย่างเหนือผลประโยชน์ทั้งหลายของมนุษย์ ตลอดจนบรรดาวัตถุสิ่งของทั้งหลาย ความรู้ถูกนำมาเปรียบเทียบอย่างกว้างขวางกับความมั่งคั่งและได้ถูกกำหนดให้มีความสูงส่งเหนือกว่าความมั่งมีศรีสุข

นี่คือ สิ่งที่อิมามอาลี(อ)กล่าวไว้ในนะหฺลุละลาเกาะฮ์ “ครูผู้สอนสั่งจัดอยู่ในขั้นที่จะต้องได้รับความเคารพ”และอิมามอาลี(อ)กล่าวว่า “เขาผู้ซึ่งได้สอนสั่งฉัน แม้เพียงถ้อยคำเดียวก็ทำให้ฉันเป็นทาสรับใช้ของเขาได้”

คัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัล-บะกอเราะฮ์ อายะฮ์ที่ 43(ว่า)

“และเมื่อเราได้กล่าวแก่บรรดาอิกะฮ์ว่า จงน้อมการวะ(กราบ) ต่ออาดัม”

และเหตุผลที่ให้ไว้ก็คือว่าอาดัมรู้ในสิ่งที่บรรดาอิกะฮ์ไม่รู้ ด้วยเหตุผลนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความศักดิ์สิทธิ์ของความรู้ แนวคิดของเบคอน ก็คือความรู้สึกมิใช่เป็นเรื่องของความขบขัน แต่ควรที่จะได้รับใช้มนุษยชาติและทำให้เขาสามารถที่จะครอบครองธรรมชาติได้ ดังนั้น ความเลิศเลอของธรรมชาติแห่งความรู้ถูกทำให้หมุนกลับไปในทางลบและเส้นทางแห่งการค้นคว้าได้ถูกเปลี่ยนใหม่ในฐานะแห่งการค้นพบเกี่ยวกับความเร้นลับทั้งหลายของธรรมชาติเพื่อที่จะจัดเตรียมความสะดวกง่ายดายทั้งหลายให้แก่มนุษยชาติ

ในประการหนึ่งท่าที่เช่นนี้เป็นการตอบสนองการรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ต่อมนุษยชาติ แต่ในเวลาเดียวกัน ความรู้ก็สูญเสียความศักดิ์สิทธิ์ของมัน

บรรดานักศึกษา(รัฐธานี)ของวิทยาลัยวิชาการทางศาสนาทั้งหลายซึ่งได้
ดำเนินการค้นคว้าของพวกเขาตามระบบเก่าของการศึกษาได้ต้องข้อสังเกต
บางอย่างต่อแบบแผนทั้งหลายในการเชื่อมโยงกับการเข้าร่วมชั้นเรียนวิชา
ศาสนาซึ่งแสดงให้เห็นว่าฐานะของความศักดิ์สิทธิ์และ
ความสูงส่งของความรู้อย่างไรซึ่งความสำคัญอยู่และศิษย์ก็พากันรู้สึกเคารพ
อย่างลึกซึ้งต่อครูของเขา
สำหรับความคิดของพวกเขาการศึกษาเล่าเรียนมิใช่เพื่อคุ้มครองทรัพย์สินสมบัติ
และฐานะของครูก็มีได้ถือว่ามีต่ำกว่าศักดิ์ศรีของเขาที่จะเปลี่ยนแปลงตัว
ของครูเขาเองไปเป็นคนรับค่าจ้าง
แต่ว่าในการศึกษายุคใหม่ซึ่งเป็นการสืบเนื่องมาจากแนวคิดทั้งหลายของ
เบคอนและพวกเหล่านั้นผู้ซึ่งสั่งสอนตามความคิดเดียวกัน เช่น การศึกษาหา
ความรู้เป็นก้าวแรกสำหรับการมีชีวิตอยู่ภายใต้ลักษณะเฉพาะตามแบบแผน
ของมัน นั่นคือ เพื่อที่จะตระเตรียมตนเองให้เป็นเหมือนตังวิศวกรหรือ
พ่อค้าหรือแม้แต่เป็นครูผู้สั่งสอน ฯลฯ เพื่อที่จะได้มาซึ่งเงินทองให้มากเท่าที่
จะเป็นไปได้เพื่อความสุขสบายแห่งชีวิต เช่นเดียวกันกับบรรดานักศึกษาซึ่ง
ชอบที่จะให้ร้ายนิทาพวกครูอาจารย์ของพวกเขาปล่อยให้ล่องลอยเสมอ
แนวคิดของเบคอน มีดังนี้ ความรู้นั้น หมายถึงพลังอำนาจทุกสิ่งทุกอย่าง
สมควรขึ้นอยู่กับพลังและในการรับใช้ของพลังผู้คงแก่เรียนและบรรดา
นักวิทยาศาสตร์เป็นทาสรับใช้ของผู้อื่นทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็นในกายของ
จักรวรรดินิยมหรือสังคมนิยมมันหาได้สร้างความแตกต่างอันใดขึ้นมาไม่
โลกถูกควบคุมโดยอำนาจมิใช่โดยวิทยาศาสตร์หรือบรรดานักวิทยาศาสตร์
สิ่งทีประดิษฐ์ขึ้นและที่ค้นพบทุกสิ่งวางอยู่ ณ ที่การรับใช้ของพลังอำนาจ

ประการแรกในฐานะเป็นความมุ่งหมายไปในทางที่ชั่วร้ายและถ้าหากว่ามีได้ มีการใช้เกี่ยวกับทางทหารแล้ว ดังนั้น บรรดาประเภทของความรู้เช่นนี้เป็น การรับจ้างเพื่อรับใช้ผู้อื่น ดังเช่น บรรดาพาหนะทั้งหลายหรือความ เจริญก้าวหน้าในทางเทคโนโลยีอื่นๆ

แนวทางที่ใช้ในการดำเนินไปโดยเบคอนได้กลับไปสู่จุดจบในสิ่งที่นิชเซท์ ได้ประกาศความมุ่งหมายเอาไว้รวมทั้งสิ่งที่เป็นความเชื่อของมาเคียเวลลีซึ่ง นำไปสู่การเสริมสร้างทฤษฎีของคาร์วิน ตัวของคาร์วินเองเป็นผู้นับถือ ศาสนาคริสต์ผู้หนึ่งและมีการกล่าวไว้กันว่า เมื่อใกล้ความตายของเขา เขา กระชับคัมภีร์ไบเบิลไว้แนบสนิทกับหน้าอกของเขาและคำสารภาพผิด ทั้งหลายของเขาเผยให้เห็นความศรัทธาของเขาในพระเจ้าและเยซูส ไคร์ซ(เยซู)แต่ว่าบรรดาความคิดทั้งหลายของเขาถูกนำไปใช้ในทางที่ผิดโดย ผู้อื่นมากหลายในวิถีทางที่ตรงกันข้ามกับความปรารถนาของเขาเอง, พวกนักกวีตฤนิยมได้ใช้ประโยชน์จากทฤษฎีวิวัฒนาการของคาร์วินเพื่อจะ ปฏิเสธการดำรงอยู่ของพระเจ้า ปรัชญาของคาร์วินก็เช่นเดียวกันถูก นำไปใช้ในทางที่ผิดจากหลักจริยธรรม เขาได้เสนอหลักสี่ประการ

ประการแรกเกี่ยวกับความรักตนเองซึ่งได้กระตุ้นเตือนให้ทุกๆชีวิตที่มีการ ดำรงอยู่เพื่อที่จะทำให้เกิดความมูมานะในการปกป้องรักษาตัวของมันเอง

ประการที่สองความอยู่รอดซึ่งได้ทำให้ทุกชีวิตต้องต่อสู้กับสิ่งอื่นทั้งหลายใน ฐานะที่เป็นผลมาจากที่ว่าผู้แข็งแรงจะเหลือรอดอยู่แต่เพียงผู้เดียว หลักการนี้ได้ถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลนานาประการซึ่งเหตุผลหนึ่งจากที่ว่านั่น ก็คือ บรรดาสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างขึ้นมามากมายที่มีชีวิตรอดอยู่นั้นมิได้ ครอบงำความแข็งแรงและมีอำนาจเพื่อการอยู่รอดเลย

นิชเซ่ท์มิได้เพียงแต่เจริญรอยตามทฤษฎีที่ว่า สัตว์ที่จะรอดตายได้ต้องแข็งแรงที่สุดเท่านั้นไม่ แต่เขายังกล่าวเสริมอีกด้วยว่า มันคือความถูกต้องที่พวกเขาทั้งหลายควรจะต้องมีชีวิตรอดและกล่าวว่า วิถีทางของธรรมชาติกำลังบ่งชี้ไปยังการให้กำเนิดมนุษย์ผู้มีความสามารถเหนือมนุษย์ธรรมดา(ซูเปอร์แมน)และสำหรับเขาสิ่งนี้คือ มนุษย์ผู้สมบูรณ์ หมายถึงชีวิตที่ปราศจากความอ่อนแอ สำหรับความคิดของนิชเซ่ท์นั้นความเส่นหาความเมตตากรุณาและการรับใช้มิได้เป็นศีลธรรมและเหล่านี้ มันคือสาเหตุของความหายนะ ตลอดจนเป็นการขัดขวางการวิวัฒนาการของมนุษย์ที่มุ่งไปสู่ความเหมาะสมที่จะเป็นมนุษย์ผู้วิเศษ เขาไม่เห็นด้วยทั้งหมดกับความคิดของโสเครติสและพระคริสต์(เยซู)เพราะว่า โสเครติสเป็นผู้สนับสนุนคุณงามความดีความโอบอ้อมอารีและความยุติธรรม ส่วนพระเยซูคริสต์นั้นได้คืบหน้าไปอย่างราบเรียบ ด้วยการสั่งสอนความรักและแผ่เมตตาจิตเหล่านี้เป็นเพราะเขามีความอ่อนแอซึ่งเป็นการขัดขวางความสมบูรณ์ของมนุษย์

โพรุเกีในหนังสือของเขาชื่อ “แนวทางของปรัชญาในยุโรป” กล่าวว่า ผู้คงแก่เรียนทั้งหมดในโลกนี้มีความเห็นว่า การเห็นแก่ตัว สมควรได้รับการตำหนิและความเมตตากรุณา สมควรแก่การยกย่องสรรเสริญในขณะที่นิชเซ่ท์มีความคิดว่าความเห็นแก่ตัวเป็นสิทธิอันชอบธรรมและความเมตตากรุณา เป็นความอ่อนแอและเป็นความบกพร่องอย่างหนึ่ง เขาได้เห็นพ้องกับโซเปนเฮาเออร์ที่ว่ากฎเกณฑ์ในจักรวาล คือ ความปรารถนาเพื่อการดำรงอยู่ แต่นิชเซ่ท์ก็ไม่เห็นด้วยกับความคิดของโซเปนเฮาเออร์ที่ว่า สิ่งนี้เป็นการคิดพลาด(โซเปนเฮาเออร์ได้ปฏิเสธแนวคิดของตนเองเพราะพบความผิดพลาดแต่ แนวคิดนี้เป็นที่ถูกยอมรับโดยนิชเซ่ท์ไปแล้วนิชเซ่ท์จึงเข้าใจว่าเฮาเออร์ต่อต้านเขา)

นิชเซท์กล่าวว่า ความปรารถนาเพื่อการดำรงอยู่นี้เป็นสิ่งที่ดีและเป็นความถูกต้องและความปรารถนาเพื่อการดำรงอยู่นี้เป็นสิ่งที่ดีและเป็นความถูกต้องและความปรารถนา^{นี้} หมายถึง ปรารถนาเพื่อพลัง(อำนาจ)นิชเซท์ได้อ้างทฤษฎีของคาร์วินที่เกี่ยวกับว่าความอยู่รอด

ประหนึ่งเป็นการต่อสู้ดิ้นรนอย่างหนึ่งและได้อ้างในสิ่งที่ถูกปฏิเสธไปแล้วในทฤษฎีของคาร์วิน โดยผู้อื่นทั้งหลายอีกด้วยเขาได้ให้การรับรองและกล่าวว่า การต่อสู้ดิ้นรนเช่นนี้ คือ ความจำเป็นเพื่อการได้รับพลังอำนาจบรรดาผู้ที่รักเพื่อนมนุษย์ด้วยกันทั้งมวลในโลกนี้ถือว่าเป็นเหมือนดั่งพันชะหน้าที่อย่างหนึ่งในการเอาใจใส่ดูแลต่อสภาพความเป็นไปทั้งหลายของชนหมู่มากและได้วางรากฐานกิจการงานทั้งหลายของโลกไว้บนความสมบูรณ์พูนสุขของสาธารณชนในอีกทางหนึ่งนิชเซท์ได้คูหมั่นเหยียดหยามอย่างมากต่อชนส่วนใหญ่และให้ความสำคัญต่อผู้ที่ได้เลือกสรรมาแล้วเพียงจำนวนน้อยหรือชนกลุ่มน้อยเท่านั้นบุคคลผู้มีพลังมากกว่าเขาก็จะเป็นผู้เสวยสุขกับผลประโยชน์อันใหญ่หลวงของเขาจนถึงความปรารถนาทั้งหลายของเขา (แนวคิดของนิชเซท์)

บางคนกล่าวว่า มันจะเป็นการดีกว่าที่จะไม่ต้องมีการเกิดมาเสียเลยแต่มนุษย์คิดเพียงว่าบัดนี้ซึ่งเขาเกิดมาแล้วเขาจักต้องได้รับประโยชน์จากโลกมากที่สุดเท่าที่เขาจะได้รับถึงแม้ว่าจะเป็นไปได้โดยวิธีที่โหดร้ายทารุณโดยการใช้อุบายหลอกลวงและด้วยการเป็นปรปักษ์ต่อกันก็ตามทุกสิ่งทุกอย่างเป็นการคัดค้านจุดมุ่งหมายนี้ ดังเช่นความจริง, ความโอบอ้อมอารี, และคุณความดีเป็นสิ่งที่เลวร้าย

ข้อเขียนของนิเช่ท์บางส่วนมีความตั้งใจที่จะทำลายกฎเกณฑ์ทั้งหลายของศีลธรรมจากอดีตที่ผ่านมา, และบางส่วนเพื่อที่จะนำมาทดแทนสิ่งที่เขาเห็นว่าอยู่ในฐานะที่เป็นความปรารถนาและเป็นที่น่าสรรเสริญสำหรับพวกเขา เขาเห็นว่ามันเป็นความผิดพลาดที่จะเชื่อกันโดยทั่วไปว่าผู้คนทั้งหมดและประชาชาติทั้งหลายนั้นมีความเท่าเทียมกันในบรรดาสิทธิอันชอบธรรมของพวกเขาและทักษะเช่นนี้เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ในข้อนี้จะมีอยู่สองพวกเสมอ

ประกอบด้วยพวกที่อยู่เหนือกว่าและพวกที่ด้อยกว่าและสิทธิพิเศษกับเกียรติยศชื่อเสียงเป็นของพวกผู้ที่อยู่เหนือกว่าซึ่งเป็นจุดหมายสุดท้ายแห่งการดำรงอยู่ส่วนพวกที่ด้อยกว่าเป็นประโยชน์เหมือนดังเครื่องมือเครื่องใช้ (ส่วนประกอบ) ทั้งหลายและพากันให้ความหมายโดยพวกที่อยู่เหนือกว่าเพียงเพื่อการบรรลุถึงความมุ่งหมายทั้งหลายของพวกเขา

ความเจริญก้าวหน้าของมนุษย์ขึ้นอยู่กับพวกที่อยู่เหนือกว่าซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยและชนหมู่มากอยู่ในการรับใช้ของพวกเขาสังคมและอารยธรรมเป็นรูปแบบเฉพาะกลุ่มชนชั้นสูงพวกนั้นซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่เข้าใจกันว่าพวกที่อยู่เหนือกว่าเป็นผู้คอยรับใช้พวกที่ด้อยกว่าพวกผู้ที่อยู่เหนือกว่าจะต้องทนดูแลดูแลผู้ที่ด้อยกว่าแต่พวกต่ำด้อยกลับ

เป็นดังบรรดาสัตว์ที่เท่าที่ที่จะต้องบรรทุกสัมภาระให้แต่พวกผู้ที่อยู่เหนือกว่า

เท่าที่เช่นนี้เป็นการกลับกันอย่างสิ้นเชิงกับสิ่งที่จินตคณิตกล่าวไว้ว่า “ผู้แกละมิได้เป็นของคนเลี้ยงแกละมากไปกว่าความมุ่งหมายของคนเลี้ยงแกละที่จะปรนนิบัติพวกมัน” หมายถึง ผู้มีอำนาจจะต้องดูแลและปฏิบัติต่อผู้อยู่ใต้ปกครองซึ่งเป็นชนหมู่มากอย่างดีและเที่ยงธรรมมิใช่ทำลาย)

บรรดาผู้เรียนรู้ชาวตะวันตกมีทฤษฎีเกี่ยวกับชาติพันธุ์ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขซึ่ง
ได้ขยายกว้างออกไปโดยอเล็กซ์ฮิสคาร์ลในหนังสือ

ของเขา (คือ) “มนุษย์ : สิ่งถูกสร้างที่ยังไม่รู้จัก” ซึ่งเขากล่าวไว้ว่า

ความอ่อนแอนั้นมีควรที่จะให้ได้รับสิทธิในการขยายพันธุ์ขึ้นมาอีก
ตามที่นิชเซท์ได้ออกความเห็นในเรื่องหลักการทั้งหลายของศีลธรรมก่อน
หน้านี้นั้นเป็นการใส่โคล่าในบรรดาผลประโยชน์ของชนหมู่มาก กล่าวคือ
พวกผู้ที่ด้อยกว่าและกฎเกณฑ์ทั้งหลายเหล่านั้นจำเป็นต้องเปิดทางให้พวก
เหล่านั้นซึ่งพึงพอใจในความเป็นพวกที่อยู่เหนือกว่าคุณความดี, ความ
ซื่อสัตย์สุจริตและธรรมจริยามิได้เป็นสิ่งที่เที่ยงแท้ แน่นอนอันใดสิ่งที่เป็น
ความจริงแท้ก็คือทุกคนพากันปรารถนาอยากได้พลัง(อำนาจ)เขามีความ
เชื่อว่าศาสนาทั้งหลายได้หลอกลวงมนุษยชาตินับตั้งแต่บรรดาพวกผู้เผยแพร่
ได้สั่งสอนเรื่องของความถูกต้องเที่ยงธรรมและปกป้องความอ่อนแอ
เมื่อไม่มีศาสนาแล้วกฎหมายป่าเถื่อนจึงเข้าปกครอง มันจึงเป็นการดีกว่า
อย่างมากเมื่อความแข็งแกร่งได้ทำลายความอ่อนแอ

ชนส่วนน้อยผู้มีอำนาจเป็นอันดับแรกที่ได้รับ ความชอบในฐานะที่เป็นความ
แข็งแกร่ง ส่วนความอ่อนแอหรือชนหมู่มากเป็นทาสของพวกเขา
แต่ด้วยเหตุที่พวกแรกอยู่ในสภาพของชนกลุ่มน้อยพวกหลังจึงได้ใช้กล
อุบายในการโฆษณาชวนเชื่อความคิดในเรื่องของกุศลทาน ความโอบอ้อม
อารี ความถูกต้องเที่ยงธรรม, (ยุติธรรม) และอื่นๆ ฯลฯ

ประหนึ่งเป็นสิ่งที่ดีงามเพื่อที่จะทำให้ความอ่อนแอได้ขึ้นชนพลังของ
ความแข็งแกร่งและเพื่อหาโอกาสในการปลดแอกจากพวกผู้แข็งแกร่งและ
ด้วยเหตุนี้ ศาสนาจึงถูกใช้เป็นประโยชน์ในฐานะที่เป็นวิธีการหนึ่งที่จะ
บรรลุถึงจุดหมายของพวกผู้อ่อนแอ

แต่สิ่งนี้ก็กลับตรงกันข้ามอย่างมากกับสิ่งที่เป็นความเชื่อของคาร์ลมาคิร์ซ ซึ่งเขากล่าวว่า “ศาสนาถูกแต่งขึ้น โดยความแข็งแกร่งเพื่อต่อต้านความอ่อนแอ ในขณะที่นิชเซท์กล่าวว่ามัน ได้ถูกแต่งขึ้น โดยความอ่อนแอ ตามความคิดของพวกเขา จริยธรรมของผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์เป็นศีลธรรมที่อยู่ในภาวะจำยอมซึ่งได้สร้างความหายนะแก่จริยธรรมแห่งการปกครองของพวกเขา การพูดจากันกันฉันพี่น้อง, ความเสมอภาค, ความรัก, สันติภาพ, และการออกความเห็นเกี่ยวกับบรรดาสิทธิของสตรี ตลอดจนพวกกรรมกร ซึ่งได้กลายมาเป็นสิ่งที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบันนี้, เริ่มต้นมาจากแหล่งกำเนิดนั้นทั้งหมดเป็นการหลอกลวงและฉ้อฉลและนั่นคือสาเหตุแห่งความยากไร้ ขัดสน, ความอ่อนแอ ตลอดจนความเสื่อมโทรม สิ่งเหล่านี้จะต้องถูกทดแทนด้วยหลักการแห่งความสง่าภาคภูมิของชีวิต ความคิดในเรื่องของพระเจ้าเป็นเจ้าและในโลกหน้าจำต้องทอดทิ้งไป ความโอ้อวมอริและความเห็นอกเห็นใจก็จะต้องผลัดไสไป ความโอ้อวมอริ หมายถึง ความอ่อนแอ ความถ่อมตนกับการอ่อนน้อมเชื่อฟัง หมายถึง ความต่ำต้อย ส่วนการมีขันติธรรมและให้อภัยแสดงให้เห็นถึงการขาดความเยียบขาด ความแข็งแกร่งอย่างชายชาติตรีคือสิ่งที่ถูกยอมรับโดยเหตุที่จุดมุ่งหมายก็เพื่อจะกลายมาเป็นมนุษย์ผู้วิเศษผู้ซึ่งอยู่เหนือความดีและความชั่วและเป็นมนุษย์ผู้ประกอบด้วยจิตตานุภาพ

ในแถบประเทศยุโรปที่นั่นมีปรากฏสถาบันเช่นนั้นมากมาย แต่นับว่ายังโชคคืออยู่ที่เราได้รอดพ้นจากพวกเขา, กฎบัตรแห่งสิทธิมนุษยชนซึ่งได้ถูกประกาศโดยพวกเขาเป็นเพียงความหมายเพื่อจะหลอกลวงผู้อื่นทั้งหลายเท่านั้นหลักจริยธรรมของชาวยุโรปที่แท้จริงเป็นความคิดของมาเคียเวลลี จัน(มาเคียเวลลี)กับนิชเซท์นั่นเองและพฤติกรรมในการตั้งอาณานิคมขึ้นบนโลกก็วางอยู่บนความคิดเดียวกันนี้

เมื่อเราได้รับอิทธิพลโดยความคิดทั้งหลายเหล่านี้ เราก็ถูกนำไปสู่ทางที่หลงผิดอย่างแน่นอนหรือว่าการกระทำที่ผิดพลาดทั้งหลายของอเมริกาในเวียดนามมิใช่อันใดเลย เว้นแต่เป็นการปฏิบัติตามในทางทฤษฎีเดียวกันและมีเพียงบรรดาผู้ที่ผิดแปลกกว่าธรรมดาเท่านั้นที่คิดเป็นอย่างอื่น นิซเซ่ท์กล่าวว่า ทำไมบุคคลจึงต้องฆ่าตัวเอง ตัวตนควรที่จะได้รับการทูลถนอมดูแล ทำไมบุคคลจึงต้องรักผู้อื่น บุคคลควรที่จะต้องรักตนเอง ปล่อยให้ความอ่อนแอถูกทำลายไปโดยลำพังเถิดและด้วยประการฉะนี้เป็นการทำให้ความยุ่งยากลำบากของโลกลดน้อยลงไป มนุษย์วิเศษเป็นผู้มีพลังแข็งแกร่งและมีชีวิตอยู่อย่างมีอำนาจเพื่อที่จะสนองความต้องการทั้งหลายของเขาคล้ายดังขุนนางและเจ้าใหญ่ นายโตผู้ซึ่งจัดอุปสรรคทุกอย่างให้พ้นไปจากวิถีทางของเขาโดยมิได้หวาดหวั่นต่อสงครามและภัยอันตรายใดๆแล้วเขาก็หันไปทางสตรีและกล่าวว่า

“มันเป็นการไร้ประโยชน์ที่จะพูดถึงความเท่าเทียมกันของบุรุษและสตรีหรือการออกความคิดเห็นเกี่ยวกับสิทธิของสตรีสิ่งที่สำคัญ คือ บุรุษที่ซึ่งเป็นนักต่อสู้และสตรีนั้นอยู่ในฐานะเป็นเครื่องหย่อนใจของเขาและในฐานะผู้ให้กำเนิดบุตร”

ดังนั้น สิ่งนี้จึงเป็นบรรทัดฐานสำหรับพวกเขา(ชาวยุโรป)เกี่ยวกับมนุษย์ผู้สมบูรณ์ ในทางตรงกันข้ามก็คือ สำนักที่มีความพึงพอใจในความอ่อนแอและเห็นว่าคุณความดีนั้นเป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ในความอ่อนแอ สถาบันดังกล่าวเป็นของศาสนาคริสต์ซึ่งได้สอนเกี่ยวกับการหันแก้มอีกข้างหนึ่งหลังจากข้างหนึ่งถูกตบมาแล้ว

อิสลามได้สั่งสอนสิ่งใดไว้พลังหรือความอ่อนแอหรือไม่ทั้งสองอย่าง?
ในความสำนึกของบุคคลนั้นเป็นความเห็นพ้องด้วยกับพลังอำนาจ แต่มิใช่
เหมือนอย่างของนิชเซท์เพราะพลังนั้นเป็นที่มาของความสูงส่งแห่งบรรดา
คุณลักษณะของมนุษย์ซึ่งออกมาจากความโอบอ้อมอารี, ความสงสาร, ความ
เมตตาปราณีและความมีใจกุศล, ในความสำนึกเช่นนี้
คัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้อย่างมากมายเกี่ยวกับพลังซึ่งไม่มีศาสนาอื่นใดจะ
เน้นหนักเพื่อจะเป็นที่ยึดถือของพวกเขา

“วิลส์คูรานท์” นักเขียนชาวยุโรป ผู้ค้นคว้าเรื่องราวของอารยธรรมแห่ง
มนุษยชาติในประวัติศาสตร์เรื่องราวที่เกี่ยวกับอารยธรรมของ
เขาได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องของอารยธรรมอิสลาม

เขากล่าวว่า “ไม่มีศาสนาใดที่ได้เชิญชวนประชาชนไปสู่พลังและความ
แข็งแกร่งเหมือนที่ศาสนาอิสลามได้กระทำ”

คัมภีร์อัลกุรอานกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ มัรยัม อายะฮ์ที่ 12 (ตอนหนึ่งว่า)

“โอ้ยะหฺยา จงยึดมั่นคัมภีร์ไว้ด้วยความแข็งแกร่ง”

ในที่อื่นๆอัลกุรอานได้แสดงให้เห็นเกี่ยวกับความแข็งแกร่งของบรรดา
ผู้ศรัทธาในซูเราะฮ์ อาลิอิมรอน อายะฮ์ที่ 145 (ตอนหนึ่งว่า)

“และนับตั้งเท่าไรร่วมแล้วที่ได้ต่อสู้(เพื่อสัจธรรม)ร่วมกับบรรดาผู้ซึ่งภักดี
(ต่ออัลลอฮ)มากมาย ดังนั้นพวกเขาไม่อ่อนแอ”

อัล กุรอ่านกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ คีอฟ อายะฮ์ที่ 4 ว่า

“แน่นอน อัลลอฮ์ทรงรักบรรดาผู้ซึ่งต่อสู้ในหนทางของพระองค์เป็นทิวแถว
ประหนึ่งพวกเขาเป็นผู้มั่นคงและเป็นกำแพงที่แข็งแกร่ง
และในซูเราะฮ์ อัลฟัทห์ อายะฮ์ที่ 29(ตอนหนึ่งว่า)

“และบรรดา(ผู้ศรัทธา)เหล่านั้นที่อยู่พร้อมกันกับเขา(ศาสดา)มั่นคงห้าวหาญ
ต่อสู้ไม่ศรัทธา โอบอ้อมอารีในหมู่พวกเขาเอง”

อิสลามเห็นพ้องด้วยการมีพลังถึงขั้นที่อนุญาตให้มีเพื่อจะได้ไม่มีผู้ใดมา
กดขี่เขาคัมภีร์อัลกุรอ่านกล่าวไว้ในซูเราะฮ์ อัลอัมฟาล อายะฮ์ที่ 60(ว่า)

“และจงเตรียมพร้อมในการต้านทานพวกเขาในพลังใดๆที่เจ้าสามารถและมำ
ทั้งหลายที่ผูกไว้ด้วยวิธีนั้นเพื่อสร้างความหวาดกลัว”

และในซูเราะฮ์อัลบาคอเราะฮ์ ในอายะฮ์ที่190

“และจงต่อสู้ในวิถีทางของอัลลอฮ์กับบรรดาเหล่านั้นผู้ซึ่งต่อสู้กับพวกเจ้า

และจงอย่าล่งเกินขอบเขตแน่นอนอัลลอฮ์ทรงรักบรรดาผู้ซึ่งล่งเกิน” ด้วย
เหตุนี้เป็นการแนะนำว่า ถ้าหากศัตรูได้วางอาวุธและยอมรับความพ่ายแพ้การ
สู้รบกับพวกเขาก็ควรจะต้องยุติลงในข้อนี้จึงจะต้องไม่มีการกดขี่ข่มเหงเด็ก
สตรีและคนชราหรือบรรดาผู้ที่ได้ละทิ้งจากสนามรบ

มีอะดิษรายงานมากมายเคียงข้างกับอายะฮ์อัลกุรอ่าน ดังตัวอย่างเช่น

ท่านศาสดา(ศ)ได้กล่าวว่า “สองสิ่งที่เป็นความไม่คู่ควรต่อผู้ศรัทธาคือการ
เป็นผู้โลกโมโหโทโสและการเป็นคนจี้ฆลาดตาขาว”

ในคำวิงวอนของท่านศาสดา (ศ) ท่านกล่าวว่า “ข้าฯแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าฯพระองค์ขอขมาพระองค์เป็นที่พึงในการต่อต้านสิ่งสองสิ่ง นั่นคือความละโมภและความขี้ขลาด”

อิมามอาลี(อ)กล่าวไว้ในนหะห์ญลปะลาเมาะฮ์ ๓๑ ว่า
“วิญญูณของผู้ศรัทธานั้นมันคงและแข็งแกร่งยิ่งกว่าหินผาศีลาแรง

อิมามศอดิก(อ)ได้กล่าวกับบุฮารว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ทรงให้ผู้ศรัทธาเลือกเอาในทุกสิ่งทุกอย่างเว้นแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น และนั่นก็คือ การทำตัวของเขาเองให้น่าสงสารเวทนา ผู้ศรัทธาเป็นผู้ที่มีคุณค่ายิ่งเสมอและสูงส่งกว่าขุนเขา เพราะว่าขุนเขานั้นสามารถที่จะขุดเจาะถุดกลางด้วยจอบและเสียมได้แต่วิญญูณของผู้ศรัทธาไม่สามารถที่จะผ่าตัดออกเป็นชิ้นๆ ได้ในทุกวิถีทาง”

อิมามบาเก็ร(อ)กล่าวว่า “พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของได้ทรงประทานให้แก่ผู้ศรัทธาสามอย่าง

- (1) ได้รับความเคารพทั้งในโลกนี้และโลกหน้า
- (2) ความปลอดภัยทั้งสองโลก
- (3) ความหวาดหวั่น(ที่พระองค์ทรงใส่ไว้)ในหัวใจของผู้กดขี่ทั้งหลาย”

มีรายงาน(อัลฮะดีษ) ที่สืบทอดกันมาเกี่ยวกับความสำนึกในเกียรติยศซึ่ง
ท่านศาสดา (ศ) ได้กล่าวไว้ว่า

“ศาสดาอิบรอฮีม (อ) มีความสำนึกในเกียรติยศ แต่ความสำนึกใน
เกียรติยศของอัลลอฮ์ (ซ.บ) มีมากยิ่งขึ้น”

มุสโสลีนีจอมเผด็จการแห่งอิตาลีครั้งหนึ่งได้พูดว่า

“เขาผู้ซึ่งมีเหล็กมีขนมบ่ง” โดยความหมายของเหล็กคืออาวุธและความ
แข็งแกร่ง)

แต่อีกบาลาไฮริได้เปลี่ยนคำพูดเบื้องต้นนั้นมาเป็นอย่างนี้

“เขาผู้เป็นเหล็กมีขนมบ่ง”

ท่านอิมามอาลี(อ)ได้กล่าวในนะหฺญุลบะลาฆะฮ์ ในกฎบะฮ์ที่ 27 และ
29 ว่า

“บุคคลจะไม่สามารถได้รับสิทธิอันชอบธรรมของเขาได้เว้นแต่ด้วย
ความมูมานะฮากบั้น, และบุคคลผู้ทำตัวเองให้หน้าสงสารเวทนาจะ
สามารถยับยั้งจากการถูกกดขี่ได้โดยเว้นแต่ด้วยความพยายาม”

บรรดาชาวตะวันตกกล่าวว่า สิทธิจักต้องได้รับการปกป้องแต่ปัญหาอยู่
ที่ว่าจะต้องได้รับการปกป้องหรือจะต้องยอมมอบให้(คืน)คริสตศาสนา
วางรากฐานอยู่บนการให้สิทธิและไม่มีความต้องการในอันที่จะปกป้องมัน
แต่อิสลามกล่าวว่า มันคือทั้งสองอย่าง กล่าวคือปกป้องสิทธิและมอบสิทธิ
คืนให้เขาผู้ซึ่งได้แย่งชิงสิทธิจำต้องตระเตรียมที่จะมอบคืนและเขาผู้ซึ่งสิทธิ
ของเขาถูกลิดรอนก็เช่นเดียวกัน จักต้องลุกขึ้นต่อสู้เพื่อที่จะนำมันกลับคืนมา

อิมามอาลี(อ)ในนหะลุบะลาอะฮ์ในสารของท่านถึงมาลิกอัซซารได้
อ้างถึงคำพูดของท่านศาสดา(ศ)ที่กล่าวว่า

“จะไม่มีผู้ใดขึ้นสู่ถึงระดับของการไม่ถูกลิตรอนสิทธิได้เลย เว้นเสียแต่ว่า
ความอ่อนแอได้ยื่นหยัดต่อต้าน)ไม่มีสังคมใดเป็นสังคมอิสลามเว้นแต่
สังคมนั้นได้ลุกขึ้นปกป้องสิทธิของมัน”

ท่านศาสดา(ศ)ครองความแข็งแกร่งทั้งทางด้านร่างกายและจิตวิญญาณ
ในหนังสือ “มุฮัมมัดศาสดาที่ถูกรู้จักใหม่” สองจุดสำคัญที่ได้อธิบายอย่างชัด
แจ้งคือ

1) ท่านศาสดา(ศ)เป็นผู้นำในทางการเมืองและในทางสังคมซึ่งตั้งมั่นอยู่
ในสถานการณ์ที่ท่านมิได้มีความหวังจากถิ่นฐานหนึ่งใดเลย(นอกจากพระเจ้า
เป็นเจ้าของ)แต่ท่านก็มีเคยสิ้นหวัง, และยื่นหยัดด้วยความมั่นคงเข้มแข็งตลอดมา
จิตวิญญาณของท่านแข็งแกร่งตลอดระยะเวลา 23ปี ที่นาระทีกใจเหล่านั้น

“ฮัซซาน บิน ซาบิต”จินตกรวีชาวอาหรับได้กล่าวถึงท่านศาสดา(ศ)ในโคลง
บทหนึ่งว่า “ท่านศาสดามีความหวังอย่างมากถึงความยิ่งใหญ่ที่ไร้ขอบเขต
จำกัด ส่วนความหวังอันเล็กน้อยทั้งหลายนั้นยิ่งใหญ่กว่าโลก”

ความหวังอันยิ่งใหญ่ของท่านศาสดา(ศ)นั้นปราศจากขอบเขตจำกัด
ส่วนความหวังอันเล็กน้อยของท่านนั้นยิ่งใหญ่กว่าโลกนี้

2) ในทางร่างกายท่านศาสดา (ศ) เป็นผู้แข็งแกร่งและมีความกล้าหาญอย่างมาก จนกระทั่งอิมามอาลี (อ) กล่าวว่า “ในสถานการณ์ที่ยากลำบากทั้งหลายเราทั้งหมดแสวงหาการอารักขาจากท่าน ท่านศาสดา (ศ) ได้สรรเสริญความแข็งแกร่งและความกล้าหาญอยู่เสมอ” และด้วยเหตุนี้ บรรดาคุณลักษณะเหล่านี้ได้ขึ้นห้อยเคียงข้างอยู่กับคุณค่าอื่นๆทั้งหลายของมนุษย์ในอิสลาม

นิซเซห์ได้รับเพียงคุณค่าเดียวเท่านั้น กล่าวคือ อำนาจและความแข็งแกร่งในฐานะที่เป็นบรรทัดฐานแห่งความสมบูรณ์และบรรดาคุณค่าอื่นๆมิได้รับการเอาใจใส่ ขณะที่ในอิสลาม บรรดาคุณค่ามากมายเป็นที่รวมสัญลักษณ์แห่งความสมบูรณ์ของมนุษย์ในแนวคิดดังกล่าว(นิซเซห์)อำนาจจิตความเท่าเทียมกันกับสิทธิและความยุติธรรม ส่วนความอ่อนแอนั้นคือความผิดพลาดและมันหมายถึงความพ่ายแพ้...มีข้อผิดพลาดอยู่สองอย่างในทางปรัชญาของแนวคิดแบบนี้ ประการแรกมันได้ละเลยบรรดาคุณค่าทั้งหมดของมนุษย์ นอกจากพลังอำนาจเท่านั้นที่ถือว่าเป็นคุณค่าในเรื่องของพระเจ้าเป็นเจ้าก็เช่นเดียวกัน

คุณลักษณะทั้งหลายของพระองค์มิใช่มีเพียงความแข็งแกร่งและอำนาจเท่านั้น แต่มีสิ่งอื่นอีกมากมายเหลือคณานับที่ได้แสดงให้เห็นถึงความสมบูรณ์ในคุณลักษณะของพระองค์(เพราะว่ามนุษย์ผู้สมบูรณ์ตามทัศนะของนิซเซห์นั้นมีเพียงคุณค่าเดียวคือพลังอำนาจเท่านั้น

แต่ในอัลกุรอานได้เปิดเผยคุณสมบัติของอัลลอฮ์ (ซ.บ) ไว้อย่างมากมายมิใช่เพียงคุณสมบัติทางด้านของพลังอำนาจหรือความแข็งแกร่งของพระองค์เพียงเท่านั้น)

ข้อผิดพลาดที่สองอยู่ในคำจำกัดความเกี่ยวกับพลังของมันเอง และนั่นเป็นเพียงชนิดเดียวของพลังซึ่งเป็นความแข็งแกร่งของสัตว์ไม่ว่ามันจะแพร่ขยายไปในทางร่างกายของบุคคลหรือในความปลอดภัยทางจิตเสถียรค้นหาทั้งหลายเพื่อความพึงพอใจของพวกเขาซึ่งบุคคลควรที่จะคาดคะเนดูว่า เขาได้พลังที่มีอยู่นั้นกดขี่ข่มเหงผู้อื่นทั้งหลายด้วยวิธีใช้ความแข็งแกร่งของเขาหรือไม่มีเรื่องราวหนึ่งที่รายงานไว้เกี่ยวกับศาสตรา(ศ)ในความเกี่ยวเนื่องกันนี้ ครั้งหนึ่งท่านได้เดินผ่านถนนสายหนึ่งในเมืองมะดีนะฮ์ที่ซึ่งพวกเด็กหนุ่มกลุ่มหนึ่งกำลังแข่งขันยกก้อนหินที่หนักหน่วงกันอยู่ ท่านศาสตรา(ศ)จึงได้เสนอที่จะทำหน้าที่เป็นผู้ตัดสินและพวกเขาทั้งหลายก็เห็นชอบด้วย หลังจากนั้นแล้วท่านศาสตราจึงได้กล่าวขึ้นว่า

“ไม่ต้องแข่งขันกันยกหินเพื่อจะดูว่าใครแข็งแรงกว่ากันหรอก เขาผู้ซึ่งถูกชักชวนโดยจิตเสถียรค้นหาเพื่อที่จะให้กระทำบาปแต่เขาได้ต่อต้าน(และเอาชนะมัน) คือผู้ที่แข็งแรงที่สุด”

ในข้อนี้ท่านศาสตรา(ศ)ได้พูดเกี่ยวกับพลังของความตั้งใจและสิ่งนั้นเป็นความแตกต่างไปจากพลังของร่างกายซึ่งมีอยู่ด้วยกันในระหว่างมนุษย์และสรรพสัตว์ใจจริยธรรมอิสลามและในทางอักษรศาสตร์ของอารีฟ ความตั้งใจนี้ถือเสมือนว่าเป็นพลังที่เหนือความแข็งแกร่งของร่างกายซึ่งได้พิชิตชัยชนะเหนือบรรดาความต้องการของจิตเสถียรค้นหา

ชะอฺดีได้กล่าวในกวีบทหนึ่งว่า “ป้อนขนมหวานใส่ปากผู้อื่นถ้าท่านสามารถทำได้เขามีโชคลูกผู้ชายที่จะแจกจ่ายหมัดบนปากของใครๆ(ผู้ซึ่งสามารถควบคุมตนเองได้เมื่อถูกชักชวนมันเร่งเร้าและสามารถทำลายจิตเสถียรค้นหาเมื่อมันมีความต้องการ) ใครคือชายผู้ซึ่งสามารถควบคุมความโกรธ โลกหลงผู้ นั้นหนานั่นกำลังมองหาเขาอยู่ในทุกถนนหนทาง”

การที่สามารถควบคุมตนเองได้ในความกริ้วโกรธและตัณหาระคะคือพลัง
อย่างหนึ่งเป็นธรรมดาอยู่เองที่บางครั้งในสิ่งที่เป็นความอ่อนแออย่างแท้จริง
คือ ความผิดพลาดสำหรับพลังและนั่นก็คือเพราะเหตุใดนักสอนศีลธรรมจึง
พูดว่าอารมณ์ทั้งหลายจะต้องประกอบด้วยวิทยปัญญาและความศรัทธา
เพื่อที่จะครอบครองคุณค่า

ชะอฺุดีแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ในบทกวีของเขาว่า “

การแสดงความสงสารต่อเขี้ยวเสือที่คมกริบนั้น...ก็คือ การแสดงความทารุณ
โหดร้ายต่อฝูงแกะ” ความสงสารเช่นนั้นเป็นการกระทำที่ไม่ยุติธรรมอย่าง
แท้จริงต่อผู้อ่อนแอและต่อผู้ถูกกดขี่ข่มเหง

มีกฎเกณฑ์จากอัลหะดีษรายงานว่า “มาตรว่าชายผู้มีภรรยาแล้วกระทำการ
ล่วงประเวณี การรับโทษของเขาคือความตายและหญิงที่มีสามีแล้วกระทำ
การล่วงประเวณีก็จะต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินถึงตายต่อหน้าบรรดาผู้
ศรัทธา”ถึงแม้ว่าในเรื่องดังกล่าวจะได้ก่อให้เกิดความรู้สึกสงสารหรือได้

ปลุกเร้าจิตใจในหมู่ผู้ที่ยืนคูอยู่ใกล้เคียงก็ตามเพราะว่าในกรณีเช่นนี้กฎเกณฑ์
ทั้งหลายของพระเจ้าผู้ทรงสูงส่ง คือสิ่งที่ก่อให้เกิดประโยชน์แก่มวล
มนุษย์ที่อยู่ในความไม่ปลอดภัยและความเมตตาสงสารต่อสิ่งนั้น หมายถึง
ความยุติธรรมต่อสังคม (ประหนึ่งการเห็นใจต่อเขี้ยวคมกริบของเสือ)

“อัลกุรอาน ชูเราะฮ์อันนุร อายะฮ์ที่ 2 (ตอนหนึ่ง) กล่าวว่า

“และจงอย่าให้เกิดการสงสารแก่พวกเขาทั้งสอง(ผู้ร่วมกันล่วงประเวณี)
เป็นการขยับเขยื้อน (เพื่อที่จะลงโทษความผิดของเขา) ถ้าพวกเขาเจ้าศรัทธา
ในอัลลอฮ์และวันสิ้นโลก”

ปัจจุบันนี้มีการพูดกันอยู่เสมอว่า การประหารชีวิตไม่มีความหมายอันใด และไร้มนุษยธรรมการถกเถียงกันของพวกเขา ก็คือว่า อาชญากรควรที่จะได้รับการกลับตัวเสียใหม่ การกลับตัวเป็นความถูกต้อง แต่มันก็น่าที่จะมีมาก่อนหน้าอาชญากรรมหลายๆสังคม ขาดพลังแห่งความรู้ ในขณะที่วิถีทางของความเลวร้ายมีอยู่ดาษดื่น ถ้าหากว่าการลงโทษถึงตาย(การประหาร)ถูกล้มเลิกขีดความสามารถของอาชญากรซึ่งมิได้กลับตัวก็จะกลายเป็นความเคลื่อนไหวมากยิ่งขึ้นและพวกเขาก็คือผู้ที่สนับสนุนเพื่อจะให้เกิดอาชญากรรมเพิ่มขึ้นบรรดาผู้ต่อต้านที่คัดค้านการตัดมือผู้ร้ายลักทรัพย์ก็เช่นเดียวกันทั้งๆที่เราได้เห็นแล้วว่ามันเป็นความมากมายเพียงใดในเรื่องของผู้ร้ายลักทรัพย์และการนำไปสู่การประกอบอาชญากรรมทั้งหลายก็ทำได้ง่ายตายเพราะว่าบทลงโทษที่แสนจะเบาบางหรือแม้แต่การเพิกเฉยต่อมัน...

ดังนั้นเราจึงแน่ใจว่าสถาบันทางอำนาจไม่ได้รู้จักคุณค่าอื่นๆทั้งหลายของมนุษย์เลยและไม่ยอมรับในพลังหรืออำนาจในตัวของมันเองพลัง หมายถึง การช่วยเหลือผู้อื่นทั้งหลาย

อิมามอาลี(อ)กล่าวแก่บุตรชายทั้งสองของท่านอิมามฮะซันและอิมามฮุเซน (อ)ว่า “จงให้ความแข็งแกร่งของเจ้าได้ถูกใช้ไปในการช่วยเหลือประชาชนผู้ถูกกดขี่และในการต่อสู้กับบรรดาผู้กดขี่ข่มเหงเถิด”

ความเจ็บแค้น ความอิจจาริยา ความประสงคร้ายและทั้งหมดของความเลวทรามเหล่านี้มีรากเหง้าของมันอยู่ในความอ่อนแอ เขาผู้ซึ่งผูกพยาบาทและได้รับความทุกข์ทรมานจากการมีนิสัยเช่นนี้มิใช่ผู้แข็งแกร่ง แต่อ่อนแออย่างมาก

ผู้แข็งแกร่งนั้นยากนักที่จะมีความอิจฉาริษยาหรือผูกพยาบาท
คำพูดหนึ่งที่เป็นคำบรรยายความจากอิมามสุเซน (อ) กล่าวว่า
“พลังเป็นสิ่งที่ขัดความจงเกลียดจงชัง” ในทางตรงกันข้ามกับสิ่งนี้ ก็คือ
ความอ่อนแอคือต้นเหตุของความจงเกลียดจงชัง
ประโยชน์อีกที่อ้างถึงคำพูดของอิมามอาลี (อ) เกี่ยวกับการให้ร้ายซึ่งเป็น
ข้อควรจำท่านถูกถามว่า ผู้คนประเภทใดที่ชอบการให้ร้ายป้ายสีและท่านได้
ตอบว่า “ผู้มีความอ่อนแอมั่นคงคือความพยายามอย่างสุดเหวี่ยงของความ
อ่อนแอ”
บุคคลผู้แข็งแกร่งไม่มีความต้องการมัน ท่านได้ให้เหตุผลว่าการล่วงประเวณี
เป็นความอ่อนแอเช่นเดียวกัน
เพราะว่าบุคคลที่มีความสำนึกในชื่อเสียงเกียรติยศและผู้แข็งแกร่งทางด้าน
ความศรัทธาจะไม่ไปมั่วสุมกับสิ่งเลวร้ายนั้น
อิสลามมิได้เห็นพ้องด้วยกับความอ่อนแอ แต่ในเวลาเดียวกันก็มิได้ถือว่า
ความแข็งแกร่งเพียงเท่านั้นที่จะเป็นบรรทัดฐานแห่งความสมบูรณ์ยิ่งกว่านั้น
ความแข็งแกร่งประกอบด้วยความประเสริฐหลากหลายและเป็นลำดับหนึ่ง
ในอิสลามซึ่งได้ถูกกละเลยในสำนักแนวคิดอื่นๆบางแห่งการลงความเห็นอยู่
ในความพึงพอใจของสังคม
การเห็นอกเห็นใจมิใช่เป็นความอ่อนแอ แต่เป็นความแผ่เมตตาและกุศลทาน

สำนักแนวคิดอื่นๆอีกคือ กลุ่มซูฟีซึ่งแพร่หลายอยู่ในอินเดียเป็นส่วนมาก และมีอยู่บ้างที่ทำการเผยแพร่โดยคริสตศาสนาคือสำนักแห่งความรักใน สำนักแห่งนี้ความสมบูรณ์ของมนุษย์อยู่ในการรับใช้ผู้คนและให้ความรักแก่ พวกเขา สิ่งนี้เป็นขั้วที่ตรงกันข้ามกับสำนักของนิซเซห์ เพราะว่าความมีมนุษยธรรมในตะวันตก หมายถึง การรับใช้เพื่อนมนุษย์ ทั้งหลายเป็นเพียงคำพูดเท่านั้นและคำว่า “มนุษยธรรม” ใช้ในฐานะโดยการ ชัดเขี่ยของบรรดาสื่อสารมวลชน หมายถึงเป็นความใจบุญสุนทาน

ชะอฺดี, จินตกริของเราทั้งที่เขาก็อยู่ในสำนักแห่งความรักเช่นเดียวกัน บางครั้งเขาก็ไม่เห็นพ้องกับการกระทำอันเลวเถิดของพวกซูฟีบางกลุ่มที่ ปฏิบัติในวิถีทางที่เกินความเป็นจริงโดยกล่าวว่า

“การอฆาตมิใช่อื่นใด เพียงแต่เป็นการรับใช้ผู้คนและมีใช้ด้วยลูกประกาศา, พรหมมาฆหรือเสื้อคลุมคำพูดของเขา บางครั้งได้ถากถางอย่างซัดเจ็งต่อซูฟี กลุ่มที่มีได้รู้เรื่องรายละเอียดอันใดเลยเกี่ยวกับความเมตตากรุณา ส่วนคนอื่นๆก็อ้างถึงแนวความคิดเช่นเดียวกันนี้ว่า

“ท่านอาจดื่มด่ำหรือเผาธรรมาสน์ แต่จงละเว้นจากการทำร้ายคนอื่น ” เช่นเดียวกัน ในสำนักแห่งความรักนี้ก็มีเพียงคุณค่าเดียวเท่านั้นและนั่นก็คือ ความเมตตากรุณา กับข้อเสียหายเพียงอย่างเดียวซึ่งก็คือ การทำอันตรายต่อ ผู้คน

คัมภีร์อัลกุรอานได้สนับสนุนอย่างมากในเรื่องความเมตตากรุณา แต่มิได้จำกัดขอบเขตของความสมบูรณ์แก่มัน โดยได้กล่าวไว้ในซูเราะฮ์อัลอะห์ลัส อายะฮ์ที่ 90 (ว่า)

“แน่นอนอัลลอฮ์ทรงบัญชาให้มีการปฏิบัติในเรื่องของความยุติธรรมและการกระทำความดี(ต่อผู้อื่น)และการให้แก่เครือญาติและพระองค์ทรงห้ามในความประพฤติดำทรมานและชั่วช้าและการก่อความเสียหายพระองค์ทรงเตือนสำหรับสุเจ้าเพื่อบางที่สุเจ้าจักได้สำรวม”

ความใจกว้างเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เป็นหลักการของอัลกุรอาน หมายถึง การให้ความสำคัญแก่ผู้อื่นก่อน เพื่อที่เขาจะได้รับประโยชน์จากสิ่งที่พวกท่านทั้งหลายและตัวของท่านเองต้องการมัน

อัลกุรอานระบุไว้ในซูเราะฮ์ อัลฮัจร์ อายะฮ์ที่ 9

เกี่ยวกับพวกอันศือร(บรรดาสหายนของท่านศาสดา.ศ) ซึ่งสมควรใจที่จะให้แก่ผู้อพยพ (มุฮาญีรีน) ก่อนตัวของพวกเขาเอง (ตอนหนึ่งว่า)

“และเสนอให้แก่(พวกเขา)ก่อนตัวของพวกเขาเองแม้ว่าความยากไร้อาจเป็นทุกข์แก่พวกเขาเองก็ตาม”

..และในซูเราะฮ์อัลอินซาน(อัลอะหฺร)อายะฮ์ที่ 8-9

“และพวกเขาให้อาหารเนื่องจากความรักแต่พระองค์แก่ผู้ยากไร้และเด็กกำพร้าและเชลยศึก เราให้อาหารแก่ท่านทั้งหลายเพื่อมุ่งหมายความพึงพระทัยของอัลลอฮ์เท่านั้น เราไม่ได้ประสงค์สิ่งตอบแทนและการขอบคุณใดๆจากพวกท่าน”.

โครงการนี้ระบุถึงสมัยเมื่อลูกๆของอิมามอาลี (อ) ทำการถือศีลอดและในตอนใกล้ค่ำเมื่อเวลาของการละศีลอดมาถึง เด็กกำพร้าได้มาที่หน้าประตูบ้านของพวกเขา พวกเขาได้มอบขนมปังข้าวบาร์เลย์ที่พวกเขาได้ผิงไว้โดยมิได้เหลือสิ่งใดไว้สำหรับพวกเขาเองเลยนี่คือแบบอย่างหนึ่งของการเสียสละไม่เห็นแก่ตัวและการมีจิตใจกว้างขวางซึ่งได้ถูกเน้นอยู่เสมอในอิสลาม

หัวหน้าเผ่าอาฮิลียะฮ์ผู้หนึ่งมาพบท่านศาสดา (ศ) และได้เห็นท่านกับหลานซึ่งกำลังนั่งอยู่บนตักของท่านท่านได้จับและกอดรัดเขาอยู่ผู้หนึ่งได้กล่าวขึ้นแก่ศาสดา(ศ)ว่า “ข้าพเจ้ามีลูกอยู่สิบคนและมีเคยได้กอดจูบใครผู้ใดเลยแม้แต่สักคนเดียวในจำนวนพวกเขา” ท่านศาสดา (ศ) มีอาการไม่พอใจและกล่าวด้วยความโกรธว่า “เขาผู้ซึ่งไร้ความเมตตากรุณาต่อผู้อื่นจะไม่ได้รับความเมตตาปราณีจากพระเจ้าเป็นเจ้า ฉันจะช่วยท่านได้อย่างไร มาตรฐานว่าพระองค์ได้ยกเอาความเมตตาออกไปจากหัวใจของท่าน?”

อิมามอาลี(อ)เองก็เป็นแบบอย่างที่ประเสริฐของความกรุณาและความเห็นอกเห็นใจดังกล่าว

เราได้บอกกล่าวก่อนหน้าที่ความทารุณโหดร้ายเช่นนั้นจะฝังลึกอยู่ในจิตวิญญาณของชาวตะวันตกความเป็นจริงอันนี้เป็นที่ยอมรับกันโดยพวกเขาตะวันตกเองและพวกเขาทั้งหลายเห็นว่าความกรุณาการทำบุญกุศลและความเอ็นดูสงสารเป็นบรรดาคุณลักษณะของชาวตะวันออก

ถึงแม้ว่าความเอ็นดูสงสารดังกล่าวจะอยู่ในฐานะของความเป็นบิดามารดา หรือพี่น้องชายหญิงก็ตาม นั่นก็คือว่าเพราะเหตุใดชาวตะวันตกจึงได้ประกาศว่าชาวตะวันตกเป็นพวกแห้งแล้งน้ำใจและปราศจากความรู้สึกภายใน

ถึงแม้ว่าพวกเขาทั้งหลายจะอ้างถึงการมีความเป็นธรรมในสังคมก็ตาม... เพื่อนคนหนึ่งเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าเขาล้มป่วยลงและได้เดินทางไปเพื่อทำการรักษายังประเทศออสเตรเลียหลังจากเข้ารับการผ่าตัดแล้วเขาเป็นคนไข้พักฟื้นและนั่งอยู่กับบุตรชายของเขาภายในห้องอาหารขณะที่บุตรชายของเขากำลังดูแลเขาอยู่ชายผู้หนึ่งกับสตรีนางหนึ่งเฝ้ามองพวกเขาอยู่ในขณะนี้ที่บุตรชายของเขาเดินผ่านเขาทั้งสองเพื่อจะไปนำเอาสิ่งของบางอย่างพวกเขาทั้งสองสอบถามเขาเมื่อเขากลับมายังโต๊ะที่บิดาของเขานั่งอยู่ บิดาของเขาจึงถามสิ่งที่คนทั้งสองได้พูดคุยกับเขา...เขากล่าวว่า “ฉันได้บอกแก่พวกเขาไปว่าท่านเป็นบิดาของฉันและเขาทั้งสองถามฉันว่ามันเป็นภาระหน้าที่ของฉันหรือในการรับใช้ท่าน ฉันบอกพวกเขาว่าท่านได้อบรมเลี้ยงดูและให้การสนับสนุนฉันจะสำเร็จการศึกษาเล่าเรียนของฉัน ”

พวกเขาทั้งสองเดินมาที่โต๊ะของเพื่อข้าพเจ้าและพูดคุยเกี่ยวกับการศึกษาของบุตรชายของเขาในอีกประเทศหนึ่งแต่ว่าบุตรชายของเพื่อนข้าพเจ้าได้พบว่าเขากล่าวเท็จและพวกเขาหาได้มีบุตรไม่คน

ทั้งสองได้เห็นพ้องกันว่าสามสิบปีก่อนหน้าที่จะอยู่กินด้วยกันบนเงื่อนไขที่ว่าถ้าพวกเขาสามารถเข้าใจกันได้ซึ่งกันและกันแล้วเขาถึงจะทำการสมรสกันและจนกระทั่งบัดนี้เขาทั้งสองก็ยังมิได้ชวนขวายเป็นที่สมรสกันให้ถูกต้องตามกฎหมายตลอดไปไม่มีนี่คือการวางตัวที่เป็นแบบธรรมดาของชาวตะวันตก...

อัลมัวร์มุฮักกิกี(ผู้ล้วงลับ)ซึ่งได้เคยบรรยายถึงเรื่องราวเมื่อครั้งที่ท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นตัวแทนของท่านอยาตุลลอฮฺบรูญเญอร์ดี(ขออัลลอฮฺทรงเมตตาท่าน ณ ประเทศเยอรมันนี ศาสตราจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิผู้หนึ่งได้ไปมาหาสู่ท่านอยู่เสมอและการถกปัญหาศาสนากันของบุคคลทั้งสองมีผลทำให้ศาสตราจารย์ผู้นั้นเข้ารับศาสนาอิสลามในเวลาต่อมาครั้งหนึ่ง เมื่อศาสตราจารย์ผู้นั้นป่วยเป็นโรคมะเร็ง มุฮักกิกีกับบรรดามุสลิมอื่นๆได้ไปเยี่ยมเขาภายในโรงพยาบาล วันหนึ่งเขาเริ่มคร่ำครวญถึงบุตรชายและภรรยาของเขาซึ่งครั้งหนึ่งเคยมาดูแลเขา

หลังจากได้รับการบอกเล่าจากแพทย์ว่าเขาได้รับความทุกข์ทรมานจากโรคมะเร็งร้ายทั้งสองมันใจว่าเขาจะไม่มีโอกาสที่จะรอดชีวิตอย่างแน่นอน จึงกล่าวอำลาต่อเขาและมิเคยได้กลับมาหาเขาอีกเลย

วันหนึ่ง บรรดาเพื่อนชาวอิหร่านได้ทราบว่าเขาเสียชีวิตแล้วและพวกเขาทั้งหลายได้พากันไปร่วมพิธีฝังศพบุตรชายของเขาอยู่ที่นั่นด้วยในวันนั้นแต่เพื่อน ๆ ชาวอิหร่านได้พบความจริงว่าเขาได้ขายเรือนร่างของบิดาให้แก่ทางโรงพยาบาลก่อนหน้าการเสียชีวิตของบิดาเสียอีกและบัดนี้เขาได้มาที่นี่เพื่อที่จะรับเงินจำนวนดังกล่าว...

แต่จะต้องรำลึกอยู่เสมอว่าความเอ็นดูสงสารทั้งหมดมิได้เป็นความเที่ยงแท้ในทางธรรมชาติ(ไปเสียทั้งหมด)พวกเขาทั้งหลายก่อนข้างจะอยู่ในประเภทเห็นแก่ตัว เพราะว่า (พวกเขาเชื่อมั่นอยู่ในทฤษฎีที่ว่า) ความสงสารหมายถึงการละทิ้งสิทธิอันถูกต้องชอบธรรมของบุคคลเองให้แก่ผู้อื่นเช่นบุคคลหนึ่งจะต้องระเหินจากการละเมิดบนสิทธิของผู้อื่นทั้งหลายและเคารพในบรรดาสิทธิเหล่านั้นและจากนั้นก็ทำการปกป้องสิทธิของตนเองและใช้มันให้แก่ผู้อื่นอีก

เช่นเดียวกันกับบรรดาผู้ซึ่งสะสมทรัพย์สินเงินทองโดยวิธีการผิด ไซ้เป็นผู้มีใจคอกว้างขวางและทั้งไม่ไซ้เป็นความเมตตากรุณาต่อสังคมเช่นนี้ ก็เพื่อเห็นแก่การ ได้มาซึ่งชื่อเสียงที่ดั่งาม...

ตัวอย่างอื่นอีก ก็คือ การที่ได้อ้างตัวเป็นเจ้าของบ้านผู้ใจดีด้วยการให้การต้อนรับผู้คนในเวลาต่างๆกันและด้วยเหตุนี้จึงบังคับให้ภรรยาทำงานเยี่ยงทาสผู้หนึ่ง อิมามอาลี(อ)ให้ความร่วมมือช่วยเหลืออยู่เสมอกับท่านหญิงฟาติมะห์(อ)ในเรื่องของกิจกรรมทั้งหลายภายในครอบครัวและเป็นไปอย่างสุภาพอ่อนโยนและเป็นประโยชน์เสมอมา...

มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับอุละมาอ์ผู้อาวุโสที่ประเสริฐท่านหนึ่งคือ ฮัจญ์มिरชามะห์หมัดตะกิ ชีราซี ในเรื่องที่เขาไม่เคยออกคำสั่งต่อผู้ใดเลย ครั้งหนึ่งเขาป่วยและอาหารของเขาถูกนำมาวางไว้ใกล้กับประตู เขาไม่สามารถที่จะลุกขึ้นมาเพื่อยกมันได้และในเวลาเดียวกัน เขาก็ละเว้นในการที่จะเรียกผู้หนึ่งผู้ใดเพื่อที่จะนำอาหารมาให้แต่เขาหลายชั่วโมงต่อมาญาติพี่น้องก็พบว่าอาหารเย็นไปเสียแล้วและยังคงวางอยู่ในที่เดิม

อีกเรื่องหนึ่งที่บอกเล่าเกี่ยวกับศอฮาบะห์(สหาย) บางคนของท่านศาสดา (ศ) ในสนามรบมูตะฮ์ซึ่งเป็นที่ยศจรรยาใจอย่างแท้จริง พวกที่ได้รับความเจ็บจำนวนหนึ่งนอนร้องครวญครางอยู่บนพื้นดินด้วยความกระหายน้ำ ชายผู้หนึ่งนำภาชนะใส่น้ำมายังพวกเขา เมื่อน้ำถูกส่งให้แก่ผู้หนึ่งจากพวกเขา บุคคลแรกก็ไปที่อีกคนหนึ่งและกล่าวว่าเขาต้องการน้ำมากที่สุดและบุคคลที่สองก็ชี้ไปยังบุคคลที่สามเพื่อน้ำจะได้ถูกนำไปให้แก่เขาเมื่อผู้แบกน้ำเดินเข้าไปใกล้ชายคนที่สามจึงได้พบว่าเขาสิ้นชีวิตเสียก่อน ดังนั้นเขาจึงกลับมายังชายคนที่สองแต่เขาก็เสียชีวิตแล้วเช่นเดียวกัน

และเมื่อเขากลับมายังชายคนแรกเขาก็สิ้นชีพแล้วเหมือนกัน นี่คือการเสียสละไม่เห็นแก่ตนเองและเป็นการให้สิทธิต่อผู้อื่นก่อนตนเอง นั่นคือหนึ่งในจำนวนความยิ่งใหญ่แห่งคุณค่าทั้งหลายของมนุษย์

Contents

คำนำของผู้แปล	๒
ด้วยพระนามแห่งอัลลอฮ์ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาไม่รินดรอ	๒
ภาคที่หนึ่ง มนุษย์ผู้สมบูรณ์	๔
มนุษย์ที่บกพร่องกับมนุษย์ที่ปกติดี	๔
ภายใต้การบรรยายในหัวข้อเรื่อง “มนุษย์ผู้สมบูรณ์” จากทัศนะของอิสลาม	๔
แนวทางในการรู้จักมนุษย์ผู้สมบูรณ์ในทัศนะอิสลาม	๕
ความแตกต่างของคำว่า “สำเร็จ” กับ “สมบูรณ์”	๗
การใช้ศัพท์ของคำว่า “มนุษย์ผู้สมบูรณ์”	๘
ความผิดปกติทางร่างกายและจิตวิญญาณ	๑๐